F İ L İ S T İ N

Ey insanlar, gerçekten, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

HARUN YAHYA

Bu çalışmada kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

1. Baskı: Mayıs, 2002
2. Baskı: Nisan, 2004

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Merkez Mahallesi, Cumhuriyet Caddesi,
Alimanoğlu İş Merkezi, No: 40 Zemin Kat
Güneşli / İstanbul Tel: 0212 511 72 30

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

w w w. h a r u n y a h y a . o r g
w w w. h a r u n y a h y a . n e t

İÇİNDEKİLER

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu

veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen

insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

İSRAİLLİLERE ÇAĞRI

Bu kitabın yazıldığı sıralarda Ortadoğu bir kez daha İsrailliler ile Müslümanlar arasındaki çatışmalara sahne oluyor. İsrail ordusu, Filistinli sivillerin yerleşim birimlerini acımasızca bombalıyor, çocuklara ateş açıyor, Filistin'i yaşanmaz hale getirmeye çalışıyor. Filistinli bazı radikaller ise, İsrail'in sivil halkını hedef alıyor, masum çocukları veya kadınları hedef alan korkunç intihar saldırıları ile dehşet saçıyorlar.

Müslümanlar olarak bizim temennimiz, her iki tarafın da öfkesinin ve nefretinin dinmesi, akan kanların durması ve Ortadoğu'ya barış gelmesidir. İsraillilerin masum insanları vurmasına da, bazı radikal Filistinlilerin teröre başvurarak masum İsraillileri bombalamasına da karşıyız.

Bizce bu çatışmaların sona ermesinin ve Ortadoğu'ya gerçek bir barış gelmesinin en önemli şartı, her iki tarafın da kendi inançlarını samimi ve doğru bir şekilde anlaması ve uygulamasıdır. Çünkü İsrail-Filistin çatışması, Yahudiler ve Müslümanlar arasındaki bir "din savaşı" kimliğine bürünmüş durumdadır. Oysa böyle bir din savaşının yaşanması için hiçbir neden yoktur. Yahudiler ve Müslümanlar, aynı şekilde Allah'a inanan, aynı peygamberleri seven ve sayan, aynı ahlaki prensiplere sahip olan insanlardır. Birbirlerine düşman değildirler; aksine ateizmin ve din düşmanlığının yaygın olduğu bir dünyada birbirlerinin müttefikidirler.

Bu temel prensip üzerine, İsraillilere (ve tüm Yahudilere) çağrıda bulunuyoruz:

1) Müslümanlar ve Yahudiler, tüm evrenin ve canlıların Yaratıcısı olan tek bir Allah'a inanmaktadırlar. Hepimiz Allah'ın kullarıyız ve O'na döneceğiz. O halde neden birbirimize düşman olalım? İnandığımız kutsal kitaplar birbirinden farklıdır; ama hepimiz o kitaplara Allah'ın vahyi olduğuna inandığımız için uyuyoruz. O halde neden birbirimize cephe alalım?

2) İsrailliler Müslümanlar yerine, ateist veya putperest insanlarla mı birarada yaşamayı tercih ederlerdi? Kitab-ı Mukaddes, putperestlerin Yahudilere yaptıkları korkunç zulümleri anlatan pasajlarla doludur. Ateist ve dinsizlerin (örneğin Nazilerin, antisemit ırkçıların veya Stalin Rusyası gibi komünist rejimlerin) Yahudilere uyguladıkları korkunç soykırım ve zulümler de ortadadır. Söz konusu dinsiz güçler, Yahudilerden Allah'a inandıkları için nefret etmişler ve bu yüzden onlara zulmetmişlerdir. Hem Müslümanlara hem de Yahudilere düşman olan söz konusu ateist, komünist veya ırkçı güçlere karşı, iki dinin mensupları aynı safta değil midir?

3) Müslümanlar ve Yahudiler, aynı peygamberleri sevmekte ve saymaktadırlar. Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Musa veya Hz. Davud

Yahudiler için ne kadar önemli ise, Müslümanlar için de en az o kadar önemlidir. Bu mübarek insanların üzerinde yaşadıkları ve Allah'a hizmet ettikleri topraklar, Yahudiler için ne kadar kutsal ise, Müslümanlar için de en az o kadar kutsaldır. O halde neden bu toprakları gözyaşına ve kana boğalım?

4) İsrail'in temel değerleri biz Müslümanlar için de kutsaldır. "İsrail" kelimesi, Kuran'da övgüyle anlatılan ve tüm Müslümanların saygıyla andıkları Hz. Yakub'un ismidir. Hz. Davud'un altı köşeli yıldızı, bizim için de bir peygamber sembolüdür. Sinagoglar, Kuran'a göre Müslümanların koruması gereken ibadethanelerdir. (Hac Suresi, 40) Şu halde iki dinin mensupları, neden birarada ve barış içinde yaşamasınlar?

5) Tevrat Yahudilere yeryüzünde toprak işgal etmeyi ve kan dökmeyi değil, barış ve huzur sağlamayı emretmektedir. İsrail soyu "milletler üzerine bir ışık" olarak tarif edilmektedir. Haham Dovi Weiss'in dediği gibi;

Sonsuz Kudret Sahibi Allah, Yahudi halkına, dünyanın üstündeki tüm insanlarla ve uluslarla barış içinde yaşamayı emretmiştir. Bizim görevimiz kolaydır: Her zaman için Yaratıcıya mütevazice kulluk etmek. Tevrat'a inanan Yahudiler olarak, hangi insan veya insan grubu acı çekerse, onlara merhamet hissetmek ve göstermekle sorumluyuz.[1]

Eğer İsrailliler Filistinlilere bugün davrandıkları gibi davranmaya devam ederlerse, bunun hesabını Allah'a veremeyebilirler. Masum sivil İsraillileri öldüren Filistinliler de, bu cinayetlerinin hesabını veremeyebilirler. Her iki tarafı da şeytani bir şiddete sürükleyen bu çatışmalara bir son vermek, Allah'ın rızasının gereği değil midir?

Yahudileri tüm bu gerçekler üzerinde düşünmeye davet ediyoruz. Allah biz Müslümanlara, Yahudileri ve Hıristiyanları "ortak bir kelimeye" davet etmeyi emretmiştir:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim. (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim, Kitap Ehli olan Yahudilere çağrımız da budur: Allah'a iman eden ve O'nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir "iman" kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rabbimiz olan Allah'ı sevelim. O'nun emirlerine uyalım. Ve Allah'ın bizi daha da doğruya eriştirmesi için dua edelim. Birbirimize ve yeryüzüne husumet, gözyaşı ve kan değil, sevgi, merhamet ve barış getirelim.

Filistin sorununun ve dünyadaki daha diğer pek çok kavganın çözümü burada yatmaktadır. Gelin, hep birlikte bu çözüme ulaşalım. Öldürülen ve acı çeken bunca masum insan, bunun son derece acil bir görev olduğunu her gün bize

hatırlatan bir işarettir.

Filistin Sorunu Nasıl Çözülür?

Yukarıda belirttiğimiz hoşgörü ve ılımlılık prensipleri içinde, son 50 yıldır Ortadoğu'yu kana bulamış olan Filistin sorununun çözümü de mümkündür. Bu konuda kurulması gereken barış, bizce şu iki şarta dayanmalıdır:

1) **İsrail, Doğu Kudüs de dahil olmak üzere, 1967 Savaşı'nda işgal ettiği tüm topraklardan geri çekilmeli, o zamandan bu yana süren işgale bir son vermelidir.** Bu, hem uluslararası hukukun, hem bu konuda yayınlanmış Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kararlarının, hem de adalet kavramının bir gereğidir. Tüm Batı Şeria ve Gazze, bağımsız Filistin Devleti'nin toprakları olarak tanınmalıdır.

2) Her üç İlahi dinin de önemli mabetlerinin yer aldığı **Doğu Kudüs Filistin yönetimine verilmeli, ancak bu şehir özel bir statüye sahip olmalı ve her üç dinin insanlarının rahatça, barış ve huzur içinde serbestçe ziyaret edebilecekleri, kendi mekanlarında ibadet edebilecekleri bir barış kentine dönüştürülmelidir.** Bu şartlar gerçekleştirildiğinde, hem İsrailliler hem de Filistinliler bir diğerinin yaşama hakkını tanımış, Filistin topraklarını paylaşmış ve en büyük tartışma konusu olan Kudüs'ün statüsü de her üç dinin mensuplarını tatmin edecek şekilde çözülmüş olacaktır.

Kitabın ilerleyen bölümlerinde, burada kısaca özetlediğimiz bakış açısını koruyarak, Filistin sorununu tarihten bugüne ele alacak ve analiz edeceğiz. Temennimiz; 50 yılı aşkın bir süredir kesintisiz devam eden husumetlerin, önyargıların, cinayetlerin, katliamların sona ermesi; mazlum Filistin halkının, hak ettiği barış, güvenlik ve refah içinde yaşamasını sağlayacak bir vatana kavuşması; İsrail'in de hem bölge halklarını hem de kendi Yahudi vatandaşlarını mağdur eden saldırgan, işgalci ve mütecaviz politikasından vazgeçerek, 1967 yılına kadar geçerli olan meşru sınırları içinde tüm komşuları ile barış yaparak güvenlik içinde yaşamasıdır.

GİRİŞ

Birinci Dünya Savaşı ile birlikte Osmanlı hakimiyetinden çıkan Filistin, bu dönemden sonra bir daha barış ve huzura kavuşamadı. Yaklaşık bir asırdır binlerce masum insan İsrail terörünün, katliamlarının, kıyımlarının ve işkencelerinin sonunda hayatını yitirdi. Pek çok insan sakat kaldı. Hiçbir suçu olmayan milyonlarca Filistinli evlerinden ve yurtlarından sürülüp, mülteci kamplarında, açlık sınırında, sefalet içinde yaşamaya mahkum edildi. Tüm dünyanın gözleri önünde halen devam eden bu baskı ve zulme kalıcı bir çözüm getirilebilmesi ve bölgede hasretle beklenen barışın inşa edilebilmesi için bugüne kadar yapılan tüm girişimler hep başarısızlıkla neticelendi. Batılı devletlerin gözetiminde yapılan suni barış süreçlerinin ise, İsrail'e yeni katliamlar yapması için zaman kazandırmaktan başka bir işe yaramadığı zaman içinde ortaya çıktı.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Filistin'de yaşanan olaylar bir Arap-İsrail Savaşı'ndan çok daha öte anlamlar ifade etmektedir. Filistin'de, hakları ve toprakları işgalci İsrail güçleri tarafından zorla gasp edilmiş Müslüman halkın var olma mücadalesi vardır. Üstelik söz konusu mücadelenin geçtiği topraklar İslam'a göre kutsal mekanların bulunduğu topraklardır. Müslümanların ilk kıblesi olan ve Peygamber Efendimiz'in mucizevi "mirac" yolculuğunun gerçekleştiği Kudüs, Müslümanlar açısından Filistin'in önemini bir kez daha artırmaktadır. Ayrıca Filistin yalnız Yahudiler ve Müslümanlar için değil, Hıristiyanlar için de kutsaldır. Dolayısıyla Filistin topraklarını özellikle de Kudüs'ü tek bir dinin hakimiyeti altında tutmaya çalışmak, sadece bir dinin mensuplarına varlık hakkı tanımaya kalkışmak büyük yanılgıdır. Filistin her üç İlahi dinin mensuplarının birarada, huzur içinde yaşayabilecekleri, ibadetlerini diledikleri gibi yerine getirebilecekleri bir toprak olmalıdır.

Ne var ki bugün Filistin'de iki toplum arasında acımasızca bir mücadele devam etmektedir. Bir yandan tam teçhizatlı İsrail ordusu Filistin halkına karşı toptan bir imha operasyonu yürütmekte, öte yandan Filistinli radikal gruplar İsrailli savunmasız insanlara karşı intihar eylemlerinde bulunmaktadır. Mevcut sorunları şiddete başvurarak çözmeye çalışmanın ne kadar büyük bir hata olduğu ve çözümün ne şekilde gerçekleştirilebileceği kitabın ilerleyen sayfalarında ele alınacaktır.

Ancak bu aşamada göz ardı edilmemesi gereken önemli bir gerçek vardır. O da Müslüman Filistin halkının tüm dünyanın gözleri önünde ezilip zulüm görmekte olduğu. Filistin'de sivil halk her gün tam teçhizatlı İsrail askerlerinin kurşunlarına hedef olur, milyonlarca insan onlarca yıldır mülteci kamplarında açlık ve sefalet içinde yaşar, kadınlar da dahil pek çok Müslüman İsrail hapishanelerinde türlü işkencelere maruz kalırken, Allah'a inanan ve ahiret gününün hesabından korkan

her Müslümanın yerine getirmesi gereken çok büyük yükümlülükler vardır. Bu yükümlülüklerin en başında ise, yeryüzünde yaşanan her türlü haksızlık ve adaletsizliğin temelini oluşturan dinsizlik ile fikri alanda gereği gibi mücadele etmek gelmektedir.

Unutmayın ki, siz bu satırları okurken Filistin'de yaşayan ve topraklarını terk etmemek için büyük bir mücadele veren binlerce zayıf bırakılmış insanın mücadelesi, tüm şiddeti ile devam ediyor olacak. Belki işgalci İsrail kuvvetleri Filistin kentlerini veya mülteci kamplarını bombalıyor olacaklar. Veya çocuklar okullarına helikopterlerin açtığı ateş altında gidiyor, bundan elli yıl önce evlerinden ve topraklarından zorla çıkarılmış olan aileler ise hala kamplarda binbir güçlük altında yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyor olacaklar. Gazze'nin, Batı Şeria'nın, Doğu Kudüs'ün herhangi bir yerinde, herhangi bir köşesinde Filistinliler, "Müslüman" oldukları için, baskı ve zulüm görüyor olacaklar.

Bu nedenle vicdan sahibi her insanın bu durumu göz önünde bulundurması gerekmektedir. Bu zulmün ve acımasızlığın haberlerini her gün gazetelerden okuyor, televizyonlardan izliyorken hiçbir şey yokmuş gibi yaşamaya devam etmenin sorumluluğu kuşkusuz büyük olur. Nitekim Kuran'da Allah vicdanının sesini dinleyen ve iman eden her insana bu sorumluluğunu hatırlatmakta ve zayıf bırakılmış olanlar için mücadele etmeleri gerektiğini bildirmektedir:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve 'Rabbimiz bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize Katından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize Katından bir yardım eden yolla' diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Bu emri bilen ve zulüm gören insanların yardımına koşmak isteyenlerin üzerine düşen sorumluluk ise **"Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır."** (Al-i İmran Suresi, 104) ayetiyle bildirilmektedir. Bu sorumluluk, tüm dünyayı Allah'a iman etmeye, din ahlakının getirdiği güzellikleri yaşamaya davet etmek ve Kuran ahlakının karşısında yer alan din düşmanı ideolojilerle fikri bir mücadele yapmaktır.

YAHUDİLERE BAKIŞ

Bu kitapta eleştirilen ve karşı çıkılan, Yahudi dini veya Yahudi ulusu değil, ırkçı Siyonist ideoloji ve bu ideolojinin savunucularıdır. Çünkü bugün Filistin'de yaşananlar Siyonist ideolojiyi benimsemiş liderlerin, bu ideoloji doğrultusunda yaptıkları uygulamalardan başka bir şey değildir. Okul bahçesinde oynayan çocukların üzerine füze yağdıran, bahçelerinde ürün toplayan kadınları kurşun yağmuruna tutan, işkence, şiddet ve çatışmayı Filistin'de günlük hayatın bir parçası haline getiren güç, Siyonist ideolojidir...

Bununla birlikte günümüzde dünya genelinde pek çok düşünür, siyaset ve tarih bilimci de Siyonist ideolojinin karşısında yer almaktadır. Siyonizme ve İsrail Devleti'nin Siyonist uygulamalarına yönelik eleştirileri ile tanınan bu düşünürler ve yazarlar arasında pek çok Hıristiyan gibi, Yahudi dinine mensup ve İsrail üniversitelerinde görev yapan akademisyenler de bulunmaktadır. Kudüslü bir Hıristiyan aileye mensup olan Edward Said, İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı şiddeti eleştiren ve bölgeye barışın getirilmesinin ancak İsrail'in Siyonist ideolojiden vazgeçmesi ile mümkün olabileceğini savunan ünlü Ortadoğu uzmanlarındandır. Kendisi de bir Yahudi olan Noam Chomsky ise yazılarının ve kitaplarının büyük çoğunluğunda Siyonizmi ve Siyonizme destek veren ülkelerin politikalarını eleştirmektedir.

İsrail Terörüne Sağduyulu İsrailliler de Karşı

Kendilerine 'yeni tarihçiler' adını veren bir grup Yahudi akademisyen ise, 80'li yılların başından bu yana İsrail devlet politikasının üzerine kurulu olduğu sözde 'kutsal yalanları' dile getirmekte ve bu yalanlarla ilgili gerçekleri açıklamaktadır. Benny Morris, Ilan Pappe, Avi Shlaim, Tom Segev, Baruch Kimmerling, Simha Flappan ve Joel Miqdal gibi akademisyenlerin oluşturduğu bu grup, Siyonist düşünceye sahip Yahudilerden de tepki görmektedir. Arapların Yahudilerden aşağı bir ırk oldukları, İsrail'in düşmanlarla çevrili bir bölgede ayakta kalmaya çalışan küçük bir ülke olduğu, Filistinlilerin İsrail'i yok etmek isteyen teröristler olduğu ve bu gözü dönmüş teröristlerin her türlü müdaheleyi hak ettikleri gibi sözde 'kutsal yalanlar', bu kişilerin yıllardır üzerinde durdukları konulardır. Örneğin yeni tarihçilerin en önemli isimlerinden Tom Segev "bizim gerçek bir tarihimiz yok, sadece mitolojimiz var" şeklindeki sözleriyle İsrail Devleti tarafından oluşturulan tarihe bakış açısını ortaya koymaktadır.[2] Eskiden sadece

İslam dünyası tarafından dile getirilen bu haklı eleştiriler, bugün tarihi tarafsız olarak değerlendiren pek çok Yahudi ve Hıristiyan akademisyen tarafından da yüksek sesle ifade edilmektedir.

Siyonizmi 19. yüzyılın ırkçılığa dayalı sömürgeci ideolojilerinden biri olarak gören ve Siyonist ideolojinin neden olduğu vahşetin izlerine şahit olan bu kişiler, 'İsrail'in kendisini yok etmek isteyen düşmanlarla çevrili, küçük ve yalnız bir ülke' olduğu efsanesinin hiçbir gerçeklik payı içermediğini dile getirmektedirler. Nitekim İsrail bugüne kadar uygulamaları ile pasif ve sadece kendisini savunmaya çalışan küçük bir ülke değil, son derece saldırgan ve baskıcı politikalar izleyen işgalci ve şiddet yanlısı bir devlet olduğunu ispatlamıştır.

İsrail *Ha'aretz* gazetesi yazarlarından olan Gideon Levy, Profesör Benny Morris'in *Correcting A Mistake: Jews and Arabs in Palestine/Israel, 1936-1956*, (Bir Hatayı Düzeltmek: Filistin/İsrail'de Araplar ve Yahudiler, 1936-1956) adlı kitabı üzerine yazdığı makalesinde, İsrail'in 'kutsal yalanları'nın deşifre edilmesini savunmuştur. Morris'in kitabında dile getirilen ve şahitlerin ifadeleri ve gizli tutanak kayıtları ile ispat edilen Siyonist vahşetin detaylarını okuduktan sonra Levy duygularını şöyle dile getirmiştir:

Biz çok iyiyiz (ve çok kötü şeyler yaptık). Biz çok haklıyız (ama pek çok haksızlığa sebep olduk). Biz çok güzeliz (ama icraatlarımız pek çok çirkinliğe aracı oldu). Ve bizler çok masumuz, ama çok fazla yalan söyledik – kendimize ve dünyaya yalanlar ve sadece yarı doğru bilgiler aktardık. Bizlere gerçekler söylenmedi, bize sadece iyi olan yönlerimiz öğretildi. Ama herşeyin ötesinde bizim hiç haberimiz olmayan pek çok karanlık bölüm var.[3]

Polonya doğumlu bir Yahudi olan ve 40 yıldan uzun bir süre İsrail'de yaşamış ve 2001 yılında hayatını kaybetmiş olan kimya profesörü Israel Shahak da, İsrail'in insan haklarını ihlal eden Siyonist uygulamalarını eleştiren ünlü yazarlardan birisidir. Shahak, *Jewish History, Jewish Religion and the Weight of Three Thousand Years* (Yahudi Tarihi, Yahudi Dini ve 3 Bin Yılın Ağırlığı) adlı kitabında Siyonizmin tüm dünya halkları için nasıl büyük bir tehdit unsuru olduğunu şöyle dile getirmektedir:

Bir Yahudi devleti olarak İsrail sadece kendisi ve komşuları için bir tehlike unsuru olarak kalmamakta, dünyadaki tüm Yahudiler, Ortadoğu'da veya diğer bölgelerdeki tüm dünya ülkeleri ve milletleri için büyük bir tehlike içermektedir[4].

"İsrail'de en nefret edilen İsraillilerdenim" diyen Ilan Pappe de yeni tarihçilerin görüşünü paylaşan ünlü Yahudi akademisyenlerden birisidir. Kendisi ile yapılan bir röportajda, İsraillilerin neden Filistin halkına yapılan zulmü fark edemedikleri sorulduğunda verdiği cevap oldukça düşündürücüdür:

Bu aslında daha çocuk yuvalarında başlayan, Yahudi kız ve erkeklerini bütün hayatları boyunca takip eden, çok uzun bir fikir aşılama sürecenin meyvesidir. Böylesine güçlü bir aşılama mekanizması ile inşa edilen bir fikri söküp atmanız çok

zordur. İlkel, neredeyse henüz var olmamış ve düşman olan diğer insanlara karşı faşist bir bakış açısı kazandırır. **O bir düşmandır ve ilkel olduğu, Müslüman ve anti-semit olduğu için düşmandır, yoksa bizler onun topraklarını işgal ettiğimiz için değil.**[5]

Tüm bu düşünür, stratejist ve yazarların tek ortak yönleri Siyonist ideolojiye karşı olan düşünce ve çalışmaları değildir. Bu kişilerin en önemli ortak paydalarından birisi de hepsinin antisemit olmakla suçlanmalarıdır. Bugüne kadar Filistin'de yaşananları tarihi gerçekler ve belgelerle ele alan ve Siyonizmi eleştiren her türlü makale, kitap ve bu çalışmaları yapan kişiler antisemit olmakla itham edilmişlerdir. Bunun en son örneği de İngiliz *BBC* kanalı olmuştur. 1982 yılında Sabra ve Şatila kamplarında gerçekleştirilen katliamla ilgili bir belgesel yayınlayan kanal yöneticileri ve programı hazırlayan ekip, İsrail Devleti tarafından antisemitizmle suçlanmıştır.

Aslında bu, Siyonistler ve Siyonizme sempati duyanlar tarafından kullanılan bir etkisizleştirme ve karalama yöntemidir. Hatta Siyonistler, Siyonizmi eleştiren Yahudileri karalamak için de bir kavram üretmişlerdir: 'Self-hating Jew' (Kendi benliğinden nefret eden Yahudi). İsrail'i eleştiren Yahudileri bu kavramla ifade eder ve böylelikle onları psikolojik olarak sorunlu birer "vatan haini" gibi lanse ederler. Bu suçlamaları öne sürerken Siyonistlerin amacı, kuşkusuz Siyonizm karşıtı çalışmaları baltalamaktır.

Oysa bu gibi 'ırkçılık' temelli suçlamalar, özellikle Müslümanlara karşı yöneltildiğinde son derece yersiz ve mantıksız bir suçlama halini almaktadır. Çünkü Müslümanların inançları gereği herhangi bir ırkçı görüşü ve düşünceyi savunmaları mümkün değildir. Nitekim tarih de bunun kanıtıdır. Avrupa tarihinde görülen ve dini taassuptan kaynaklanan engizisyon uygulamaları veya ırkçı fikirlerden doğan antisemitizm hiçbir zaman İslam dünyasında görülmemiştir. Yahudilerle Müslümanlar arasında 20. yüzyılda Ortadoğu'da doğan çatışma ve huzursuzluk ise, bazı Yahudilerin din dışı, ırkçı bir ideoloji olan Siyonizmi benimsemelerinden kaynaklanmıştır ki, bunun sorumlusu Müslümanlar değildir.

İsrail Askerleri İşgal Altındaki Topraklarda Görev Yapmayı Reddediyor

1967 Savaşı'ndan sonra İsrail'in önde gelen aydınlarından Yeshayahu Leibowitz, İsrail'in işgal ettiği topraklardan mutlaka çekilmesi gerektiğini, eğer bu gerçekleşmezse akan kanın hiçbir zaman durmayacağını belirtmişti. Leibowitz'e göre, işgal altındaki topraklarda görev yapan İsrail askerleri arasından 500 kişinin "biz burada görev yapmak istemiyoruz" diyerek geri çekilmeye cesaret edebilmesi, İsrail toplumuna yıkımdan başka bir şey getirmeyecek olan bu işgali sona

erdirmenin belki de tek yolu idi.[6]

Aksa İntifadası'nın şiddetlendiği günlerde bir grup İsrail askeri, Leibowitz'in ortaya attığı bu fikri hayata geçirdi. Ocak ayının ortalarında, yaklaşık 25 askerin ortak imzası ile İsrail basınında yer alan bir açık mektup, bu askerlerin işgal altındaki topraklarda görev yapmayı reddettiklerini bildiriyordu. Aslında askerlerin bu çıkışı, İsrail ordusunda ilk defa rastlanılan bir durum değildi. 1982 yılında Lübnan'ın işgali sırasında yine bir grup -ancak sayıca bugünkünden daha az- asker Lübnan'da sivil halka karşı girişilen soykırımın bir parçası olmak istemediklerini söyleyerek İsrail ordusunda görev yapmayı reddetmişlerdi. Hareketlerini *Yesh Gvul (Herşeyin Limiti Var)* olarak adlandıran bu askerlerin girişimleri askeri cezaevine gönderilmeleri ile neticelenmişti. 2002 yılı Ocak ayında açıklamalarını yapan askerler ise henüz bir cezai müeyyide ile karşılaşmadılar ve Şubat ayı itibarı ile sayıları 250'yi buldu. Üstelik bu defa barış hareketlerinden, sivil toplum örgütlerinden, din adamlarından, İsrail ve Filistin halkından da büyük destek gördüler. 2004 Şubat ayı itibariyle ise, vicdanlarının sesini dinleyip işgal altında görev yapmayı reddeden İsrailli askerlerin sayısı 1200'ü geçti.

Askerler yaptıkları açıklamada İsrail ordusunun işgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinlilere acımasızca ve insafsızca davrandığını, yaşananların insanlık onuruna aykırı olduğunu ve üstelik bunun İsrail'i savunmakla hiçbir ilgisinin olmadığını söylüyor ve şöyle devam ediyorlardı: "1967'den sonra belirlenen sınırların ötesinde, işgal etmek, insanları yurdundan sürmek, onları açlığa mahkum etmek ve bir toplumun tümünü aşağılamak için görev yapmayacağız."

Açıklamaya imza atan askerlerden Shuki Sadeh, bir İsrail gazetesine yaptığı açıklamada İsrail askerlerinin Filistinli çocuklara öldürmek için ateş ettiklerine şahit olduğunu anlatıyor ve bu olayı yaşarken hissettiklerini şu şekilde dile getiriyordu: "Beni asıl kızdıran şey, askerlerin 'İşte bir Arap daha temizlendi' demeleri oldu."

Teğmen Ariel Shatil de, "önce Filistinliler ateş ediyor, İsrail askerleri ise kendilerini korumak için ateş ediyorlar" iddiasına, yaşadığı olayları anlatarak şöyle cevap vermekteydi: "Ateşi biz başlatıyorduk, onlar da cevap vermek zorunda kalıyorlardı." Askerler bölgede görev yapmaya devam eden arkadaşlarını uyarmak için hazırladıkları broşürde ise onlara şöyle sesleniyorlardı:

Yargısız infazlara (ordudaki deyimi ile buharlaştırmaya) dahil olduğunuz zaman, halkın evlerini yıktığınız zaman, sivil ve silahsız kişilere ateş açtığınız zaman, zeytin ağaçlarını söktüğünüz zaman, yiyecek ve ilaç teminine engel olduğunuz zaman, uluslararası kanunlarca suç olarak belirlenmiş eylemleri yapmış oluyorsunuz.[7]

Görev yapmayı reddetme kararını vermesi oldukça uzun bir süre alan Assaf Oron adlı asker ise, bu topraklarda görev yaptığı müddetçe çok vahşi uygulamalara tanıklık ettiğini belirtmekteydi. Oron yaşadıklarını ve çözümün ne olduğunu şöyle anlatmaktaydı:

Gazze'ye giderken askerler otobüste, birbirlerine 'kahramanlık' hikayeleri anlatıp İntifada'da hangisinin en iyi dayağı attığı konusunda (unutanlar için hatırlatmakta fayda var, dayak öldürene kadar dövmek anlamına gelmektedir) birbirleri ile yarışıyorlardı. Zaman geçtikçe mantıksızlıklar, nefret ve kışkırtma daha tırmanıyor, bunlar tırmandıkça İsrail ordusunun generalleri orduyu tam bir terör organizasyonuna çeviriyorlardı... Bir müddet sonra yalnız olmadığımı fark ettim... **Bizler Allah'a inanıyoruz. Irk ayrımının dinde yeri olmadığını düşünüyoruz, ırk üstünlüğüne inanmak puta inanmak gibidir ve puta tapmak din dışıdır. Böyle bir puta tapanların saptıkları yol en sonunda kendilerini ateşe götürecektir.**[8]

Askerlerin Açıklamasından Bir Bölüm

İşgal topraklarında görev yapan biz komandolar ve erlere verilen emirler ve direktiflerin ülkemizi korumakla veya ülkemizin güvenliği ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bunlar tamamen Filistin halkı üzerindeki kontrolümüzü ölümsüz kılmak için verilen emirlerdir. Bizler bu işgalin her iki taraf için de kanlı neticelere sebep olduğunu gördük,

Bizler, bu ülkede büyürken öğrendiğimiz tüm değerlerin işgal altındaki topraklarda görev yaparken verilen emirler ile çeliştiğini fark ettik,

Bizler, işgali devam ettirmenin bedelinin İsrail ordusunun insani değerlerini kaybetmesi ve İsrail toplumunun çöküntüye uğraması olduğunu anladık,

Bizler, bu toprakların İsrail'e ait olmadığını ve yasa dışı yerleşim yerlerinin en sonunda mutlaka boşaltılacağını biliyoruz,

Bizler, bu açıklama ile, yerleşimi sürdürme savaşına katılmayacağımızı deklare ediyoruz,

Bizler, 1967'de belirlenen sınırların ötesinde savaşmayı, işgali, insanları yurtlarından sürmeyi, onları açlığa mahkum edip aşağılamayı reddediyoruz,

Bizler, bu görev dışında İsrail ordusunun vatanımızı savunmak için bize vereceği herhangi bir görevi yerine getireceğimizi bildiriyoruz, ancak işgali ve baskıyı devam ettirmenin bu misyonla hiçbir alakası olmadığını biliyoruz ve bunun bir parçası olmayacağız.

Müslümanın Yahudilere Bakışı

İsrail'in Müslümanlara yönelik uyguladığı teröre karşı, her Müslüman doğal ve meşru olarak tepki duyar. Ancak her konuda olduğu gibi bu konuda da adaleti ayakta tutmak ve ön yargılı davranmamak gerekmektedir. Her Müslüman, Siyonist

Yahudilere karşı çıkarken, masum Yahudilere karşı zulüm yapılmasını, adaletsizce davranılmasını da engellemekle yükümlüdür.

Her türlü ırkçılık gibi antisemitizm de İslam ahlakına aykırıdır. Bir Müslüman din, ırk ve etnik köken ayrımı yapmaksızın, her türlü soykırım, işkence ve zulme karşıdır. Müslüman ne Yahudilere, ne de bir başka millete karşı gerçekleştirilen en ufak bir haksız saldırıyı tasvip etmez, aksine telin eder. Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar, insanlara zulmedenler, haksız yere cana kıyanlar lanetlenir. Bu nedenle de Siyonizme karşı duyulan haklı tepkinin, hiçbir zaman bir tür 'Yahudi düşmanlığı' haline gelmemesi gereklidir.

Öte yandan antisemitizm gibi diğer ırkçılık örnekleri de (örneğin zenci düşmanlığı vs. gibi) yine İlahi dinlerin dışındaki çeşitli ideoloji ve batıl inanışlardan kaynaklanan sapkınlıklardır. Bunlar Kuran ahlakına tamamen zıt bir düşünce ve toplum modeli savunmaktadırlar. Antisemitizmin kökeninde nefret, şiddet ve acımasızlık hisleri vardır. Oysa Kuran ahlakı, insanlara sevgi, şefkat ve merhameti öğretir. Müslümanlara, düşmanları olan kimselere karşı dahi adil ve gerektiğinde bağışlayıcı olmayı emreder. Bizlere Kuran'da bildirilen bir İlahi hükme göre, **"Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur"** (Maide Suresi, 32). Dolayısıyla tek bir masum insanın dahi katli, asla küçümsenemeyecek bir suçtur.

Dünya üzerinde farklı ırkların ve milletlerin bulunmasının amacı bir çatışma ve savaş değildir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzellik, kültürel bir zenginliktir. İnsanlar arasındaki fiziksel farklılıkların Allah Katında hiçbir önemi yoktur. İman eden bir insan tek üstünlüğün takva ile, yani Allah korkusu ve Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilir. Allah Hucurat Suresi'nde bu gerçeği şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Kuran'da ırklar arasında en ufak bir ayrım yapılmadığı gibi, farklı inançlardaki insanların da aynı toplum yapısı altında barış ve huzur içinde yaşamaları teşvik edilir. Yine Kuran'da bizlere öğretilen temel bir bakış açısı da, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden oldukları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur. Kuran'da bu ayrıma dikkat çekilir. Örneğin Ehli Kitabın bir kısmının Allah'a ve dine karşı isyankar oldukları anlatıldıktan sonra, bunun istisnası da belirtilir ve şöyle denir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap Ehlinden bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardandır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Sonuç olarak, Kuran'ın kıstaslarıyla düşünen ve Allah'tan korkup-sakınan biz Müslümanların, Yahudilere karşı, dinleri ve inançları nedeniyle bir husumet beslemeleri mümkün değildir. Dolayısıyla Filistin-İsrail arasındaki çatışma incelenirken de hep bu bakış açısı ile olaylar araştırılmış, Yahudi ulusu veya Yahudi dini değil ırkçı ve kan dökücü bir devlet kurmaya ve sürdürmeye yönelten Siyonist ideoloji hedef alınmıştır.

YAHUDİLERİN TARİHİ

Daha önce de belirtildiği gibi, vahye dayanan tüm dinlerde -başta Kudüs olmak üzere- tüm Filistin toprakları kutsal sayılır. Çünkü tarih boyunca insanları uyarıp korkutmaları için gönderilen peygamberlerin pek çoğu bu topraklarda yaşamış ya da en azından hayatlarının bir kısmını bu topraklarda geçirmişlerdir.

Tarihçilerin arkeolojik kazılara ve kutsal metinlere dayanarak yaptıkları açıklamalara göre ilk olarak Hz. İbrahim, MÖ. 1800'lü yıllarda oğulları ve kendisine tabi olan az sayıda insanla birlikte Filistin -eski adıyla Kenan- topraklarına göç etmiştir. Filistin'de bugün El-Halil diye adlandırılan bölgede yaşadığı tahmin edilen Hz. İbrahim tefsir kitaplarında yer alan bilgilere göre Hz. Lut ile birlikte bu bölgeye yerleşmiştir. Kuran'da Hz. İbrahim'in bu göçü şu şekilde belirtilir:

Biz de dedik ki: "Ey ateş, İbrahim'e karşı soğuk ve esenlik ol."Ona bir düzen (tuzak) kurmak istediler, fakat Biz onları daha çok hüsrana uğrayanlar kıldık. Onu ve Lut'u kurtarıp içinde, alemler (insanlık) için bereketler kıldığımız yere (ülkeye) çıkardık. (Enbiya Suresi, 69-71)

Çeşitli tefsir kitaplarında, Enbiya Suresi'nin 69-71 ayetlerinde geçen ve **"bereketler verdiğimiz yer"** olarak adlandırılan bu bölgenin, Filistin toprakları olduğu dile getirilir.

Kenan (yani Filistin) halkı Hz. İbrahim'den önce putperest bir geleneğe sahipti. Hz. İbrahim ise onlara putlara tapmaktan vazgeçip, Bir ve Tek, Üstün ve Güçlü olan Allah'a iman etmelerini tebliğ etmiştir. Tarihi kaynaklara göre Hz. İbrahim, oğullarından Hz. İsmail'i Mekke ve çevresine yerleştirmiş, ikinci oğlu Hz. İshak ise Kenan'da kalmıştır. Nitekim Kuran'da Hz. İbrahim'in oğullarından bir kısmını Beyt-i Haram'ın yakınlarına yerleştirildiğinden bahsedilmektedir. Tefsir kitaplarında bu mekanın Mekke Vadisi olduğu belirtilir.

Rabbimiz, gerçekten ben, çocuklarımdan bir kısmını Beyt-i Haram yanında ekini olmayan bir vadiye yerleştirdim; Rabbimiz, dosdoğru namazı kılsınlar diye (öyle yaptım), böylelikle Sen, insanların bir kısmının kalplerini onlara ilgi duyar kıl ve onları birtakım ürünlerden rızıklandır. Umulur ki şükrederler. (İbrahim Suresi, 37)

Ancak daha sonra Hz. İshak'ın oğlu Hz. Yakup, oğlu Hz. Yusuf döneminde Mısır'a göç etmiştir. (Hz. Yakub'un oğulları İsrailoğulları olarak da anılır). Hz. Yusuf'un hapishanede kaldığı yılların ardından, Mısır'ın hazinelerinin başına

geçmesi ile bu dönem boyunca İsrailoğulları Mısır'da huzur ve güvenlik içine yaşadılar.

Ne var ki İsrailoğullarının Mısır içindeki durumu zamanla değişti. Firavun rejimi tarafından büyük bir zulüm gördüler. Allah bu dönemde Hz. Musa'ya peygamberlik verdi ve ona, İsrailoğullarını Mısır'dan çıkarmasını emretti. Hz. Musa Firavun'a giderek hem onu sapkın inançlarından vazgeçip Allah'a kul olmaya davet etti, hem de İsrailoğullarını kendisi ile birlikte göndermesini istedi. Firavun eli kanlı bir zalimdi. İsrailoğullarını ağır işlerde ölesiye çalıştırıyordu. Tüm İsrail soyunun erkek çocuklarının öldürülmesini emretmişti. Bu zulmünü sürdürdü, Hz. Musa'ya karşı düşmanca cevap verdi, dahası ona iman edenleri -imanlarından döndürmek için- ellerini ve ayaklarını çaprazlama olarak kesmekle tehdit etti.

Ancak Firavun izin vermek istemese de, Allah'ın mucizeleri ve yardımıyla, tarihi kaynaklara göre yaklaşık MÖ 1250 yıllarında Hz. Musa İsrailoğulları ile birlikte Mısır'dan göç etti. İsrailoğulları Sina Yarımadası'na ve Kenan diyarının doğusuna yerleştiler. Kuran'da Hz. Musa'nın İsrailoğullarına, Kenan diyarına gitmeleri için verdiği emir şöyle bildirilir:

Ey kavmim Allah'ın sizin için yazdığı (girmenizi emrettiği) kutsal yere girin ve gerisin geri arkanızı dönmeyin, yoksa kayba uğrayanlar olarak çevrilirsiniz. (Maide Suresi, 21)

Hz. Musa'dan sonra İsrail soyu Kenan diyarında, yani Filistin'de yaşamayı sürdürdü. Yine tarihçilerin görüşüne göre MÖ 1000'lerde Hz. Davud, İsrail soyunun yönetimine geçti ve güçlü bir krallık kurdu. Onun oğlu olan Hz. Süleyman'ın döneminde ise İsrail'in sınırları güneyde Nil Nehrinden, kuzeyde Suriye içlerindeki Fırat Nehri'ne kadar uzanıyordu. Bu dönemde İsrail Krallığı, mimari başta olmak üzere pek çok alanda çok görkemli bir dönem yaşadı. Kudüs'te Hz. Süleyman'ın emriyle görkemli bir saray (aynı zamanda tapınak) inşa edildi. Hz. Süleyman'ın vefatının ardından Allah İsrailoğullarına daha pek çok peygamber gönderdi, ancak İsrailoğulları çoğu zaman peygamberleri dinlemediler ve Allah'a isyankar oldular.

Bu dejenerasyonun bir sonucu olarak İsrail Krallığı bölündü, ardından putperest krallıklar tarafından işgal edildi. İsrail soyu köleleştirildi. Filistin'e hakim olan en büyük putperest imparatorluk ise Roma oldu.

Hz. İsa, Filistin'de Roma egemenliğinin sürdüğü bir dönemde geldi ve İsrailoğullarını bir kez daha kibirlerinden, batıl inançlarından ve isyankarlıklarından vazgeçip Allah'ın dinine göre yaşamaya davet etti. Çok az Yahudi ona inandı. İsrailoğullarının büyük bölümü, inkarda diretti. Ve Hz. İsa'nın ardından bir süre sonra da tüm Yahudiler Romalılar tarafından Filistin'den sürüldüler.

Tüm bunları anlatmamızın bir sebebi, **Siyonizmin temelinde yer alan**

"Filistin'in Yahudiler için Allah'ın vadettiği bir toprak olduğu" iddiasının doğru olmadığını göstermektedir. Siyonizmin asıl hedefinin ele alındığı bölümde bu konu daha detaylı olarak incelenecektir.

Siyonizm, 'seçilmiş halk' ve 'vadedilmiş toprak' kavramlarını ırkçı bir bakışla yorumlar. Bu iddiaya göre Yahudi soyundan gelen herkes, 'seçilmiş'tir ve 'vadedilmiş topraklar'ın sahibidir. Oysa gerçekte Allah Katında önemli olan ırk değil, inanç ve takvadır. Allah Katında seçilmiş olanlar, Hz. İbrahim'in dinini devam ettirenlerdir, ırkları ve soyları her ne olursa olsun.

Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle vurgulanır. Allah, Hz. İbrahim'in varislerinin, kendilerini 'İbrahim'in çocukları' olarak öven Yahudiler değil, onun dini üzere yaşayan Müslümanlar olduğunu haber vermektedir:

Doğrusu, insanların İbrahim'e en yakın olanı, ona uyanlar ve bu peygamber ile iman edenlerdir. Allah, mü'minlerin velisidir. (Al-i İmran Suresi, 68)

MÜSLÜMAN FİLİSTİN

Filistin ve özellikle de Filistin'in kalbi olan Kudüs, İslam tarihinin başından bu yana Müslümanlar için kutsaldır. Müslümanların Filistin'i kutsal olarak görmeleri ise -Hıristiyan ve Yahudilerin aksine- bölgeye barış ve huzur getirmelerine vesile olmuştur. Bu bölümde, bu gerçeğin bazı tarihsel örneklerini ele alacağız.

Bir önceki bölümde Yahudilerin tarihini özetlemiştik. Hz. İsa, Yahudi tarihi için önemli bir dönüm noktasıdır. Yahudiler kendilerine gönderilen son peygamber olan Hz. İsa'yı inkar etmişler ve Filistin'den büyük belalara maruz kalarak sürülmüşlerdir. Hz. İsa'nın yolunu izlediklerini söyleyen Hıristiyanlar ise, zamanla onun getirdiği inancı çarpıtarak farklı bir din kurmuşlardır. Bunun ardından Allah, tüm insanlığa kendi dinini öğretmek üzere Peygamberimiz Hz. Muhammed'e Kuran'ı vahyetmiştir.

Kudüs'ü Müslümanlar için kutsal yapan iki temel sebep vardır: Müslümanların namaz kılmak için yöneldikleri ilk kıble, Kudüs'tür. Ve Peygamberimiz (sav)'in en büyük mucizelerinden biri sayılan bir gecelik mirac yolculuğu, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya, yani Mekke'den Kudüs'e olmuştur. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilir:

Bir kısım ayetlerimizi kendisine göstermemiz için kulunu bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren O (Allah) yücedir. Gerçekten O işitendir, bilendir. (İsra Suresi, 1)

Kuran'da anlatılan peygamber kıssalarında Filistin topraklarına işaret eden ayetlerin pek çoğunda bu topraklardan **'bereketli kılınan, kutsal topraklar'** olarak bahsedilmektedir. Miracın anlatıldığı üstteki ayette Mescid-i Aksa **'çevresini bereketlendirdiğimiz'** şeklinde nitelendirilmektedir. Hz. İbrahim'in ve Hz. Lut'un göçünün anlatıldığı Enbiya Suresi'nde ise yine aynı topraklar **'bereketler verdiğimiz yer'** olarak geçmektedir. Öte yandan, İsrail soyundan pek çok peygamberin yaşadığı, Allah yolunda mücadele ettiği, şehit düştüğü veya vefat edip defnedildiği Filistin toprakları, bir bütün olarak Müslümanlar için kutsaldır.

Nitekim son 2000 yıl içinde Kudüs'e ve Filistin'e barış ve huzur getiren tek güç de Müslümanlar olmuştur.

Hz. Ömer'in Filistin'e Getirdiği Barış ve Adalet

Yahudilerin Romalılar tarafından Kudüs'ten ve civarından sürülmesinin ardından, bölge uzun süre boş kaldı. Ancak Roma İmparatorluğu'nun İmparator Konstantin döneminde Hıristiyanlığı kabul etmesinin üzerine, Kudüs yeniden ilgi odağı oldu. Hıristiyan Romalılar Kudüs'te kiliseler inşa ettiler, Yahudilerin de bölgede yerleşmesine yönelik yasakları kaldırdılar. Filistin 7. yüzyıla dek Roma (Bizans) toprağı olarak kaldı. Kısa bir süre Persler bölgeyi ellerinde tuttular, ama sonra Bizans yeniden Filistin'in hakimi oldu.

Filistin tarihindeki en büyük dönüm noktası ise, 637 yılında bölgenin İslam orduları tarafından fethedilmesiydi. Bu fetih, asırlardır savaşlara, sürgünlere, yağma ve katliamlara sahne olan, farklı inançlar arasında sık sık el değiştiren ve değiştirdikçe de yeni vahşetler yaşayan Filistin'e, barış ve huzurun yerleşmesi anlamına geliyordu. İslam'ın hakimiyeti, Filistin'de farklı inançların birarada barış içinde yaşayabileceği bir çağın başlangıcı oldu.

Filistin, Peygamberimiz (sav)'den sonraki ikinci halife olan Hz. Ömer tarafından fethedildi. Hz. Ömer'in Kudüs'e girişi, ardından buradaki farklı inançlara karşı gösterdiği olağanüstü hoşgörü, olgunluk ve nezaket, başlayan güzel dönemin habercisiydi. İngiliz tarihçi ve Ortadoğu uzmanı Karen Armstrong, *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı kitabında, Hz. Ömer'in Kudüs fethini şöyle anlatır:

Halife Ömer Kudüs'e beyaz bir devenin üzerinde girdi, yanında ise kentin Yunan yöneticisi Başrahip Sophronius vardı. Halife kendisinin öncelikle Tapınak Tepesine (yıkık olan Hz. Süleyman mabedinin yerine) götürülmesini rica etti ve dostu Muhammed (as)'ın gece yolculuğunu (Mirac) yaptığı bu noktada eğildi ve dua etti. Başrahip bu sahneyi dehşet içinde izliyordu... "Son günler"in artık yaklaştığını sanmıştı. Daha sonra Halife Ömer Hıristiyan tapınaklarını görmek istedi ve tam Kutsal Mezar (Holy Sepulchre) Kilisesi'ne gittiğinde, namaz vakti

geldi. Başrahip kendisini kibarca namazını bu kilisede kılmaya davet etti, ama Halife Ömer bu teklifi kibarca reddetti. **Eğer bu kilisede namaz kılarsa, sonra bazı Müslümanların bu olayı anıtlaştırmak amacıyla buraya bir cami inşa etmek isteyebileceklerini, bunun ise Kutsal Mezar Kilisesi'nin yıkılması anlamına geleceğini** izah etti. Bu nedenle Halife kiliseden çıkıp biraz daha ilerideki bir noktada namazını kıldı; nitekim bugün tam bu noktada, Kutsal Mezar Kilisesi'nin tam karşısında Halife Ömer'in adına inşa edilmiş küçük bir cami bulunmaktadır.

Halife Ömer'in diğer büyük camii ise, tam Tapınak Tepesi'nde yapıldı. **Yıllardır Hıristiyanlar, yıkık Yahudi Tapınağının yer aldığı bu alanı, şehrin çöp yığınağı olarak kullanıyorlardı. Halife, Müslümanların bu çöpleri temizlemelerine kendi elleriyle yardım etti** ve burada Müslümanlar iki mabed inşa ederek İslam'ı, İslam'ın dünyadaki üçüncü kutsal şehrine yerleştirmiş oldular.[9]

Kısacası Müslümanlarla birlikte Kudüs'e ve tüm Filistin'e "medeniyet" geldi. Birbirlerinin kutsal değerlerine saygı göstermeyen, birbirlerini sırf farklı inançlara sahip oldukları için katliamdan geçiren vahşi ve barbar inançların yerine, İslam'ın adil, hoşgörülü ve mutedil kültürü hakim oldu. Hz. Ömer fethinden sonra Filistin'de Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler asırlar boyu barış ve huzur içinde yaşadılar. Müslümanlar hiç kimseyi zorla İslamlaştırmaya çalışmadılar, ancak İslam'ın hak din olduğunu gören bazı gayrimüslimler kendi rızalarıyla Müslüman oldular.

Filistin'deki bu barış ve huzur, bölge Müslümanların hakimiyetinde olduğu sürece devam etti. Ancak 11. yüzyılın sonunda, bölgeye dışarıdan işgalci bir güç girdi ve Kudüs'ün medeni topraklarını, görülmemiş bir barbarlık ve vahşetle yağmaladı. Bu barbarlar, Haçlılardı.

Haçlı Vahşeti ve Selahaddin Eyyubi'nin Adaleti

Filistin'de her üç dinin mensupları barış ve huzur içinde yaşarken, Avrupa'daki Hıristiyanlar bir "Haçlı" seferi organize etmeye karar verdiler. Papa II. Urban'ın 25 Kasım 1095 günü Clermont Konseyi'nde yaptığı çağrı ile, "Kutsal Toprakları Müslümanlardan kurtarmak" ve asıl olarak da Doğu'nun efsanevi zenginliğine ulaşmak üzere yüz binin üzerinde insan Avrupa'nın dört bir yanından Filistin'e doğru yola çıktı. Uzun ve yıpratıcı bir seferden ve Müslümanlara karşı gerçekleştirdikleri pek çok yağma ve katliamdan sonra 1099 yılında gerçekten de Kudüs'e vardılar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Ve dünya tarihinde eşine az rastlanır bir vahşet gerçekleştirdiler. Şehirdeki tüm Müslümanları ve Yahudileri kılıçtan geçirdiler. Bir tarihçinin ifadesiyle **"Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya kadın, hepsini katlettiler."**[10] Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları -ki bunlar en merhametlileriydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. **Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu.** Öyle ki yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda **akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.**[11]

Haçlı ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.[12] Filistin'in, Hz. Ömer'den bu yana süren barış ve huzuru, korkunç bir katliamla sona ermiş oldu.

Barbar Haçlı ordusu, Kudüs'ü kendisine başkent yaptı ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdu. Ancak Filistin'e vahşet getiren Haçlıların ömrü fazla uzun olmayacaktı. Ortadoğu'daki tüm Müslüman emirlikleri birleştiren Selahaddin Eyyubi, 1187'deki Hıttin Savaşı'nda tüm Haçlı ordusunu bozguna uğrattı. Savaşın ardından Haçlı ordusunun iki kumandanı, Reynauld of Chatillon ve Kral Guy, Selahaddin Eyyubi'nin huzuruna çıkarıldı. Selahaddin Eyyubi, daha önce Müslümanlara karşı uyguladığı korkunç vahşetlerle ünlenmiş olan Reynauld of Chatillon'u idam etti, ancak aynı suçları işlememiş olan Kral Guy'u serbest bıraktı. Filistin toprakları bir kez daha adaletin ne olduğu görüyordu.

Selahaddin Eyyubi Hıttin'den üç ay sonra -tam da Peygamberimizin bir gecede Mekke'den Kudüs'e götürüldüğü kutsal Mirac günü- Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altında olan şehri kurtardı. Haçlılar, 88 yıl önce Kudüs'ü

aldıklarında içindeki tüm Müslümanları katletmişlerdi ve bu yüzden bu sefer de Selahaddin Eyyubi'nin aynı vahşeti kendilerine yapacağını korkuyla bekliyorlardı. Oysa Selahaddin Eyyubi kentteki Hıristiyanların hiçbirine en ufak bir zarar vermedi. Dahası, sadece Latin (Katolik) Hıristiyanların şehri terk etmelerini emretti; 'Haçlı' kimliğine sahip olmayan Ortodokslar ise şehirde yaşamaya ve diledikleri gibi ibadet etmeye devam edebilirlerdi. İngiliz tarihçi Karen Armstrong, Müslümanların bu ikinci Kudüs fethini şöyle anlatır:

2 Ekim 1187'de Selahaddin ve ordusu Kudüs'e fatihler olarak girdiler; gelecekteki 800 yıl boyunca şehir bir Müslüman kenti olacaktı... Selahaddin (katliam yapmamak üzere) önceden Hıristiyanlara verdiği sözü tuttu ve şehri yüksek İslami prensiplere göre aldı. **Kuran'da emredilmiş olduğu gibi şiddetten kaçındı, 1099 yılındaki katliamların öcünü almaya kalkmadı. Tek bir Hıristiyan öldürülmedi, hiçbir yağma yapılmadı.** Esirleri serbest bırakmak için istenen fidyeler ise son derece düşük tutuldu... Kuran'da emredildiği gibi, esirlerin çoğunu da hiçbir fidye almadan serbest bıraktı... Selahaddin'in kardeşi El-Adil, bin kadar esirin kendi hizmetine verilmesini istedi ve sonra hepsini -acınacak durumda olduklarını gördüğü için- karşılıksız olarak serbest bıraktı... Şehirdeki zengin Hıristiyanlar, değerli eşyalarını yükleyip şehirden bir an önce gittiler, oysa ellerindeki para, şehirdeki tüm savaş esirlerinin fidyesini ödemeye fazlasıyla yetiyordu. Başrahip Heraclius, herkes gibi 10 dinarlık fidyesini ödedi, sonra da şehri hazinelerle dolu arabalarla terk etti.[13]

Görüldüğü gibi Selahaddin Eyyubi ve onun komutasındaki Müslümanlar, Hıristiyanlara karşı son derece adil ve merhametli davranmışlar, hatta onlara kendi liderlerinden çok daha fazla merhamet etmişlerdi.

Kudüs'ten sonra, Filistin'in diğer şehirlerinde de Haçlıların vahşeti ve Müslümanların adaleti sürdü. İngiliz tarihinde büyük bir kahraman gibi tanıtılan Kral I. Richard 1191 yılında, Akra Kalesi'nde aralarında pek çok kadın ve çocuğun da yer aldığı tam 3000 Müslümanı katletmişti. Müslümanlar bu vahşetlere şahit olmalarına rağmen, hiçbir zaman aynı yöntemlere başvurmadılar, Allah'ın **"Ey iman edenler..., bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** (Maide Suresi, 2) hükmü uyarınca, hiçbir zaman masum sivillere karşı şiddet uygulamadılar. Mağlup ettikleri Haçlı ordularına karşı dahi, gereksiz şiddet kullanmadılar.

Haçlıların vahşeti ve ardından gelen Müslüman adaleti, tarihi bir gerçeği bir kez daha göstermiş oluyordu: **Filistin'de farklı inançlara birarada yaşama şansı veren adil bir yönetim, ancak İslam'ın prensiplerine göre kurulan bir yönetim olabilirdi.** Bu gerçek, Selahaddin Eyyubi'den sonraki 7 yüzyıl boyunca, özellikle de Osmanlı döneminde ispatlanmaya devam etti.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Filistin'deki Adaletli ve Hoşgörülü Yönetimi

1514 yılında Yavuz Sultan Selim'in Kudüs'ü ve civarını fethi ile birlikte, Filistin'de yaklaşık 400 yıl sürecek Osmanlı yönetimi başladı. Bu dönem, Osmanlı'nın diğer eyaletlerinde olduğu gibi, Filistin'de de barışı, istikrarı ve 'farklı inançların birarada yaşaması'nı sağlayacaktı.

Osmanlı İmparatorluğu, **'millet sistemi'** adı verilen bir düzenle yönetiliyordu ve bu sistemin en temel özelliği, farklı inançlara sahip insanlara, kendi inançlarının ve hatta hukuklarının gerektirdiği şekilde yaşama imkanı tanımasıydı. Kuran'da "Kitap Ehli" olarak tanımlanan Hıristiyanlar ve Yahudiler, Osmanlı topraklarında hoşgörü, güvenlik ve özgürlük buldular.

Bunun en büyük nedeni, Osmanlı'nın Müslümanlar tarafından yönetilen bir İslam devleti olmasına karşın, tebasını zorla İslamlaştırmak gibi bir amaca sahip olmamasıydı. Aksine, Osmanlı Devleti, gayrimüslimlere de güvenlik ve huzur sağlamayı, onları adaletle ve İslam idaresinden razı olacakları şekilde yönetmeyi hedefliyordu. Oysa aynı dönemlerde dünya üzerindeki diğer büyük devletler çok daha katı, baskıcı ve müsamahasız bir yönetim anlayışına sahipti. İspanya Krallığı, İber Yarımadası'nda Müslümanların ve Yahudilerin varlığına tahammül edememiş ve her iki topluma karşı büyük bir vahşet uygulamıştı. Diğer pek çok Avrupa ülkesinde Yahudilere sadece Yahudi oldukları için baskılar uygulanıyor (örneğin gettolara hapsediliyorlar), hatta kimi Yahudiler zaman zaman toplu katliamlara (pogromlara) hedef oluyorlardı. Hıristiyanlar birbirlerine karşı bile tahammülsüzlerdi; Katolik ve Protestanlar arasındaki çatışmalar, 16. ve 17. yüzyıl boyunca Avrupa'yı kan gölüne çevirdi. 1618-48 yılları arasında yaşanan '30 Yıl Savaşları', temelde Katolik-Protestan çatışmasının bir sonucuydu. Bu savaş sonucunda Orta Avrupa adeta bir harabeye döndü, sadece Almanya'da 15 milyonluk nüfusun üçte biri yok oldu.

Bu vahşetlere karşılık Osmanlı İmparatorluğu'nun ve diğer Müslüman devletlerin çok daha hoşgörülü, adil ve medeni bir yönetim kurmalarının en temel nedeni, Kuran'da bu şekilde bir yönetimin emredilmiş olmasıydı. Hz. Ömer'in, Selahaddin Eyyubi'nin, Osmanlı Padişahlarının ve daha nice Müslüman hükümdarın (bugün Batılılar tarafından da kabul ve takdir edilen) bir hoşgörü, merhamet, adalet ve medeniyet sergilemelerinin kaynağı, Allah'ın Kuran'daki emirlerine olan sadakatleriydi. İslami yönetim anlayışının temelini oluşturan bu emirlerin bazıları şöyledir:

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline (sahiplerine) teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor!.. Doğrusu Allah, işitendir,

görendir. (Nisa Suresi, 58)

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözü geveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. (Mümtehine Suresi, 8)

Mü'minlerden iki topluluk çarpışacak olursa, aralarını bulup-düzeltin. Şayet biri diğerine tecavüzde bulunacak olursa, artık tecavüzde bulunanla, Allah'ın emrine dönünceye kadar savaşın; eğer sonunda (Allah'ın emrini kabul edip) dönerse, bu durumda adaletle aralarını bulun ve (her konuda) adil davranın. Şüphesiz Allah, adil olanları sever. (Hucurat Suresi, 9)

Siyaset literatüründe "iktidar dejenere eder ve mutlak iktidar da mutlak olarak dejenere eder" şeklinde bir söz vardır. Bununla, siyasi iktidarı ele geçiren herkesin, bu iktidarın sağladığı imkanlar sonucunda ahlaki yönden dejenere olduğu ifade edilir. Bu kural gerçekten de insanların çoğu için geçerlidir. Çünkü bu çoğunluk, ahlakını kendi üzerindeki toplumsal yaptırımlara göre belirler. Bir başka deyişle, toplumun kınamasından veya cezalandırmasından korktuğu için ahlaksızlıklardan veya suçlardan geri durur. İktidar ise onlara güç sağlar ve toplumun yaptırımını azaltır. Bunun sonucunda da dejenere olur, yani ahlaktan kolayca taviz verir hale gelirler. Eğer ellerinde mutlak bir güç varsa, yani bir ülkenin mutlak hakimi olurlarsa, kibirlerini tatmin etmek için her yolu deneyebilirler.

Bu 'dejenerasyon kuralı'nın geçerli olmadığı tek insan modeli, Allah'a samimi olarak iman eden, Allah'tan korkup sakınan ve O'nun rızası için dine sarılan insanlardır. Ahlakları topluma bağlı olmadığı için, en mutlak iktidar dahi onları etkilemez. Bir Kuran ayetinde şöyle buyrulmuştur:

Onlan ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir iktidar sahibi kılarsak, dosdoğru namazı kılar, zekatı verirler, ma'rufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir. (Hac Suresi, 41)

Allah Kuran'da bu ideal hükümdar modeline örnek olarak Hz. Davud'u vermiş, onun, kendisinden hüküm sormaya gelen insanlar arasında hükmederken dahi, bir yandan büyük bir teslimiyet ve boyun eğicilik içinde Allah'a dua edip yalvarmasını örnek göstermiştir. (Sad Suresi, 24)

İslam tarihinin adaletli, müşfik, mütevazi ve olgun hükümdarlarla dolu olması, Allah'ın Müslümanlara Kuran'da öğrettiği bu ahlaktan kaynaklanmaktadır. Müslüman bir yönetici Allah'tan korktuğu için, kendisine verilen hiçbir imkan ve iktidar, onu dejenere etmez, şımartmaz, kibirlendirip zalimleştirmez. Elbette İslam tarihinde de İslam ahlakından uzaklaşarak 'dejenere olmuş' yöneticiler ortaya çıkmıştır, ama bunların hem sayısı hem de etkisi sınırlıdır. **Sonuçta İslam, son 2000 yıldır dünyaya adaletli, hoşgörülü, müşfik bir yönetim tarzı sunan tek inanç sistemi olmuştur.**

Bugüne kadar pek çok farklı inanç ve düşüncelerin etkisini yaşamış olan Filistin toprakları, İslam'ın adil ve hoşgörülü yönetiminin adeta bir sergi alanıdır. Başta da belirttiğimiz gibi, Hz. Ömer'in, Selahaddin Eyyubi'nin veya Osmanlı padişahlarının yönetimi, gayrimüslimleri dahi razı ve mutlu edecek şekilde olmuştur. Filistin ve Kudüs'teki bu adil yönetim, 20. yüzyıla kadar devam etmiş, ancak bölgenin 1917'de Müslüman hakimiyetinden çıkmasından sonra karmaşa, savaş, terör ve katliamlar yeniden başlamıştır.

Osmanlı dönemi, Ortadoğu topraklarına huzur, bolluk ve refah getirmiş, her üç dinin merkezi konumundaki Kudüs, tarih boyunca en uzun istikrar dönemini Osmanlılar zamanında yaşamıştır. Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar tüm mezhepleri ile birlikte, kendi inançları doğrultusunda, diledikleri gibi ibadetlerini yerine getirmişler, kendi örf ve adetlerini yaşamışlardır. Bunun nedeni de Osmanlı'nın ele geçirdiği bölgelere nizam, adalet, barış, refah ve hoşgörü götürmeyi İlahi bir görev sayan bir anlayışla yönetilmesidir.

Pek çok tarihçi ve siyaset bilimci de bu gerçeğe dikkat çekmektedir. Bu kişilerden birisi de dünyaca ünlü Ortadoğu uzmanı Edward Said'dir. Kudüslü Hıristiyan bir aileden gelen ve Amerikan üniversitelerinde çalışmalarını sürdüren Edward Said, İsrail'de yayınlanan *Ha'aretz* gazetesinin kendisiyle yaptığı bir röportajında Ortadoğu'da kalıcı bir barışın inşa edilebilmesi için **'Osmanlı Millet Sistemi'**ni önermiştir. Said'in yorumu şöyledir:

Arap dünyasında diğer azınlıklar nasıl yaşayabiliyorsa, (Araplar arasındaki) bir Yahudi azınlığın yaşaması da mümkündür... Bu, Osmanlı İmparatorluğu altında gayet iyi işlemiştir. Onların sistemi, şu an sahip olduğumuzdan çok daha insancıl gözükmektedir.[14]

Gerçekten de Filistin'in Osmanlı yönetiminden çıkmasının ardından, ülke bir daha 'insancıl' bir yönetim görmemiştir. İngilizler iki dünya savaşı arasındaki dönemde bir yandan Arapları böl-yönet stratejisiyle ezmiş, bir yandan da sonradan kendilerine de zarar verecek olan Siyonizmi güçlendirmişlerdir. Siyonizm Arapların

tepkisiyle karşılaşmış ve Filistin 1930'lardan itibaren iki halk arasında çatışmalara sahne olmuştur. Siyonistler Araplara karşı savaşmak üzere terör örgütleri kurmuş, bir süre sonra bunlarla İngilizleri de vurmaya başlamışlardır. İngiltere başa çıkamadığı ülkeyi 1947'de terk etmiş, ardından 'çatışma' savaşa dönüşmüş ve halen sürmekte olan İsrail işgalleri ve katliamları başlamıştır.

Ortadoğu'nun tekrar 'insancıl' olabilmesi için, Yahudilerin Siyonist ideolojiyi terk etmeleri ve 'sadece Yahudilere ait bir Filistin' hedefinden vazgeçip 'Araplarla birarada eşit şartlarda yaşamayı' kabul etmeleri zorunludur. Arapların ise -bazılarınca benimsenmiş olan- 'İsrail'i denize dökmek, tüm Yahudileri kılıçtan geçirmek' gibi İslam dışı hedefleri terk edip, 'Yahudilerle birarada yaşamayı' kabul etmeleri gerekmektedir. Bu, Edward Said'in de belirttiği gibi **Osmanlı millet sisteminin yeniden hayata geçirilmesi demektir ve sorunun tek çözümüdür.** Ancak bu sistem tesis edilirse bölge halkları huzur ve barış içinde bir hayat yaşayabilirler. Türk Milleti'nin önderliğinde kurulacak olan bu sistem geçmişte bölgeye nasıl bir refah getirdiyse, bugün de aynı refah ve barış ortamını oluşturacaktır.

Son bölümde bu çözümün detaylarını inceleyeceğiz. Şimdi bu çözüme gelmeden önce, biraz daha eskilere gidelim ve Filistin'in, İslam idaresinden çıktıktan sonra yaşamaya başladığı zulüm ve karmaşanın tarihini inceleyelim.

SİYONİZM NEYİ HEDEFLER?

On dokuzuncu yüzyılın sonlarında Avusturyalı Yahudi gazeteci Theodor Herzl tarafından dünya gündemine getirilen Siyonizm, pek çok kaynakta Yahudiler için bağımsız bir devlet kurmayı amaçlayan meşru bir ulus-devlet ideolojisi olarak nitelendirilmektedir. Ancak gerek bugüne kadar yapılan uygulamalar, gerekse Siyonist liderlerin kendi açıklamaları Siyonizmin pek çok Yahudi için bunun ötesinde bir anlam ifade ettiğini göstermektedir.

Theodor Herzl ve beraberindekiler çoğunlukla Allah'a ve dine iman etmeyen kişilerdi. Onlar Yahudiliği bir inanç olarak değil, sadece bir ırk olarak görüyorlardı. Onlara göre Yahudiler, diğer Avrupa ırklarından farklı bir ırktılar, bu nedenle de onlardan ayrılmalı ve kendilerine ait topraklarda yaşamalıydılar. Yahudiler için aradıkları toprakların neresi olacağını düşünürken de, Yahudilerin kutsal değerlerini göz önünde bulundurmamışlardı. Hatta Siyonizmin kurucusu olan Theodor Herzl'in "Uganda Planı" adıyla tanınan projesine göre, Herzl ilk önceleri Uganda'yı ideal vatan olarak düşünmüştü. Filistin'e ise daha sonra karar vermişti. Filistin'in seçilmesindeki temel neden ise kutsal değerler değil, bu toprakların Yahudilerin tarihi toprakları olduğu düşüncesiydi.

Siyonistler diğer Yahudilerin de, kendilerinin din ahlakına uygun olmayan görüşlerini benimsemeleri için çalışmalar başlattı. Dünya Siyonist Örgütü, Yahudilerin yoğun olarak yaşadığı pek çok ülkede "Yahudilerin diğer milletlerle birarada huzur içinde yaşamasının mümkün olmadığının", "Yahudilerin ayrı bir ırk olduklarının", "dolayısıyla kendilerine ait bir vatana göç etmeleri gerektiğinin" propagandasını yapıyordu. Pek çok Yahudi topluluğu bu çağrıları dinlemedi.

İsrailli devlet adamı Amnon Rubinstein'ın da ifade ettiği gibi; "Siyonizm, Yahudilerin kutsal topraklarına ve sinagoga karşı başlatılmış bir başkaldırı idi."[15] Siyonist ideolojiyi kınayan ve eleştiren pek çok Yahudi vardı. Dönemin önde gelen din adamlarından Haham Hirsch ise Siyonizmin gerçek planını şöyle ifade ediyordu:

"Siyonizm Yahudileri yalnızca bir millet olarak tanımlamak istiyor... bu bir sapkınlıktır."[16]

Ünlü Fransız düşünür Roger Garaudy ise konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

Dindar Yahudilerin en önemli düşmanlarından biri, 19. yüzyılın ırkçı ve sömürgeci Avrupası'nda ortaya çıkan aşırı milliyetçi, ırkçı ve sömürgeci bir ideoloji olan Sİyonizmdi. Batı'daki sömürgeci hareketleri ve milletlerin bir diğeriyle savaşmasını teşvik eden bu mantık, bir intihar mantığıdır. İsrail her üç İlahi dinin temeli olan Hz. İbrahim'in inancına dönmediği müddetçe, gerçek bir Ortadoğu barışının gerçekleşmesi veya İsrail'in geleceğinin güvence altına alınması mümkün

değildir. (Samizdat, June 1996)

Görüldüğü gibi Siyonizm dünya siyaset sahnesine ırkçı ve Yahudilerin diğer milletlerle birarada yaşayamayacağı yanılgısını savunan bir ideoloji olarak çıktı. Bu çarpık bakış açısı önce diasporada yaşayan Yahudiler için büyük sorunlara neden oldu. Daha sonra da Ortadoğu'da yaşayan Müslümanlara -İsrail'in işgalci ve baskıcı politikaları nedeniyle- kan, ölüm, terör ve yokluğu getirdi.

Kısaca, Siyonizm aslında dini değerlerden değil seküler felsefelerden kaynak bulan bir ideolojidir. Ne var ki diğer bazı aşırı milliyetçi hareketlerde görüldüğü gibi, Siyonizm de bazı dini değerleri kendi menfaatleri doğrultusunda kullanmaya kalkışmıştır.

Tevrat'ın Siyonistler Tarafından Yanlış Yorumlanması

"Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik.." (Maide Suresi, 44) ayetiyle bildirildiği gibi. Tevrat, Allah'ın Hz. Musa'ya vahyetmiş olduğu kutsal kitaptır. Ancak Kuran'da Tevrat'ın sonradan tahrif edilmiş olduğu da bildirilmektedir. Dolayısıyla bugün mevcut olan Tevrat, "Muharref Tevrat"tır.

Ne var ki, Tevrat detaylı olarak incelendiğinde içerisinde hak dine ait bazı hükümlerin korunmuş olduğu da açıkça görülecektir. Allah'ın varlığına ve birliğine iman, tevekkül, şükür, Allah korkusu, Allah sevgisi, adalet, sabır, merhamet, zulme ve haksızlığa karşı olmak gibi gerçek din ahlakına dair inanç ve erdemler Tevrat'ta da korunmuştur. Bununla birlikte, tarih içinde yaşanan bazı savaşlar ve bu savaşlarla ilgili bilgiler de Tevrat'ta yer almaktadır. Eğer bir kimse -gerçekleri saptırarak- yaptığı zulüm, katliam ve işlediği cinayetler için kendince meşruiyet oluşturmak istiyorsa, kolaylıkla Tevrat'ta yer alan bu tarihi bilgileri kullanabilir. İşte Siyonizm de faşist terörünü sözde meşrulaştırmak için bu yönteme başvurmaktadır ve bunda da oldukça başarılı olmaktadır. Filistinli masum halka karşı yürütülen katliamları kendilerince açıklamak için Sİyonistler bugün de hala Tevrat'ta yer alan bu pasajları öne sürmektedirler. Şüphesiz bu son derece samimiyetsiz bir tavırdır.

Siyonizmin temel dayanak noktalarından birisi de Allah'ın Yahudilere bir dönem vermiş olduğu "seçilmiş"lik vasfıyla ilgili ayetleri art niyetli yorumlamalarıdır. Bu konuyla ilgili ayetlerde şöyle buyrulur:

Ey İsrailoğulları, size bağışladığım nimetimi ve sizi (bir dönem) alemlere üstün kıldığımı hatırlayın. (Bakara Suresi, 47)

Andolsun, Biz İsrailoğullarına Kitap, hüküm ve peygamberlik verdik, onları temiz ve güzel şeylerle rızıklandırdık ve onları alemlere üstün

kıldık. (Casiye Suresi, 16)

Ayetlerde, Allah'ın bir dönem Yahudilere nimetler verdiği ve yine bir dönem onları diğer milletlere hakim kıldığı anlatılmaktadır. Ancak bu ayetlerde radikal Yahudilerin anladığı anlamda bir 'seçilmişlik' ifade edilmemektedir. Birçok peygamberin bu soydan gelmiş olmasına ve Yahudilerin bir dönem geniş topraklarda hakimiyet kurmuş olmalarına işaret edilmektedir. Ayetlerde yönetimde olmaları nedeniyle 'bir dönem alemlere üstün kılınmaları' anlatılmaktadır. Daha sonra Yahudilerin bu özellikleri sona ermiştir.

Seçilmişlik, Kuran'da peygamberler ve kendilerine hidayet verilen kullar için kullanılmaktadır. Ayetlerde elçilerin seçildikleri, doğru yola iletildikleri ve Allah'ın onlara nimet verdiği ifade edilmektedir. Bu konuyla ilgili bazı ayetler şu şekildedir:

Kendi nefsini aşağılık kılandan başka, İbrahim'in dininden kim yüz çevirir? Andolsun, Biz onu dünyada seçtik, gerçekten ahirette de O salihlerdendir. (Bakara Suresi, 130)

Babalarından, soylarından ve kardeşlerinden, kimini (bunlara kattık); onları da seçtik ve dosdoğru yola yöneltip-ilettik. Bu, Allah'ın hidayetidir; kullarından dilediğini bununla hidayete erdirir. Onlar da şirk koşsalardı, elbette bütün yapıp-ettikleri 'onlar adına' boşa çıkmış olurdu. Bunlar, kendilerine kitap, hikmet ve peygamberlik verdiklerimizdir. Eğer bunları tanımayıp-küfre sapıyorlarsa, andolsun, Biz buna (karşı) inkara sapmayan bir topluluğu vekil kılmışızdır. (En'am Suresi, 87-89)

İşte bunlar; kendilerine Allah'ın nimet verdiği peygamberlerdendir; Adem'in soyundan, Nuh ile birlikte taşıdıklarımız (insan nesillerin)den, İbrahim ve İsrail (Yakup)in soyundan, doğru yola eriştirdiklerimizden ve seçtiklerimizdendirler. Onlara Rahman (olan Allah')ın ayetleri okunduğunda, ağlayarak secdeye kapanırlar. (Meryem Suresi, 58)

Ancak radikal Yahudiler, Muharref Tevrat'ta bulunan bazı sapkın açıklamalar nedeniyle seçilmişliği bir ırk özelliği gibi görmüşlerdir. Bunun sonucunda da, her Yahudi'nin doğuştan bir üstünlük sahibi olduğuna ve İsrailoğullarının tüm diğer kavimlerden ebediyen üstün sayıldıklarına dair çarpık bir anlayış geliştirmişlerdir.

Bu bakış açısının ikinci büyük çarpıklığı ise, söz konusu üstünlük iddiasını 'diğer milletlere vahşet uygulama emri' gibi göstermesidir. Siyonistler bunun için Talmud'da (Yahudilerin Tevrat tefsiri olarak kabul ettikleri kutsal metinleri) yer alan bazı açıklamaları kaynak olarak kullanmaktadırlar. Buna göre Yahudilerin diğer milletlerden ve dinden insanları aldatmaları, mallarını ve mülklerini yağmalamaları ve hatta gerektiğinde kadınlar ve çocuklar da dahil olmak üzere onları katletmeleri olağandır. Oysa tüm bunlar gerçek dine aykırı zulümlerdir. Allah insanlara adaleti, dürüstlüğü, mazlumun hakkını korumayı, barışı ve sevgiyi emretmiştir.

Üstelik Siyonistlerin kendilerine rehber edindikleri bu açıklamalar, yine Muharref Tevrat'ta yer alan diğer açıklamalarla da çelişmektedir. Muharref Tevrat'ta şiddetin ve zulmün kınandığına dair açıklamalar da vardır. Ancak ırkçı bir ideoloji olan Siyonizm bunların hepsini göz ardı ederek kin ve öfkeye dayalı bir inanış oluşturmuştur. Samimi olarak Allah'a iman eden Yahudilerin de Siyonist ideolojinin etkisi altında kalmak yerine, kitaplarında yer alan bu açıklamalara uymaları daha doğru olacaktır. Muharref Tevrat'da barışın, sevginin, merhametin ve güzel ahlakın övüldüğü açıklamalardan bazıları şu şekildedir:

Hükümde **haksızlık etmeyeceksiniz;** fakirin hatırını sayacaksın, ve kudretlinin hatırına itibar etmeyeceksin; ve **komşuna adaletle hükmedeceksin.** Kavminin arasında çekiştiricilik edip gezmeyeceksin; komşunun kanına karşı ayağa kalkmayacaksın; ben RAB'IM... **Öç almayacaksın,** ve kavminin oğullarına **kin tutmayacaksın; ve komşunu kendin gibi seveceksin;** Ben RAB'IM. (Levililer,

Bab 19, 15-17)

Ey adam, iyi olanı sana bildirdi; ve hak olanı yapmak, ve **merhameti sevmek, ve Allah'la alçak gönüllü olarak yürümekten** başka Rab senden ne ister? (Mika, Bab 6, 8)

Katletmeyeceksin. Zina etmeyeceksin. Çalmayacaksın. Komşuna karşı yalan şehadet etmeyeceksin. **Komşunun evine tamah etmeyeceksin**; (Çıkış, Bab 20, 13-17)

Kuran'a göre de savaş temelde savunma amacına yöneliktir. Bir topluma karşı savaş açılmış olsa da, bu savaş sırasında masumların hayatı ve hukuku mutlaka korunmalıdır. Kadınların, çocukların ve yaşlıların katledilmelerine yönelik bir emir dine ait olamaz, ancak din adına uydurulmuş hurafelere ait olabilir. Allah Kuran'da hem bu gibi bozgunculukları lanetlemiş hem de bütün insanların Allah Katında eşit olduklarını, üstünlüğün ırka, soya veya herhangi bir dünyevi değere göre değil, Allah'a yakınlık ve sevgiye yani takvaya göre olduğunu belirtmiştir:

Ey insanlar gerçekten Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk, yada soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Siyonizmin barbar ve acımasız bir ideoloji olmasının ikinci bir nedeni ise, 19. yüzyıl Avrupası'na hakim **'sömürgecilik'** ideolojisine bağlı olmasıdır. Sömürgecilik, sadece siyasi ve ekonomik bir sistem değil, aynı zamanda bir ideolojidir. Batı'nın sanayileşmiş milletlerinin, bu alanda geride kalmış olan milletleri sömürme, onların topraklarını işgal etme hakkını taşıdıklarına, bunun sözde **'milletler arası yaşam mücadelesi'**nin doğal bir sonucu olduğuna inanan söz konusu ideoloji, **Sosyal Darwinizm**'in bir ürünüdür. Bu ideoloji çerçevesinde, İngiltere, Hindistan, Güney Afrika ve Mısır'ı sömürgeleştirmiş; Fransa, Hindiçini'ni, Kuzey Afrika'yı ve Guayana'yı kolonileştirmiştir. Siyonistler ise bu örneklerden esinlenerek Filistin'i Yahudiler adına sömürgeleştirmeye karar vermişlerdir.

Ancak Siyonist sömürgecilik, İngiliz veya Fransız sömürgeciliğinden daha kötüdür. Çünkü İngiliz ve Fransızlar, kolonileştirdikleri ülkelerin halklarına (kendilerine boyun eğmek şartıyla) yaşam hakkı tanımışlar, hatta bu ülkelere eğitim, adli yönetim, alt yapı alanlarında bazı katkılarda dahi bulunmuşlardır. Ama ileride de göreceğimiz gibi, Siyonizm Filistin halkına yaşam hakkı tanımamış, onlara karşı "etnik temizlik" uygulamış, kendi idaresi altında yaşattığı Filistinlilere en ufak bir katkı sağlamamış, uygun deyimle topraklarına "tek bir tuğla" dahi dikmemiştir.

Siyonist İddiayı Yalanlayan Yahudiler

Sömürgeci, Sosyal Darwinist ve ırkçı bir ideoloji olan Siyonizmin bir diğer özelliği, gerçek dışı propaganda temalarına dayanmasıdır. Bu temaların belki de en önemlisi, **'topraksız bir halk için halksız bir toprak'** sloganıdır. Bunun anlamı, 'topraksız bir halk' olarak tanımlanan Yahudilere, 'halksız bir toprak' olarak tanımlanan Filistin'in verilmesi gerektiğidir. Bu slogan, Dünya Siyonist Örgütü tarafından 20. yüzyılın ilk yirmi yılında ısrarla kullanılmıştır. Amaç, başta İngiltere olmak üzere Batılı devletleri ve bu devletlerin kamuoyunu, Filistin'in Siyonizme sunulmasına ikna etmektir. Nitekim bu ikna kampanyası sonucunda İngiltere 1917 yılında ünlü Balfour Deklarasyonu'yla "Majestelerinin Hükümeti'nin Filistin'de bir Yahudi vatanı kurulması fikrinden yana olduğunu" ilan etmiştir.

Oysa **'topraksız bir halk için halksız bir toprak'** sloganı gerçek dışıdır: Siyonizm doğduğu dönemde ne Yahudiler "topraksız"dır, ne de Filistin 'halksız'...

Yahudiler topraksız değillerdi, çünkü büyük bölümü dünyanın farklı ülkelerinde güvenlikli ve huzurlu bir yaşam sürüyordu. Özellikle sanayileşmiş Batı ülkelerindeki Yahudi cemaatlerinin hayatlarından hiçbir şikayetleri yoktu. Çoğunun, yaşadıkları ülkeyi terk edip Filistin topraklarına göç etmek akıllarına bile gelmiyordu. Niketim bu gerçek Siyonistlerin "Filistin'e göç" çağrılarının büyük ölçüde cevapsız kalmasıyla ortaya çıkacaktı. İlerleyen yıllarda söz konusu anti-Siyonist Yahudiler, kurdukları çeşitli dernekler yoluyla Siyonizme karşı aktif bir direniş başlatacaklardı.

Çeşitli siyasi manevra ve girişimlerle Filistin topraklarının önce İngiltere'nin denetimine bırakılmasını ve bölgeye Yahudi göçünü serbestleştirmeyi sağlayan, daha sonra Balfour Deklarasyonu ile mücadelelerine resmi destek alan Siyonistler, Yahudilerin göçe isteksiz olmaları karşısında oldukça zor durumda kalmışlardır. Chaim Weizmann'ın şu sözleri Siyonistlerin içinde bulundukları durumu ifade etmesi açısından oldukça çarpıcıdır:

Balfour Deklarasyonu şimdi yürürlükte... Son on yıldır her gün her saat gazeteleri açtığımda hep aynı şeyi düşünüyorum; "Bir dahaki rüzgar nereden esecek?" Her an İngiliz Hükümeti'nin bana gelip, **'Söyle bize Siyonist Organizasyon nedir? Nerede sizin Siyonistleriniz?'** demelerinden endişe ediyorum. Yahudilerin bize karşı olduğunu biliyorlardı. Bizler küçük bir adanın üzerinde tek başına ayakta kalmaya çalışan bir avuç Yahudiyiz.[17]

Bu durum Siyonistlerin kendi ırkdaşlarını, gerektiğinde onlara karşı zor da kullanarak, Filistin'e getirebilmek için özel çalışmalar yapmalarına neden oldu. Yahudileri yaşadıkları ülkelerde rahatsız etmek, antisemitlerle işbirliği yaparak çeşitli hükümetlerin kendi ülkelerinde yaşayan Yahudileri göçe mecbur etmelerini sağlamak gibi taktiklere başvurdular. (Detaylı bilgi için Bkz, Harun Yahya,

Soykırım Vahşeti, Vural Yayıncılık, 2002) Böylece Siyonizm, bizzat kendi halkını rahatsız eden, kendi halkına korku ve terör getiren bir hareket olarak gelişti.

Ancak kuşkusuz Siyonistler, asıl büyük zulmü, Filistin'e "topraksız halk" derken, yok saydıkları Filistinli Müslümanlara yaptılar. Siyonizm, Filistin'e girdiği günden itibaren Filistinli Müslümanları gerçekten 'yok' edebilmek için çalıştı. Ülkeye Siyonist idealler doğrultusunda veya antisemitizm korkusuyla göç eden Yahudilere 'yer açmak' için, Müslümanlar sürekli olarak sıkıştırıldı, sürüldü, topraklarına ve evlerine el kondu. İsrail'in kurulmasıyla birlikte hızlanan bu işgal ve sürgün hareketi, yüz binlerce Müslümanın hayatına mal oldu. Ve halen yaklaşık 3,5 milyon Filistinli Müslüman, mülteci olarak son derece zor koşullar altında, hayatta kalma mücadelesi vermektedir.

1920'li yıllardan itibaren, Siyonistlerin organize ettiği Yahudi göçü, Filistin'deki nüfus oranını aşama aşama değişikliğe uğratmış ve o dönemden beri dinmek bilmeyen çatışmaların da en önemli nedeni olmuştur. Yahudilerin nüfusundaki artışı gösteren istatistikler bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Bu rakamlar, söz konusu topraklar üzerinde yasal hiçbir hakkı bulunmayan, bölgeye dışarıdan giren sömürgeci bir gücün, asırlardır bu topraklarda yaşayanların haklarını nasıl gasp ettiğinin önemli bir göstergesidir.

1920-1929 tarihleri arasında Filistin'e göç eden Yahudi sayısı 100 bine ulaşmıştı.[18] O dönem toplam Filistin nüfusunun 750 bin civarında olduğu göz önünde bulundurulursa, 100 bin pek de az bir rakam sayılmazdı. Göç tam anlamıyla Siyonist organizasyonların kontrolü altında gerçekleşiyordu. Filistin topraklarına adım atan Yahudiler, Siyonist gruplar tarafından karşılanıyor, nerede kalacakları ve nasıl bir işte çalışacakları da yine onlar tarafından belirleniyordu. Filistin'e göç Siyonist yöneticiler tarafından türlü yardımlarla teşvik ediliyordu. Hem Filistin toprakları dahilinde, hem de Avrupa ve Rusya'da yapılan yoğun çalışmalar neticesinde, Filistin'deki Yahudi nüfusu ve yerleşim alanları hızlı bir ilerleme kaydetti. Özellikle Nazilerin Almanya'da iktidara gelmesiyle birlikte bu ülkedeki Yahudiler giderek artan bir baskı altına alındılar ve bu da Filistin topraklarına olan Yahudi göçüne bir anda büyük bir ivme kazandırdı. Tarihin gizli kalan bir gerçeği, Nazilerin bu Yahudi aleyhtarı baskısının Siyonistler tarafından desteklenmiş olmasıydı. (bkz. Harun Yahya, *Soykırım Vahşeti*, Vural Yayıncılık)

1920'lerde 100 binde kalan göçmen sayısı, resmi kayıtlara göre 1930'larda 232 bine ulaştı.[19] 1939'a gelindiğinde toplam 1,5 milyon olan Filistin nüfusunun 445 bini Yahudi idi. Bundan yirmi yıl önce %10'dan daha az olan nüfus oranı, 1939'da %30'a ulaşmıştı. Nüfusla birlikte Yahudi yerleşim alanları da büyük bir hızla genişledi. 1939'da Yahudilerin sahip oldukları toprak miktarı 1920'li yıllarla kıyaslandığında iki katına çıkmıştı.

1947 yılına gelindiğinde ise Filistin'de 630 bin Yahudi, 1 milyon 300 bin Filistinli vardı. BM tarafından Filistin'in taksim edildiği 29 Kasım 1947'den İsrail

Devleti'nin kurulduğu 15 Mayıs 1948'e kadar **Siyonist terör örgütleri, Filistin topraklarının dörtte üçünü ele geçirdi. Bu esnada Filistin köylerine yapılan baskınlar ve katliamlar sonucunda 500 kadar kent, kasaba ve köyde yaşayan 950 bin Filistinli'nin sayısı 138 bine düştü. Bunların bir bölümü öldürülmüş, bir bölümü de sürgün edilmişti.**[20]

Ünlü İsrailli revizyonistlerden Ilan Pappe, 1948'lerde İsrail'in izlediği işgal politikasını anlatırken, Arapları Filistin'den sürmek için yazılı olmayan gizli bir Siyonist planın varlığından söz eder. Buna göre kendi istekleri ile topraklarını Siyonistlere bırakmayan veya onlara teslim olduklarını gösteren beyaz bayrağı çekmeyen kasabalar, Siyonist askeri birlikleri tarafından işgal edilecek, yıkılacak ve yerli halk yurtlarından sürülüp çıkarılacaktır. Bu karar uygulanmaya başlandıktan sonra sadece 4 kasaba beyaz bayrak çekmeye fırsat bulmuştur, diğer tüm kasaba ve köyler silah zoru ile boşaltılmıştır[21].

Bu şekilde 1948-49 yılları arasında yaklaşık 400 Filistin köyü haritadan silindi. Filistinlilerin geride bıraktıkları mallarına ise **"Ülke Dışında Yaşayan Mal Sahiplerinin Mülkleri Yasası"** ile Yahudiler tarafından el konuldu. 1947'den önce Filistin topraklarının %6'sına sahip olan Yahudiler, İsrail Devleti resmen kurulduğunda tüm toprakların yaklaşık %90'ını ele geçirmişlerdi.[22]

Gelen her Yahudi kafilesi, Müslüman Filistin halkı için yeni bir zulüm, baskı ve şiddet anlamı taşıyordu. Çünkü Siyonist örgütler yeni gelenleri yerleştirmek için Filistin halkını asırlardır yaşadıkları topraklarından baskı ve zor kullanarak sürüp çıkartıyorlar ve onları çölde yaşamaya mahkum ediyorlardı. Göçmen Dairesi Başkanı Joseph Weitz, 1940'da yaptığı bir konuşmada Siyonistlerin Filistin halkına bakış açısını şöyle dile getirmişti:

Şu anda bu topraklar üzerinde iki ayrı halka yer yoktur. Araplar varken bu ülkede bağımsız bir halk olarak var olmamız mümkün değildir. Tek çözüm Büyük İsrail'dir, en azından batı bölgesinde hiç Arap bulunmayan bir Büyük İsrail. Ve bunun için Arapları komşu ülkelere sürmek dışında başka hiçbir seçenek yoktur. **Hepsini sürmeliyiz, Arapların olduğu tek bir kasaba, tek bir köy bile kalmamalı, hepsini Irak'a, Suriye'ye ve Transjordan'a (bugünkü Ürdün) sürmeliyiz**.[23]

Dönemin Tel Aviv Belediye Başkan adayı General Shlomo Lahat'ın seçim kampanyasını yürüten Heilburn ise, **"Filistinliler bu topraklarda köle olarak yaşamayı kabul edinceye kadar katliamı sürdürmeliyiz"** diyordu.[24]

İkinci Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte hızlanan Yahudi akınları, Filistin halkının daha da bilinçlenmesine ve bu haksız uygulamaya karşı direnişe başlamalarına neden oldu. Ancak yapılan her direniş hareketi, İngiliz kuvvetleri tarafından oldukça şiddetli bir şekilde bastırıldı. Filistin halkı bir yandan Siyonist terör örgütlerinin, diğer yandan İngiliz askerlerinin baskısı altında kalıyor, çift taraflı bir kuşatma altında tutuluyordu.

İngiliz mandası döneminde bağımsızlıkları için mücadele eden **1.500'den fazla Müslüman, İngiliz askerleri tarafından düzenlenen saldırılarda öldürüldü. Bu dönem boyunca pek çok Filistinli, Yahudi işgaline karşı geldikleri için yine İngiliz Mandası tarafından gözaltına alındı.** İngiliz yönetiminin baskısı, Filistinli Müslümanlar açısından oldukça zorlu günler yaşanmasına sebep oluyordu. Ancak Siyonist örgütlerin estirdiği terör, İngilizlerin katılığı ile kıyaslanamayacak kadar acımasızdı. Özellikle İngiliz mandasının sona ermesiyle birlikte patlak veren **Siyonist vahşet, köylerin basılıp yakılmasını, çocuk, kadın, yaşlı denilmeden masum halkın kurşuna dizilmesini, masum insanlara inanılmaz işkenceler uygulanmasını, kadınlara ve kız çocuklarına tecavüz edilmesini** içeriyordu.

Bu zulme ve baskıya dayanamayan yaklaşık 850 bin Filistinli Müslüman, 1948'de evlerini ve yurtlarını geride bırakarak Batı Şeria ile Gazze Şeridi bölgesine ve Lübnan ve Ürdün sınırına yerleşti. Bugün hala bu bölgelerdeki mülteci kamplarında yaşayan Filistinlilerin sayısı yaklaşık bir milyondur. Toplam 3.5 milyon Filistinli ise vatanlarından uzakta mülteci olarak yaşamlarını sürdürmektedir.

Günümüzde mülteci kamplarındaki Filistinliler, en temel ihtiyaçlarını karşılamakta dahi zorlanmakta, elektriği ve suyu İsrail izin verdiği müddetçe kullanabilmekte, geçimlerini sağlayabilmek için kilometrelerce yol gidip oldukça düşük maaşla çalışmaktadırlar. İşlerine gitmek veya yakın bir mülteci kampında yaşayan akrabalarını ziyaret etmek için yola çıkan Müslüman halk için 10-15 dakikadan uzun sürmeyecek yolculuklar tam bir kabusa dönüşmektedir. Çünkü sık aralıklarla kurulmuş olan kontrol noktalarında Filistinliler sürekli kimlik kontrolünden geçmekte ve her kontrolde sözlü ve fiili tacize uğramakta, hor görülüp, aşağılanmaktadırlar. Müslüman halk için pasaportları olmadan bir noktadan bir noktaya ulaşmak mümkün değildir. Üstelik İsrail askerleri zaman zaman 'güvenlik' gerekçesiyle yolları kapadığı için çoğu zaman işlerine, gitmek istedikleri yerlere ve hatta hasta olmalarına rağmen hastaneye bile gidememektedirler. Tüm bunların yanı sıra mülteci kamplarında yaşayan halk her gün bombalanma, öldürülme, yaralanma veya tutuklanma korkusu içinde hayatına devam etmektedir. Çünkü sadece yukarıda saydığımız koşular değil, kampların çevresindeki fanatik Yahudilerin bulunduğu yerleşim birimleri de Müslüman halk için ciddi bir tehdit unsurudur. Müslüman halk sık sık bu birimlerde yaşayan fanatik Yahudilerin silahlı saldırılarına veya tacizlerine maruz kalmaktadır.

Elbette bir insanın yaşadığı yeri terk etmek zorunda kalması ve yurdundan sürülüp çıkarılması, beraberinde pek çok zorluğu da getirmektedir. Ancak bu Allah'ın bir sünnetidir. Tarih boyunca pek çok Müslüman topluluk inkarcılar tarafından türlü baskılara, işkencelere ve tehditlere maruz kalmış, yurtlarından sürülmüştür. Bir ülkede iktidarı ele geçiren zalim yöneticiler veya kavimler, sadece iman ettikleri veya farklı bir soydan geldikleri için masum halkları yurtlarından

sürüp çıkarmışlardır. Müslümanların yaşadığı pek çok ülkede olduğu gibi, Filistin halkı üzerinde de Kuran ayetleri tecelli etmektedir. Ancak Allah her zaman sabreden ve yaşadığı zorluklara rağmen yılgınlığa kapılmayıp güzel ahlak gösterenlerin yardımcısıdır. Allah ayetinde şu şekilde buyurur:

... İşte, hicret edenlerin, yurtlarından sürülüp-çıkarılanların ve yolumda işkence görenlerin, çarpışıp öldürülenlerin, mutlaka kötülüklerini örteceğim ve onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağım. (Bu) Allah Katından bir karşılık (sevap)tır. (O) Allah, karşılığın (sevabın) en güzeli O'nun Katındadır." (Al-i İmran Suresi, 195)

Dolayısıyla er ya da geç tüm Filistin halkının huzur, güvenlik, barış ve kardeşlik içinde yaşayacağı günler gelecektir. Bu ise ancak Kuran ahlakının insanlar arasında yaygınlaşmasıyla mümkün olacaktır. Çünkü Kuran'da insanların hayır yapmak için birbiriyle yarıştığı, barışı savunduğu, affedici ve hoşgörülü olduğu, sevgiyi, saygıyı ve merhameti ön planda tuttuğu bir ahlak tarif edilmektedir. Kuran ahlakının yaşandığı bir ortamda şiddetin, kavganın, çatışmanın barınması mümkün değildir. Dahası, Kuran ahlakı hakkıyla yaşandığında, Müslümanların arasındaki dayanışma artacak ve zulme karşı hep birlikte fikri mücadele etme gücüne kavuşacaklardır. Bu nedenle Kuran ahlakının yaşanması, yalnızca Filistin'de değil, dünyanın dört bir köşesinde yaşanan zülümlerin de sona ermesinin yolunu açacaktır. Burada bizlere düşen sorumluluk ise bu ahlakın yaygınlaşması için göstereceğimiz çabadır.

Filistinli mültecilerin uzun yıllardır yaşadıkları acı ve sıkıntıları kitabın ilerleyen bölümlerinde daha yakından inceleyeceğiz. Ancak buna geçmeden önce Siyonizmin, Müslüman halkı yurtlarından sürmek için kullandığı terör yöntemlerine, yani 'Siyonist terör'e yer vereceğiz.

SİYONİST TERÖR

Kitabın önceki bölümünde Siyonistlerin, Yahudilerin Filistin'e dönüşünü 'kutsal bir hedef' olarak gördüklerini ve bunun için yapılacak savaşı da 'kutsal bir savaş' olarak nitelendirdiklerini inceledik. İsrail halkının eğitiminde bu kutsal savaş fikri çok önemli bir yer tutar. Hatta İsrail Devleti'nin önde gelen yöneticileri zaman zaman çocukların mutlaka 'Siyonist' eğitimden geçirilmeleri gerektiğini açıkça dile getirirler. Milli Eğitim Bakanı Limor Livnat'ın Aksa İntifadası'nın en şiddetli günlerinden birinde yaptığı, "Okulların İsrail'in güvenliğini sağlayan önemli unsurlardan biri olduğu ve çocukların Siyonist eğitim almaları gerektiği" açıklaması bunun örneklerinden birisidir.[25] Siyonistler tarafından Muharref Tevrat'ın bazı açıklamaları kullanılarak hazırlanan bu eğitim sisteminde, Eski Ahit'in Yeşu bölümünün çok özel bir yeri vardır. Bu kitapta, İsrailoğullarının Yeşu önderliğinde Filistin'in yerli halkına yaptığı (veya yaptığı iddia edilen) vahşetler övgüyle anlatılmaktadır.

Roger Garaudy'nin Türkçeye *Siyonizm Dosyası* adıyla tercüme edilmiş olan eserinde bu anlayış şu şekilde ifade edilir:

Bugün 'kutsal savaşı' körüklemek amacıyla askeri hahamlar tarafından durmaksızın dile getirilen ve İsrail'de okullarda ders kitabı olarak okunan Yeşu'nun Kitabı (Eski Ahit, Yeşu Bölümü), ele geçirilen ülkelerde halkın kutsal amaçla yok edilmesi ve herkesin 'erkekler gibi kadınların da, çocukların da, ihtiyarların da kılıçtan geçirilmesi' üzerinde ısrarla durmaktadır.[26]

Bu anlayışla yetişen ve yetiştirilen İsrail askerlerinin, ele geçirdikleri yerlerde yaşayan halka davranışları da bu doğrultuda olmaktadır. Bugün henüz 18 aylık bebeklerin yataklarında uyurken İsrail helikopterlerinin attığı bombalar sonrasında can vermeleri, zeytin bahçelerinde çalışan küçük kızların hiçbir gerekçe yokken üstlerine açılan ateş sonunda hayatlarını kaybetmeleri, okuldan dönen çoçukların saldırılar sonucu yaralanıp sakat kalmaları Filistin topraklarında alışılmış bir manzara haline gelmiştir. Çok sık rastlanılan bu insanlık dışı manzaraların ardında söz konusu Siyonist eğitim yatmaktadır. Nitekim bu eğitimin ve beyin yıkama metodunun İsrail vatandaşları arasında son derece etkili olduğu yapılan araştırmalar neticesinde de ortaya çıkmaktadır. İsrail'de Tel-Aviv Üniversitesi psikoloji uzmanı G. Tamarin tarafından yapılan bir testte, 4. ve 8. sınıf öğrencilerine, Yeşu Kitabı'nda anlatılan tarihi Eriha katliamı ile ilgili açıklamalar dağıtılmış ve şu soru sorulmuştur: "İsrail ordusu savaş sırasında bir Arap köyünü ele geçirdiğinde, Yeşu'nun Erihalılara yaptığını Arap halka yapmalı mıdır?" Bu soruya verilen "evet" cevabının oranı %66 ve %95 arasında değişmiştir.[27]

Roger Garaudy, Yeşu Kitabı'nın ve genel olarak Eski Ahit'in Siyonist terörün kaynağı olduğunu şu şekilde vurgular:

Siyasi Siyonizm, 'vaat' kavramını ve bu vaadin gerçekleşmesi için kullanılan yöntemleri Yeşu'nun kitabından çıkarmıştır. Buna göre Tanrı, **Yeşu Peygambere diğer halkları yok etme emri vermiş**, Yeşu da bu emri yine Tanrı'nın yardımı ile yerine getirmiştir**. Aynı şekilde 'seçilmiş halk' ve Nil'den Fırat'a uzanan 'Büyük İsrail' gibi kavramlar da Yeşu'nun kitabına dayalı olup siyasi Siyonizmin temel ideolojisidir.**[28]

İsrail'in *Davar* isimli gazetesinde yayınlanan bir İsrailli askerin hatıraları da bu konuda önemli bir örnektir. Söz konusu asker 1948'de Dreima adlı Filistin köyünün ele geçirilmesi operasyonuna katılmış ve gördüğü vahşi manzarayı şu sözlerle dile getirmişti:

... 80-100 kadar erkek, kadın ve çocuk öldürülmüştü. Çocukları kafalarına sopalarla vurarak öldürdüler. Her evden en az bir kişinin canına kıyıldı. Köylerde erkek ve kadınlar yiyecek ve su verilmeksizin evlere kapatıldılar. Sonra da sabotajcılar gelip evleri havaya uçurdu. Bir kumandan bir ere emir vererek havaya uçurmak istediği bir evin içine iki kadın kapatmasını söyledi. Bu arada bir asker öldürmeden önce bir Arap kadının ırzına geçtiğini anlattı. Yeni doğmuş bir çocuğu olan bir Arap kadınına birkaç gün süreyle etraf temizletildikten sonra kadın ve çocuk öldürüldü. 'Harika bir adam' diye nitelendirilen iyi yetiştirilmiş, iyi bir eğitim görmüş kumandanlar aşağılık katiller haline gelmişti. Hem de gelişen korkunç olayların içinde ister istemez bu duruma düşmüş değillerdi. Aksine soykırımı ve yok etme planlarını bilinçli bir şekilde kullanıyorlardı. Onlara göre dünyada ne kadar az Arap kalsa, o kadar iyi idi...[29]

Yukarıda verdiğimiz örnek, elli yıldır defalarca kez tekrar etmiş vahşet sahnelerinden sadece bir tanesidir.

İsrail Devleti'nin kurulmasından önce Filistin halkını yaşadıkları topraklardan çıkarma görevini Haganah, Irgun ve Stern çeteleri yürütüyordu. İsrailliler 1948 öncesinde bu terör örgütleri ile daha sonra da İsrail ordusu aracılığı ile tarihte eşine zor rastlanır bir terör uyguladılar. Geleceğin İsrail Başbakanlarından Irgun Terör Örgütü lideri Menahem Begin, uyguladıkları terörün stratejisini şu sözlerle tarif ediyordu: **"Arapların savaşı ancak evlerinin, kadınlarının ve çocuklarının savunması üzerine kurulu olabilecek."**[30] Yani, Siyonistlerin savaşı masum halk ile olacaktı.

Gerçekten de o tarihten beri Müslümanlar evlerini, çocuklarını ve kadınlarını İsrail teröründen koruyabilmek için mücadele vermektedir. Üstelik bu terör, başta belirttiğimiz gibi İsrail Devleti'nin sistemli bir devlet politikasıdır. Ortadoğu uzmanı gazeteci Flora Lewis, *International Herald Tribune*'de yayınlanan makalesinde İsrail tarzı vahşeti şu şekilde tanımlar:

İsrail yetkilileri için öldürmek ve katletmek, yargılamaktan çok daha adil, net ve kesin bir yöntemdir. İsrail eski Savunma Bakanı yardımcılarından Ephraim Sneh İsrail'in bu politikasını gayet açık bir şekilde dile getirmektedir:

"Eğer herhangi biri, terörist faaliyette bulunmuş ise veya böyle bir eyleme yeltenmişse, o kişi vurulmalıdır... Bu hem etkili, hem kesin, hem de adil bir yöntemdir."[31]

Hemen belirtmek gerekir ki, İsrail'in mücadelesi Eprahim Sneh'in belirttiği gibi terörist unsurlarla sınırlı kalmamakta, İsrail bir halkı toptan kendisine hedef edinmektedir.

Burada yer verdiğimiz detaylar İsrail Devleti'nin yaptığı zulümlerin sadece küçük bir kısmıdır. Ancak bu Müslümanların çok yakından tanıdığı bir uygulamadır. Çünkü Kuran'da verilen Firavun örneği ile Siyonist İsrail yönetiminin masum Filistin halkına yaptıkları arasında çok büyük benzerlikler bulunmaktadır. Firavun da kendi döneminde savunmasız, zayıf bırakılmış kişileri hedef almış, onları vahşice katletmiştir. Üstelik Firavun kavminin önde gelenleri de topraklarına karşı güçlü bir bağlılık göstermiş, Hz. Musa için, **"Sizi topraklarınızdan sürüp-çıkarmak istiyor"** (Araf Suresi, 110) diye iftirada bulunmuşlardır. Bu benzerliğe dikkat çeken kişilerden birisi de ünlü İsrailli gazeteci-yazar Uri Avnery'dir. Avnery, *The Murder of Arafat* (Arafat'ınÖldürülmesi) başlıklı yazısında, İsrailoğullarının Mısır'da esir edildiği dönemlerin hiç unutulmamasının Yahudiliğin temel inançlarından biri olduğunu hatırlatmaktadır. Avnery'e göre Firavun'un Mısır'da yaptığı zulmün bir benzerini bugün İsrail, Filistinlilere yapmaktadır:

Şu an şahit olduğumuz olaylar, Şaron'un adeta bir Firavun bizim de antik Mısır halkı olduğumuzu göstermektedir. Eski Ahitte bize, Allah'ın Yahudilere bu sıkıntıları, başlayacakları uzun yolculuk için daha çok güç toplamaları, dayanıklılıklarının artması için yaşattığı bildirilir. İşte Filistinlilerin de içinde bulunduğu durum tıpkı böyledir.

Kuran'daki ayetlerde ise Firavun'un savunmasız insanları nasıl katlettiği şu şekilde ifade edilir:

Hani Musa kavmine şöyle demişti: "Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın; hani O sizi Firavun ailesinden kurtarmıştı, onlar sizi en dayanılmaz işkencelere uğratıyor, kadınlarınızı sağ bırakıp erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir sınav vardır." Rabbiniz şöyle buyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size arttırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir." (İbrahim Suresi, 6-7)

Firavun o dönemde bu zulümleri İsrailoğullarına yapmış, İsrailoğulları ise Allah'ın yardımıyla Firavun vahşetinden kurtulmuştur. Çağımızda ise bu kez İsrailoğullarının şiddet yanlısı olan liderleri Firavun konumundadırlar. Filistinlilere düşen ise, Allah'ın o dönemde İsrailoğullarına verdiği öğüdü tutmaktır: Sabretmek, Allah'a güvenmek ve O'nun yolundan ayrılmamak.

İsrail'in Katliamları

Haganah, Irgun ve Stern gibi Siyonist terör örgütlerinin ve İsrail ordusunun 1948-1982 yılları arasında gerçekleştirdiği toplu katliamların bir kısmı ilerleyen sayfalarda verilmiştir. Bu saldırıların hiçbirisi silahlı ve saldırgan gruplara karşı yapılmamıştır. İsrail'in tarihi, şiddet eylemleriyle, katliamlarla doludur. King David Oteli'nin havaya uçurulması, masum köylülerin işkence yapılarak öldürüldükleri 1948 yılındaki Deir Yasin katliamı, 1958 yılında Kibya Köyü'nde yapılan insanlık dışı katliam, Ariel Şaron'un önderliğinde Sabra ve Şatilla mülteci kampında gerçekleştirilen ve 3000'e yakın kişinin ölümüyle sonuçlanan katliam, 1990 yılında Mescid-i Aksa'da 11 Filistinlinin ölümü ve 800'e yakın kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan saldırı, 1994 yılında Hz. İbrahim camisinde sabah namazı esnasında gerçekleştirilen katliam, Kana Mülteci Kampı'nda gerçekleştirilen katliam, 1999 yılında 4000 askerlik bir kuşatmayla gerçekleştirilen tünel katliamı bunlardan sadece bir kaçıdır.

Bu baskın ve saldırıların yapıldığı yerlerde can veren insanlar, kendilerini savunma imkanı olmayan masum halktır. İlerleyen sayfalarda sıralanan katliamlar 1947'den bugüne süregelen terör ve şiddet olaylarının sadece belli başlılarıdır. Bu rakamlar Siyonist şiddetin boyutlarını göstermesi açısından önemli olmakla birlikte, bugün halen devam eden olaylar göz önünde bulundurulduğunda, bu şiddetin verdiği zararı tarif etmekte yetersiz kalmaktadır. Nitekim 1947'den beri Filistin'den hemen her gün baskın, ölüm, işkence ve şiddet haberleri gelmektedir. Örneğin Ekim 2000'den bu yana her gün öldürülenlerin sayısı alt alta konulduğunda 2000'e yaklaşmaktadır. (Bu rakama Savunma Kalkanı Operasyonunda hayatını kaybedenler dahil değildir.) Diğer bir deyişle İsrail cinayetleri düzenli olarak her gün devam etmektedir.

İsrail'in Yarım Asırdır Devam Eden Katliam ve Terör Olaylarından Bazı Örnekler

King David Oteli Baskını 1946 92 ölü

King David baskını, Irgun terör örgütü tarafından ve dönemin en üst düzey Siyonist yetkilisi David Ben Gurion'un bilgisi dahilinde gerçekleştirildi. Bu baskınlarda İngiliz, Filistinli ve Yahudilerden oluşan toplam 92 kişi hayatını yitirdi. 45 kişi ağır yaralandı.

Baldat El-Şeyk Katliamı, 1947, 60 ölü

150-200 İsrailli teröristin gece saat 02:00'de gerçekleştirdiği ve yaklaşık 4 saat süren baskın neticesinde evlerinde uyumakta olan kadın, çocuk ve yaşlılar da dahil olmak üzere 60 Filistinli can vermiştir.

Yehida Katliamı, 1947, 13 ölü

İlk kurulan Siyonist yerleşim birimlerinden biri olan Yehida'da Müslümanların üzerine İngiliz askeri kılığına girmiş olan Siyonist saldırganlar tarafından ateş açılmıştır.

Khisas Baskını, 1947, 10 ölü

İki araba dolusu Haganah mensubu, Lübnan sınırındaki Khisas kasabasına girmiş ve önlerine gelene ateş açmışlardır.

Qazaza Baskını, 1947, 5 Çocuk ölü

Rastgele bir eve saldırı düzenleyen Yahudi teröristlerin bu eylemi sonucunda 5 çocuk hayatını kaybetmiştir.

Semiramis Oteli Baskını, 1948, 19 Ölü

Müslümanları tedirgin edip Kudüs'ten çıkarmayı amaçlayan bu eylemde İsrail'in ilk Cumhurbaşkanı David Ben Gurion tarafından yönlendirilen teröristler otele yerleştirdikleri bombalarla 19 kişinin ölümüne ve otelin yıkılmasına neden olmuşlardır.

Naser Al-Din Katliamı, 1948

Arap askerleri gibi giyinmiş olan Yahudi teröristleri karşılamak için evlerinden çıkan kasaba halkının üzerine ateş açılmıştır. Ve bu baskında sadece 40 kişi hayatını kurtarabilmiş, kasaba haritadan silinmiştir.

Tantura Baskını, 1948, 200 ölü

Şu an yaklaşık 1500 Yahudi yerleşimcinin yaşadığı Tantura'da 1948'de büyük bir Müslüman katliamı gerçekleştirilmiştir. İsrailli tarihçi Teddy Katz bu baskını "Rakamlardan anlaşıldığına göre, kesinlikle en büyük katliamlardan birisi" sözleri ile tanımlar.

Dahmas Camisi Katliamı, 1948, 100 ölü

Geleceğin Savunma Bakanlarından Moshe Dayan tarafından yönetilen Komando 89 Birliği, Araplara ancak camide toplanmaları koşuluyla güvende olacaklarını anons etmiştir. Ancak camiye sığınan 100 kadar Müslüman toplu olarak katledilmiştir. Bu katliamdan ürken Lyda ve Ramble sakinleri topraklarını terk etmiştir. Yaklaşık 60 bin Müslüman göç etmiş, ancak yolda 350 kişi daha kötü sağlık koşulları nedeni ile hayatını yitirmiştir.

Dawayma Katliamı, 1948, 100 ölü

Dawayma baskını en büyük İsrail katliamlarından birisidir. Öldürülenlerin büyük kısmı Cuma namazı için camide toplanan insanlardır. Bu baskın esnasında da Filistinli kadınlar tecavüze uğramış, evler insanlar içindeyken dinamitlenmiştir.

Houla Katliamı, 1948, 85 ölü

Houla'da İsrail askerleri 85 kişiyi zorla bir eve doldurup sonra da evi ateşe vermişlerdir. Daha sonra korkuya kapılan halkın büyük kısmı Beyrut'a göç etmiştir. 12 bin nüfuslu olan Houla'da geriye 1200 kişi kalmıştır.

Salha Katliamı, 1948, 105 ölü

Kasaba halkı zorla camiye doldurulduktan sonra, tek bir kişi bile sağ kalmayıncaya kadar halkın üzerine ateş edilmiştir.

Deir Yassin Baskını, 1948, 254 ölü

Dünya gündeminin İsrail yanlısı basın tarafından yönlendiriliyor olması, zaman zaman İsrail'de yaşananların tüm çıplaklığı ile görülmesini engellemektedir. Ancak İsrail tarihinde öyle şiddet ve zulüm olayları vardır ki, bunlar uluslararası kuruluşlar tarafından detaylarıyla belgelenmiştir. Bu olaylardan birisi, 1948 yılında Deir Yassin adlı Arap köyüne Irgun ve Stern çeteleri tarafından yapılan baskındır.

1948'de 9 Nisan'ı 10 Nisan'a bağlayan gece Deir Yassin halkı hoparlörlerden gelen "kasabayı terk edin" sesleriyle uyanmışlar, daha ne olduğunu bile anlayamadan Siyonist militanlar tarafından katledilmişlerdir. Kızıl Haç ve BM'in gözlemcilerinin olay yerinde daha sonra yaptıkları incelemeler, **evlerin ilk önce ateşe verildiğini ve alevlerden kaçmak isteyen halkın ise kurşuna dizildiğini** göstermektedir. **Baskın esnasında hamile kadınların karınları yarılarak bebekleri dışarı çıkarılmış, kurbanların organları parçalanmış,**

çocuklar dövülmüş ve tecavüze uğramıştır. Deir Yassin katliamı sırasında 52 çocuk annelerinin gözleri önünde öldürülmüş ve daha sonra da başları kesilmiştir. 60'dan fazla kadın ise vücutları parçalanarak öldürülmüştür.[32] Baskından sağ olarak kurtulabilenlerden bir kadın yaşadığı dehşeti şu şekilde aktarmıştır:

Bir askerin 9 aylık hamile olan kızımı yakaladığını gördüm. Makineli tüfeğini önce çenesine doğrulttu, sonra içinde ki tüm mermileri kızımın üzerine boşlattı. Hepsi birer kasaba dönüşmüşlerdi. Daha sonra bir bıçak çıkardı ve kızımın karnını yarıp bebeğini dışarı çıkardı.[33]

Baskını gerçekleştirenler yaptıkları katliamlarla da tatmin olmamışlar, halen hayatta olan kadınları ve kız çocuklarını çırılçıplak soyup, araçlara doldurmuşlar ve bu şekilde Yahudi yerleşim bölgelerinde dolaştırmışlardır. Dönemin Kızıl Haç Filistin delegesi Jacques de Reynier olaydan bir gün sonra Deir Yassin'e yaptığı ziyaret esnasında parçalanmış cesetlerle karşılaşmış ve bu korkunç manzara karşısında "Manzara dehşet vericiydi!" demiştir.[34]

Baskın esnasında hamile kadınların ve çocukların da dahil olduğu 280 kadar Müslüman önce sokaklarda dolaştırılmış, sonra da kurşuna dizilmiştir. Öldürülen genç kızların çoğunun ırzına geçilmiş, erkeklerin cinsel organları kesilmiştir. Siyonistler bazı kurbanlarını öldürmek için bıçak kullanmışlardır. Raporlarda ortadan ikiye biçilen küçük bir kız çocuğundan da söz edilmektedir.[35]

Belirtmek gerekir ki, bu vahşeti gerçekleştiren gruplar, yasa dışı ve İsrail yönetiminin kontrolü dışında faaliyet gösteren birtakım radikal örgütlenmeler değil, bizzat İsrail Devleti tarafından yönlendirilen çetelerdir. Tarihte eşine az rastlanır bir katliam olan Deir Yassin baskınını, **ileride İsrail'in başbakanlığını yapacak olan Menahem Begin'in liderliğindeki Irgun ve Stern çeteleri** gerçekleştirmiştir.

Menahem Begin tarafından **"Eğer Deir Yassin zaferi olmasaydı, İsrail Devleti de olmazdı"** sözleriyle tanımlanan bu insanlık dışı eylem, İsrail'in vahşet politikasının örneklerinden sadece biridir. Siyonistler bu gibi baskınlarla, Filistin halkını dehşete düşürüp topraklarından sürmeye çalışmışlardır. Böylece İsrail'e göç eden yerleşimciler için yeni alanlar açılabilecektir. Nitekim ünlü Siyonist liderlerden Israel Eldad **"... Deir Yassin olmasaydı, bugün İsrail toprakları üzerinde hala yarım milyon Arap yaşıyor olacaktı. Ve tabi İsrail Devleti de olmayacaktı."**[36] şeklindeki sözleriyle bu gerçeği açıkça ifade etmektedir.

Bir nevi etnik temizlik olarak görülen bu katliam girişimleri Siyonistlere göre İsrail Devleti'nin kurulması için gerekli bir girişimdir. Nitekim bu eylemler Deir Yassin baskınından sonra da devam etmiştir. Pek çok insan ya topraklarını terk edip kaçmış ya da Deir Yassin halkının başına gelenlerin benzerini yaşamıştır.

Kibya Katliamı, 1953, 96 ölü

Siyonistlerin Arap köylerini boşaltmak için düzenledikleri baskınlardan biri de, Ürdün sınırında bulunan 2000 kişilik Kibya Köyü'ne olmuştur. Pek çok gözlemcinin daha sonra olay yerinde yaptıkları incelemeler, İsraillilerin insanlık dışı vahşetini gözler önüne sermiştir. 13 Ekim 1953 tarihinde gerçekleşen Kibya baskını esnasında yüzlerce ev yıkılmış, yarısından fazlasını kadın ve çocukların oluşturduğu 69 sivil katledilmiştir. Şu anki İsrail Başbakanı Ariel Şaron komutasındaki Unit 101 isimli birlik, yaklaşık 600 askeri ile önce kasabayı kordon altına almış ve diğer tüm Arap köyleri ile bağlantısını kesmiştir. Askerler daha sonra sabaha karşı 04:00'de Kibya'ya girmişler ve sistemli bir şekilde evleri yıkıp, halkı katletmişlerdir. Baskını bizzat yöneten Ariel Şaron, İsrail askerlerinin gerçekleştirdikleri katlimanın ardından son derece soğukkanlı bir açıklama yapmış ve "Aldığımız emir çok açıktı, Kibya diğerlerine örnek olmalıydı" demiştir.[37]

Dönemin BM Ürdün Elçisi Dr. Yusuf Haikal'ın Güvenlik Konseyi'ne sunduğu raporda ise baskın şu şekilde anlatılmıştır:

İsrail birlikleri kasabaya girmeleriyle birlikte, tüm ev sakinlerini sistematik olarak öldürmeye başlamışlardır. **Otomatik silahların ve el bombalarının kullanıldığı bu baskında evler içinde yaşayanlarla birlikte dinamitlenmiştir... 40 ev, kasaba okulu, su deposu yıkılmış, 22 tane büyükbaş hayvan öldürülmüş ve 6 dükkan yağmalanmıştır.[38]**

ABD'de yayınlanan ünlü Katolik dergisi *The Sign* da, Kibya baskını sırasında yaşanan insanlık dışı olaylara yer vermişti. Derginin editörü Ralph Gorman baskınla ilgili düşüncelerini şu şekilde aktarıyordu: "Terör Nazilerin politik silahı idi. Ama **Naziler bile terörü İsraillilerin Kibya'da yaptığı gibi soğukkanlı ve vahşi bir şekilde kullanmamışlardı."[39]**

Baskın sonrası olay yerine gelenlerin gördükleri manzara dehşet vericiydi. Ölenlerin pek çoğunun kafasının arkasında kurşun izi vardı, pek çoğunun ise başı kesilmişti. Yıkılan evlerin enkazı altında kalarak canını kaybedenlerin yanı sıra, pek çok masum kadın ve çocuk da vahşi bir şekilde katledilmişti.

Kafr Kassim Katliamı, 1956, 49 ölü

1956 yılında gerçekleşen Kafr Kassim baskını kadın, çocuk, genç, yaşlı ayırt edilmeden 49 masum insanın vahşice katledilmesi ile neticelendi. Olay İsrail'in Mısır'a karşı harekat başlattığı 29 Ekim 1956 tarihinde gerçekleşti. İsrail Güvenlik Güçleri sınır güvenliğini sağlamak gerekçesiyle akşam üstü 16:00 gibi güvenlik turuna çıktılar. Muhtarlara sınır kasabalarında sokağa çıkma yasağının 18:00'de değil, 17:00'de başlayacağını duyurdular. Bu kasabalardan biri de Betah Tekfa Yahudi yerleşim biriminin yakınında bulunan Kafr Kassim kasabası idi.

Kasaba halkı sokağa çıkma yasağından 16:45'de yani yasak başlamadan sadece 15 dakika önce haberdar edildi. Kasaba muhtarı İsrail askerlerine, kasaba halkının büyük çoğunluğunun kasaba dışında çalıştığını ve tam o saatlerde

işlerinden döndüklerini, dolayısıyla onları haberdar etmesinin mümkün olmadığını söyledi. Bu arada İsrail askerleri bir yandan kasaba girişinde bariyer oluşturmaya başlamışlardı. Öte yandan kasaba dışında çalışan halk da evlerine dönmeye başlamıştı. Ve ilk grup kasaba sınırına geldi. Olayların bundan sonra ne şekilde geliştiğini görgü tanıklarından Abdullah Samir Bedir şöyle anlatıyor:

Kasaba girişine saat 16:55 gibi geldik. 12 asker ve bir komutan sınırda silahlı bir şekilde bekliyorlardı. Askerleri selamladık. Bize "Memnun musunuz?" diye sordular. "Evet" diye cevapladık. Bu arada askerler tek sıra olmuşlardı. Ve komutanları "ateş edin" diye seslendi. Askerler bize ateş etmeye başladılar.[40]

Bu korkunç durumdan ölü taklidi yaparak kurtulan Abdullah Bedir kuşkusuz bu vahşetle karşı karşıya kalan tek kişi değildi. Askerler bu andan itibaren kasabaya giriş yapan tüm araçları durdurup içindekileri kurşuna dizdi. Bunlar arasında 15-16 yaşında çocuklar, genç kızlar ve hamile kadınlar da vardı. Öte yandan gürültünün ve seslerin kaynağını merak eden kasaba halkı evinden dışarı adım attığı anda yasağı ihlal ettiği gerekçesi ile kurşuna diziliyordu. Çünkü İsrailli askerler sokağa çıkma yasağını ihlal edenleri tutuklama değil, öldürme emri almışlardı.

İsrail Parlamentosu'nun resmi kayıtlarında da tüm detaylarıyla yer alan bu olay İsrail Devleti'nin Müslüman halka karşı izlediği politikanın en çarpıcı örneklerinden biridir.

Han Yunus Katliamı, 1956, 275 ölü

Han Yunus'ta bulunan mülteci kampına saldıran İsrail askerleri 275 kişiyi katletmişlerdir. Daha sonra olay yerinde inceleme yapan BM yetkilileri elleri arkadan bağlanmış ve enselerinden vurulmuş cesetler bulmuşlardır.[41]

Gazze Katliamı, 1956, 60 ölü

Siyonistlerin Gazze'ye yaptıkları bu baskında çocuklar ve kadınlar da dahil olmak üzere 60 kişi öldürülmüştür.

Fakhani Katliamı, 1981, 150 ölü

Lübnan'da bulunan bu bölgeye İsrail uçaklarının yaptığı saldırılar sonucunda 150 kişi ölmüş, 600'den fazla kişi de yaralanmıştır[42].

Hz. İbrahim Camisi Katliamı, 1994, 50 ölü

25 Şubat 1994 Cuma günü Filistin'de korkunç bir katliam gerçekleştirildi. Müslümanların sabah namazını kılmakta oldukları bir sırada Siyonist bir Yahudinin Halil İbrahim Camisi'ne düzenlediği saldırıda 50'den fazla Müslüman şehit edildi, 300'e yakın Müslüman da yaralandı. Yaralananların bazıları hastaneye kaldırılırken veya hastanede can verdi.

Katliam, El-Halil yakınlarında bulunan Kirbât Erba Yahudi yerleşim merkezinde oturan bir Yahudi tarafından gerçekleştirildi. Daha sonra katliamı

gerçekleştiren Yahudinin İsrail ordusunda yedek subay olduğu ve "Kahane Yaşıyor" adlı Siyonist terör örgütüne mensup olduğu bildirildi. İsrail kaynakları saldırganın askeri kıyafeti ile saldırıyı gerçekleştirdiğini açıkladı.

Saldırgan, Müslümanların sabah namazını kılmakta oldukları bir sırada gizlice camiye girerek bir sütunun arkasına saklanmış ve cemaatin rükuya gitmesiyle birlikte makineli tüfekle namaz kılanları kurşun yağmuruna tutmuştur.

Olaya şahit olanların anlattıklarına göre saldırgan katliamı tek başına gerçekleştirmemiştir. O sadece tetiğe basmakla meşgul oluyordu. Şarjörünün bitmesi halinde arkasındaki diğer Siyonistler seri bir şekilde şarjör değiştiriyorlardı.

Olaydan sonra İsrail askerleri katliamın gerçekleştiği Halil İbrahim Cami'sini kuşatma altına aldılar ve gazetecilerin olay yerine yaklaşmalarına engel oldular. Saldırıyı protesto için cami etrafına toplanan Müslümanların üzerlerine Siyonist askerlerin ateş etmeleri üzerine de çok sayıda insan öldürüldü.[43]

Kana Katliamı, 1996, 109 ölü

Kana Mülteci Kampı'nın havadan bombalanması sonucu çoğu çocuk ve kadın yüzden fazla insan hayatını kaybetti. O katliamda kafaları kopan çocukların oluşturduğu acı manzaralar zihinlerden asla silinmedi. BM inceleme heyeti Kana katliamının bilinçli olarak gerçekleştirildiğini açıkladı.

Sabra ve Şatilla Katliamı

"Bebekleri alevlerden kurtarabilmek için hemen su dolu kovalara koymak zorunda kaldım. Yarım saat sonra kovalardan çıkardığımda, vücutları halen yanıyordu. Hatta morgda bile için için yanmaya devam ediyorlardı." Dr. Amal Shamaa, Barbir Hastanesi, 29 Temmuz 1982 - İsrail ordusunun Batı Beyrut'a fosfor bombaları atmasının ardından.[44]

II. Dünya Savaşı'nın son günlerinde Filistinlileri sindirmek ve topraklarından sürmek için Siyonistler tarafından sistemli olarak düzenlenen terörist eylemler, binlerce masum insanın hayatını kaybetmesine neden oldu. 1982 yılında İsrail'in Lübnan'ı işgali sırasında Sabra ve Şatilla kamplarına yapılan baskın ise tarihe en kapsamlı ve en büyük soykırımlardan biri olarak geçti. Hıristiyan Falanjist grupların İsrail askerlerinin desteği ve yönlendirmesi ile gerçekleştirdikleri baskın esnasında, çoğu kadın ve çocuklar olmak üzere 3.000'den fazla insan katledildi. Katliam ile ilgili daha sonra yapılan araştırmalar ve incelemeler dönemin Savunma Bakanı ve şimdiki İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un olayın sorumlusu olduğunu gösteriyordu. Bu kanlı baskın nedeniyle Ariel Şaron halen **"Lübnan Kasabı"** olarak anılmaktadır.

Ortadoğu uzmanı gazeteci Robert Fisk, baskının hemen ertesinde olay

yerinde gördüğü dehşet verici manzarayı, Lübnan Kasabı Ariel Şaron'un İsrail Başbakanı seçilmesinin ardından yazdığı makalesinde şöyle aktarmaktadır:

18 Eylül 1982'de Sabra ve Şatilla kampında bulunanlar için Şaron, ardında şişmiş cesetler, tecavüz edilmiş, işkenceye uğramış ve sonra da katledilmiş kadınlar ve bebekler bırakan bir kasaptır. Olaydan 18 yıl sonra bugün bu caddelerde dolaşırken katliam manzaraları hala gözlerimin önünden gitmiş değil. Biraz ötede Sabra Camisi'ne giden yolda 90 yaşında, beyaz sakalı ve pijamaları ile Bay Nouri'yi görüyorum. Ölü bedeninin yanı başında yün başlığı ve bastonu duruyor. İlerideki dar sokakta yemek tencerelerinin yanında yatan iki kadın ceseti var, beyinleri dışarı akmış. Kadınlardan birinin karnı yarılmış. Cesetin birkaç metre ötesinde çürüdüğü için bedenleri morarmış, adeta bir çöp gibi oraya fırlatılmış bebekleri gördüm... Cesetlerin kuruyan kanları üzerinde sinekler uçuşuyor, ölü bedenlerin bileklerindeki saatler ise hala çalışıyordu. Tırmandığım küçük rampayı aşabilmek için etrafa dağılmış ceset parçalarını bir kenara itmem gerekiyordu. Biraz ötede ise sırtından hala kan süzülen sevimli bir genç kız yatıyordu.[45]

Robert Fisk bir başka yazısında Sabra ve Şatilla kamplarında yaralananların tedavi gördükleri hastaneleri gezerken karşılaştığı manzarayı ise "Burada (Barbir Hastanesi) gördüklerimiz unutulabilecek cinsten manzaralar değildi. Barbir Hastanesini ziyaret etmek, silahın insan bedenine neler yapabileceğini görmek anlamına geliyordu." sözleri ile dile getirmekteydi.[46]

Başta kadınlar, çocuklar, yaşlılar olmak üzere zavallı ve masum insanların maruz kaldıkları bu vahşet İsrailli liderlerin ideolojisini göstermesi açısından oldukça ibret vericidir. Katledilen kadınların büyük kısmı önce tecavüze uğramıştır. Hamile kadınların ise karınları yarılarak bebekleri parçalanmış, henüz üç-dört yaşındaki çocuklar ailelerinin gözleri önünde katledilmiştir. Erkeklerin bir kısmının ise öldürülmeden önce burunları ve kulakları kesilmiş, büyük kısmı da kurşuna dizilmiştir.

Fransız *Le Monde* gazetesi 13 Şubat 2001 tarihli bir haberinde 1982 yılında gerçekleştirilen Sabra ve Şatilla katliamlarını, bu katliamları yaşayan ve şu an 42 yaşında olan Nihad Hamad'ın ağzından şu şekilde aktarmıştır:

... İsrail Silahlı Kuvvetleri Çarşamba gecesinden Perşembe sabahına sarkan süre boyunca kampı kuşatmıştı. Doğu tarafını kuşatmak istiyorlardı. Mücahidlerimiz gitmişti. Buralarda on beş-on altı yaşındaki gençlerin dışında kimse kalmamıştı... Perşembe gecesi, bombardımanların şiddeti iki katına çıktı. Hafif silahların hiçbir işimize yaramayacağını fark ettik. Barınaklardaki herkes mülteciydi. Herkes korkuyordu. Sözlerine önem verilenler, yaşça büyük olan kişiler İsraillilerin yanına gidip kampın teslim olacağını söylemeye karar verdiler. Ellerine beyaz bir bez aldılar ve arabayla yola çıktılar. Ve bir daha geri dönmediler. Ellerinde silahlarla, gençler de aynı yöne doğru gittiler, onlar da ve onları bulmaya

gidenler de bir daha hiç ama hiç geri dönmediler. O zaman buraları hemen terk etmemiz gerektiğini çok daha iyi fark ettik... Yüzlerce insan kampın kuzey çevresindeki aynı ortak salona doğru kaçışıyordu. Sayımız o kadar fazlaydı ki neredeyse havasızlıktan boğulacaktık. Sabah vakti, her yerde ölüm sessizliği vardı, burası artık hayalet bir şehirdi. Bombardımanlar kesilmişti. Arada bir sadece tek tek birbirinden ayırt edebilecek aralıklarda atış sesi duyuluyordu. Sonra, sessiziliği delip geçerek, caminin olduğu taraftan bir kadının feryatları yükseliyordu. **Saçları karmakarışıktı, parçalanmış giysileri kana bulanmıştı, üzerinde aklını kaçırmış bir insanın havası vardı. Dizlerinin üzerinde boğazları kesilmiş çocukları yatıyordu...** Çok sert davrandılar ve bu cinayetlerin sessizlik içerisinde cerayan etmesi için bıçaklarını ve diğer kesici aletlerini kullandılar... Milisler kamplardaki işlerini bitirdikten sonra pis işlerini Gazze Hastanesi'nde tamamladılar. Yaralıları, doktorları ve hemşireleri dışarı taşıdılar ve öldürdüler. Kaybolanlarla birlikte 3.000-3.500 kişinin katledildiğini öğrendik.[47]

Bu korkunç manzara bugün **"Araplar beni bilirler, ben de Arapları"** sözleri ile tanınan ve Müslüman Filistin halkı için "ezilmesi gereken bir böcek" gibi küstah ifadeler kullanan Ariel Şaron'un eseridir[48]. 1967 Savaşı'nın ardından 160 bin Filistinlinin Doğu Kudüs'ü terk edip mülteci hayatı yaşamasına neden olan Şaron'un cezalandırma yöntemleri arasında Filistinlilerin evlerini bombalamak, mülteci kamplarının üzerinden buldozerle geçmek, yüzlerce Filistinli genci hiçbir gerekçe göstermeden tutuklamak ve sonra işkenceye uğratmak da vardır. Ariel Şaron'un Gazze bölgesinin güvenliğinden sorumlu olduğu dönemde ise yüzlerce kişi suikaste uğramış, binlercesi tutuklanıp sınır dışı edilmiş, yalnız Gazze'de 2 bin ev yıkılmış ve 16 bin kişi ikinci defa sürgüne gönderilmiştir. Sabra ve Şatilla katliamları dışında 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgali esnasında birkaç hafta içinde 14 bin insan hayatını kaybetmiş (bunların 13 bini silahsız sivillerdir), yaklaşık yarım milyon insan ise evsiz kalmıştır.

Burada bir kaç örneğini anlattığımız vahşet ve zulüm, Filistin topraklarında elli yılı aşkın süredir kesintisiz olarak devam etmektedir. Üstelik yukarıdaki örnekler çok fazla Filistinlinin aynı gün içinde hayatını yitirdiği katliamlardır. Bu örneklerin dışında 1966 yılındaki Al Sammou katliamında 18; 1975 yılında Aitharoun katliamında 9; Kawnin'de 16 kişi; 1976 yılında Hanin'de 20; Bint Jbeil'de 23; 1978 yılındaki Adloun katliamında 7; 1979 yılında Abbasieh katliamında 80; 1980 yılındaki Saida katliamında 20 Filistinli İsrail işgalci güçleri tarafından katledilmiştir. Bunların yanı sıra yıllardır hergün birkaç kişi hayatını yitirmekte ya da sakat kalmaktadır. Ayrıca her gün evler yıkılmakta, insanlar topraklarından sürülmektedir. Görüldüğü gibi İsrail Devleti'nin amacı düzenli bir etnik temizlik politikasıyla Filistinlileri yıldırmak, topraklarından çıkarmak ve kendi isteklerini kabul ettirmektir.

Tüm dünyanın gözü önünde bir halk katledilmekte, göz göre göre soykırıma

tabi tutulmaktadır. Ne var ki dünya devletlerinin büyük çoğunluğu bu insanlık dışı ve vahşi uygulamaları göz ardı etmekte, İsrail'in şiddete dayalı politikasını zaman zaman "kınamak" dışında herhangi bir yaptırım uygulamamaktadır.

Öte yandan ünlü Ortadoğu uzmanı Noam Chomsky, *Dünya Düzeni: Eskisi Yenisi* adlı eserinde İsrail Devleti'nin Filistin halkına bakış açısını ve bunun ABD planlamacıları tarafından nasıl değerlendirdiğini ise şöyle dile getirmektedir:

Filistinlilere gelince, Amerikalı stratejistler, İsrail hükümet uzmanlarının 1948'de yaptıkları, göçmenlerin ya başka bir yerde asimile edilecekleri ya da ezilecekleri şeklindeki değerlendirmesinden kuşku duymak için bir neden görmüyorlardı. **Bazıları ölecek, çoğu da toplumun süprüntüsüne dönüşüp, Arap ülkelerinin en yoksul sınıflarına katılacaktır.** Dolayısıyla onlar için kaygılanmaya gerek yoktur. Olaylar geliştikçe somut biçime bürünen bu temel yorumlar, günümüze kadar değişmeden sürmüştür.[49]

İsrail ve Amerikan yetkililerinin bu öngörüsü bugün yerine getirilmiştir. Üstelik İsrail Devleti'nin, kuruluş aşamasında ve ilk yıllarında Müslüman halka karşı uyguladığı şiddet ve sindirme politikası günümüzde de tüm hızıyla devam etmektedir.

Filistinli Müslümanlar tarih boyunca pek çok Müslümanın yaşadığı sıkıntıların benzerlerini yaşamakta ve imtihan olmaktadır. Allah Kuran'da o dönemin inananlarına (İsrailoğullarına) Firavun'un yaptığı vahşeti şöyle hatırlatmaktadır:

Sizi dayanılmaz işkencelere uğrattıklarından Firavun ailesinin elinden kurtardığımızı hatırlayın. Onlar kadınlarınızı diri bırakıp, erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir imtihan vardı. (Bakara Suresi, 49)

Elbette Allah sabredenlerin yardımcısıdır ve Allah'ın kanunu gereği, sayıları az da olsa, güçleri ve imkanları sınırlı da olsa kurtuluş her zaman samimi iman edenler içindir. Ancak unutulmamalıdır ki, bu imtihan sadece Filistin'de yaşayan Müslümanlar için değil, bu zulmü bilen ve şahit olan herkes için geçerlidir. Çünkü Müslümanlar dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, hangi koşullar altında bulunursa bulunsunlar mazluma ve zorluk içinde bulunan insanlara yardım etmekle yükümlüdürler. Ve zorda ve darda olan insana yapılacak en büyük yardım, o insanın içinde bulunduğu kötü koşulları temelden ortadan kaldırabilecek bir yardımdır. Diğer bir deyişle, Filistin'de kargaşa ve çatışmaların içinde hayatta kalma mücadelesi veren insanlar için yapılacak en büyük yardım, her türlü çatışma, kaos ve anarşiyi içinde barındıran -ve gerçekte Siyonizmin de kökeni olan- dinsiz anlayışla fikri mücadele yürütmektir.

Mülteci Kampları

1948 yılında BM'in 181 sayılı kararının tanınması ile birlikte bir anda yüz binlerce Filistinli Müslüman kendi vatanlarında vatansız duruma düştüler. Bu karara göre Filistin toprakları Yahudiler ve Müslümanlar arasında ikiye bölünüyordu. Filistin topraklarının %55'i Yahudilere; Gazze Şeridi, Galile'nin yarısı, Yahuda ve Samara tepeleri ve Necef çölünün bir kısmından oluşan %45'i ise Müslümanlara bırakılıyordu. İngilizlerin bölgeden tamamen çekilmesinin ardından 15 Mayıs 1948'de Irak, Trans-Ürdün, Suriye ve Mısır'dan oluşan ittifak ile İsrail arasında savaş başladı. Aralık ayında savaş sona erdiğinde, İsrail topraklarına tüm Galile'yi, sahil şeridini ve Kudüs'ün kuzeybatısını da dahil ederek BM planında öngörülen alandan %50 daha çok toprağa sahip oldu. Filistinlilere ise sadece Gazze Şeridi ve Batı Şeria bölgeleri kaldı.

Bu durum 750 bin Müslümanın sahip oldukları herşeyi geride bırakıp, göç etmelerine neden oldu. Bu mülteci nüfusun yaklaşık üçte biri Batı Şeria'ya, üçte biri Gazze Şeridi'ne ve geri kalan üçte biri de Ürdün, Suriye ve Lübnan başta olmak üzere komşu Arap ülkelerine iltica ettiler. 1967 yılında yaşanan ve Altı Gün Savaşları olarak da bilinen savaş esnasında Batı Şeria ve Gazze Şeridi de İsrail ordusu tarafından işgal edildi ve Müslümanların büyük çoğunluğu bu bölgeleri de terk ederek bir kez daha komşu ülkelere göç ettiler. Bugün dünyaya dağılmış durumda olan Filistinli sayısının 3,5-4 milyon civarında olduğu tahmin edilmektedir. Bunlardan bir milyona yakını Batı Şeria ile Gazze Şeridi ve Lübnan, Ürdün ve Suriye gibi komşu ülkelerin sınırlarında bulunan kamplarda, diğerleri ise kamplar dışında, ancak vatansız olarak yaşamlarına devam etmektedir. Şu anda orta yaşın üzerinde olan Filistinlilerin büyük çoğunluğu mülteci kamplarında dünyaya gözlerini açmıştır.

Filistinli Müslümanlar bu kamplarda son derece ilkel ve zor koşullarda yaşamaktadır. Her biri yaklaşık 60 m^2'den oluşan yaşam birimlerinin pek çoğunun alt yapı tesisleri yok denecek kadar azdır. Ayrıca kamplarda yaşayanların büyük çoğunluğunun işsiz olması da önemli sorunlardan birisidir. Kamplardaki Müslümanlar genelde BM ve diğer yardım kuruluşlarının yaptığı yardımlar ile geçinmekte, bu yardımlar ise ne yazık ki bu insanların ihtiyaçlarının ancak çok az bir kısmını karşılayabilmektedir.

Özellikle çok sayıda mültecinin yaşadığı Gazze Şeridi'nde durum çok vahimdir. Bölgede fakirlik oranı %98'i, işsizlik oranı ise %60'ı bulmaktadır. Gazze topraklarındaki yoğun nüfus, mültecilerin yaşadıkları geçim sıkıntısının şiddetini daha da artırmaktadır. Gazze'de km^2 başına 2.500 kişi düşmektedir. Türkiye'de km^2 başına 80 kişi düştüğü göz önünde bulundurulursa, Gazze'deki sıkıntının boyutu daha kolay anlaşılacaktır. Ayrıca bu kişilerin tüm mal varlıklarını ve iş

imkanlarını geride bırakarak bu bölgelere sığındıkları düşünülürse, Filistinli Müslümanların yaşam koşulları zihinlerde daha kolay şekillenebilir.

İsrail Hayfa Üniversitesi'nde psikoloji profesörü olan Benjamin Beit Hallahmi, *The Israeli Connection* (İsrail Bağlantısı) adlı kitabında Gazze Şeridi'nde yaşayan Müslümanların içinde bulundukları durumu ve İsrail'in buradaki halka bakış açısını şöyle dile getirir:

Bu satırların yazıldığı sırada İsrail işgali altındaki Gazze Şeridi'nin nüfusu 525.000 ve km^2 başına 2.150 kişi düşüyor. Sağlığı yerinde olan çoğu Gazzeli 8 yaşından itibaren ortalama İsrail ücretlerinin %40 altındaki ücretlerle İsrail'de çalışmaya başlıyor. Gelir vergisi ve sosyal güvenlik vergisi ödüyorlar, ama hiçbir haktan faydalanamıyorlar. Çünkü vatandaşlık hakları yok... **İsrail'in anlayışına göre Gazze çaresizliğin ve fakirliğin sembolüdür, ama Gazze vatandaşlarına acıma yoktur, çünkü onlar düşmandır...**[50]

Mülteci kamplarındaki kötü koşullara daha yakından göz atabilmek için Amerikan vatandaşı bir Filistinlinin bu kamplara yaptığı ziyaret sırasında edindiği izlenimlere kısaca yer vermekte fayda vardır. Yasemin Subhi Ali isimli bu tıp öğrencisinin 1999 yılında Şatilla Kampı'na yaptığı ziyarete dair izlenimleri şu şekildedir:

Yol boyunca iç savaşın ve yıllarca süren İsrail işgalinin neticesi olan yıkıntıları seyrettim. Kamp denilen yerin bir kapısı, bir girişi ve bir çıkışı olacağını tahmin ediyordum. Oysa yoktu. Gerek de yoktu. Kamp ile çevresindeki yerleşimler arasında, bu çevre de çok yaşanılır bir yer olmadığı halde, öylesine bariz bir medeniyet ve şehirleşme farkı vardı ki, buranın hedefimizdeki kamp olduğunu hemen anladım. **Mülteci kampları ile alakalı duyduğum ve çoğunu abartı zannettiğim bütün sefalet manzaraları gözlerimin önünde akıyordu. Yol denen şey çöp, moloz, taş yığınları arasında manevra yapan bir şeydi...** Bugün kalabalık dükkanlarla dolu olan caddenin ara sokaklarında kurşun izlerini, barut yanıklarını sergileyen binalar ve biraz ötede kamp sakinlerinin bir anıt dikmelerine bile izin verilmemiş olan bir mezarlık o kötü hatırayı (yaklaşık 3.000 Müslümanın katledildiği Sabra ve Şatilla katliamı) canlı tutuyordu.[51]

Önemli mülteci kamplarından biri de Bethlehem yakınlarındaki Dheisheh'dir. Ünlü Fransız dergisi *Le Monde Diplomatique*'in Kasım 2000 tarihli sayısında, Birzeit Üniversitesi'nde Across Borders (Karşı Sınırlar) Projesi'nin Halkla İlişkiler ve Teknik Müdürlüğünü yürüten Muna Hamzeh-Mhuaisen'in günlüğünden bu kampla ilgili belli kesitlere yer verilmiştir. Muna Hamzeh-Muhaisen'in günlüğünde aktardığı olaylar, Filistin halkının durumunu yansıtması açısından oldukça dikkat çekicidir:

Dheisheh'de hiçkimsenin işe gitme imkanı yok, Bethlehem'de çalışanlar hariç. A Bölgesi'nde bulunan her Filistin yaşam birimi tanklarla bir diğerinden koparılmış durumda. Beytüllahim'den El-Halil'e veya Kudüs'e gidemiyoruz. Bütün günümüzü haberleri izleyerek geçiriyoruz... İnsanlar öyle baskılara maruz kalıyorlar ki,

zamanın artık geldiğini düşünüyorlar; ya onlar ya biz... Artık insanlar bundan bıkıp usandılar. İsrail'in sataşmalarından bıktılar, yetkililerin kokuşmuşluğundan usandılar, bu topraklarda ırkçı bir devlet kurmaya çalışan, Batı Şeria'yı iki yüz küçük adacığa bölen, barış anlaşmalarından usandılar... Tüm bunlar yaşanırken İsrail'de, hayat tamamen normal akışında devam ediyor. İsrailliler her sabah uyanıyorlar, çocukları okullarına giderken onlar da işlerine gidiyorlar. Restorana veya tiyatroya gitmek için dışarı çıkıyorlar. Burada olup biten hiçbir şey onları ilgilendirmiyor. Sanki bizleri yaralayan, öldüren, sakat bırakan eşleri, babaları, çocukları onlarla ilgileri olmayan, uzaklardan gelen paralı askerlermiş gibi davranıyorlar... Hiç kimse yeni bir anlaşma haberi duymak istemiyor. İsrail ağır toplarını geri çekecek. Peki ya sonra? Sivil halkı öldürmek için yine gerçek cephane kullanacaklar, kauçuktan mermiler, lakrimojen gazı kullanacaklar. Biz yine ırk ayırımı (apartheid) yapılan bir yerde gözümüzü açacağız...

Bugün Um Hazem'in yüzüne nasıl bakacağız? Um Hazem oğlun Mustafa şehitler ordusuna katıldı. İsrail kurşunları Mustafa'nın göğsünü ve kollarını kömür haline getirmiş. Hastane odasında bize cesetini gösterdiler. Kemiklerini görüyorduk. Keskin nişancıların dört kurşunu ile vücudu delik deşik olmuştu...

Ben 1967 yılında ve karanlık bir Eylül ayında Amman'daki bir çocuktum. Hemen hemen tüm İntifada boyunca Filistin'de yaşadım. Ama ilk defa, duyduğum bu mermi sesleri artık beni korkutmuyordu. Ve hayatımda ilk defa tüm yaşamları işgal altında geçen Filistinlilerin neden sürekli İsrailliler ile mücadele ettiklerini, onların silahlarına karşı taşlarla karşı koyduklarını daha iyi anlıyorum...[52]

Tüm bu koşulların yanı sıra İsrail'in uyguladığı şiddet kamplarda tüm hızıyla devam etmektedir. Kendisi de bir Polonya Yahudi gettosunda doğmuş olan yazar Norman Finkelstein, İntifada yıllarını anlatan *The Rise and Fall of Palestine* (Filistin'in Yükselişi ve Düşüşü) adlı kitabında bu şiddetin örneklerinden şöyle bahsetmektedir:

Mülteci kamplarında en sık rastlanılan İsrail şiddeti örneği soykırımdır. **Tozu dumana katarak mülteci kampına dalan askerler ve yerleşimciler önce gözyaşı bombaları atıp etrafa kurşun yağdırırlar, sonra evlerin kapılarını ve camlarını kırarlar, genellikle evlerin içine dalıp bir kaç kişiyi döverler (çoğu zaman bir iki insanı rehin aldıkları da olur).[53]**

Bugün mülteci olarak yaşamlarına devam eden Filistin halkının tek isteği topraklarına, vatanlarına yeniden dönebilmektir. Nitekim yapılan çeşitli barış görüşmelerinin ana gündem maddelerinden birisi de mülteciler konusudur. Ancak İsrail'in bu konuda çok keskin bir politikası vardır. İsrail'in şu anki Başbakanı Ariel Şaron'un seçim sloganın 'Kudüs bölünemez, mülteciler dönemez' olması da İsrail'in, Şaron iktidarda olduğu müddetçe, mülteci politikasını göstermesi açısından önemlidir.

Kitabın başında da değindiğimiz gibi Yahudi devletinin kurulması kadar,

korunup güçlenmesi de Siyonistler için kutsal bir anlam taşımaktadır. Böyle bir güçlenme ise ancak Kutsal Topraklar'da yaşayan Yahudi nüfusun çoğalması ve yerleşim alanlarının genişlemesi ile mümkündür. Nitekim Ariel Şaron 2001 yılının Mart ayı başında basına verdiği demecinde, gelecek 10-12 yıl içerisinde İsrail'e 1 milyon civarında Yahudi göçmen taşımak ve 2020 yılına kadar ülkede yaşayan ve gelecek olan Yahudilere uygun yaşam koşulları oluşturmak zorunda olduklarını ifade etmiştir. Şaron "Eğer onların Yahudi olarak kalmasını istiyorsak, onlar burada yaşamalı. Yahudilerin buraya gelmesi için her türlü gayret gösterilmeli"[54] sözleri ile de İsrail Devleti'nin Filistin topraklarını gasp etmeye verdiği önemi göstermiştir.

Filistin halkına yapılan bu zulüm tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilmektedir. Özellikle de mülteciler çok zor şartlar altında yaşamlarını sürdürmekte, üstelik her an yeni bir bombardıman tehditiyle karşı karşıya bulunmaktadır. Ancak şunu hiçbir zaman unutmamak gerekir ki Allah'ın yardımı ve desteği her zaman iman edenlerin yanındadır. Allah bu kişilere hem dünyada hem de ahirette vereceği karşılığı Al-i İmran Suresi'nde şu şekilde bildirir:

Nice peygamberle birlikte birçok Rabbani (bilgin)ler savaşa girdiler de, Allah yolunda kendilerine isabet eden (güçlük ve mihnet)den dolayı ne gevşeklik gösterdiler, ne boyun eğdiler. Allah, sabredenleri sever. Onların söyledikleri: "Rabbimiz, günahlarımızı ve işimizdeki aşırılıklarımızı bağışla, ayaklarımızı (bastıkları yerde) sağlamlaştır ve bize kafirler topluluğuna karşı yardım et" demelerinden başka bir şey değildi. Böylece Allah, dünya ve ahiret sevabının güzelliğini onlara verdi. Allah iyilikte bulunanları sever. (Al-i İmran Suresi, 146-148)

Kuşkusuz kitabın ilk bölümlerinde de vurguladığımız gibi iman ve vicdan sahibi müminlerin bu zulmü görmezden gelmeleri mümkün değildir. Masum insanlar birer birer hayatını kaybederken rahatlıkla yatağında uyuması, günlük işleriyle ilgilenmesi ve yalnızca kendi rahatının peşinde olması imkansızdır. Çünkü çözüm yolu Kuran'da bildirilmiştir ve bu çözümü hayata geçirecek olan kişiler de müminlerdir. Allah, **"... Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir Kitap geldi. Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip-iletir."** (Maide Suresi, 15-16) ayetleriyle zulme uğratılan insanların Kuran rehberliğinde kurtuluşa ulaşabileceklerini bildirmiştir. Çözüm, Kuran'a tam olarak sarılmak, bu şuurla tüm dünya Müslümanlarının haklarına sahip çıkmak ve din ahlakına düşman olan güçlerle fikren mücadele etmektir.

Baskı Altında Yaşam

İsrail Devleti'nin Filistin halkına karşı izlediği baskı ve sindirme yöntemlerinden birisi de Filistin halkını abluka altında bir yaşam sürmeye mecbur bırakmaktır. Nüfuslarına oranla oldukça küçük topraklara sahip olan Filistin halkı, yaşadığı alanlarda da sürekli bir denetim ve kontrol altında tutulmaktadır. (Aslında Filistin halkı şu anda herhangi bir toprağa sahip değildir. İşgal altındaki topraklarda İsrail'in kendisine izin verdiği alanlarda yaşamaya mahkum edilmiştir.)

İsrail, Filistin Özerk Yönetimi'nin sınırları dahilinde bulunan Batı Şeria'nın %97'sini, Gazze Bölgesi'nin ise %40'ını denetimi altında tutmaya devam etmektedir. Her ne kadar bu bölgelerde yaşayan Filistinliler, kendi yönetimlerinin idaresi altındalarmış gibi gözükseler de, İsrail bütün Batı Şeria ve Gazze genelinde hareket etme özgürlüğüne şiddetli bir sınırlama getirmiştir. Mart 1993'den itibaren bu bölgelerde yaşayan Filistinlilerin İsrail ve Doğu Kudüs'te hareket edebilmeleri izne tabi tutulmuştur. Bu uygulama Filistin halkının ekonomik faaliyetlerini sınırlandırdığı gibi, eğitim, sağlık, ibadet özgürlüğü gibi temel insani haklarını da elinden almıştır.

Aslında İsrail'in abluka politikası iki yönlüdür. Birinci ve görünen yön, sık sık 'güvenlik' gerekçesi ile Filistin halkının yaşadığı bölgelerin etrafına askeri yığınaklar yapılması ve çeşitli kontrol noktaları kurulmasıdır. Hatta son zamanlarda İsrail güçleri, Filistin halkının yaşadığı bölgenin etrafını dikenli tellerle ve beton duvarlarla çevrelemeye, ana ulaşım yollarını kazarak hendekler oluşturmaya başlamıştır. Bu kontrol noktaları, İsrail askerlerinin saldırganlığı nedeniyle sık sık ölümlerle neticelenen olaylara sahne olmaktadır.

Mısır'da yayınlanan *Al-Ahram* dergisinde yer alan bir yazısında gazeteci Graham Usher, 2001 itibarıyla Batı Şeria'daki İsrail ablukasını ve bu ablukanın Müslüman halk üzerinde oluşturduğu etkiyi şu şekilde aktarmaktadır:

Batı Şeria'da 90 askeri kontrol noktası ve 163 toprak barikat bulunmaktadır. İsrail'de çalışan 30 bin civarında Filistinli her gün bu barikatlardan çamurlara batıp çıkarak işlerine gitmektedir... En yaygın olan barikat şekli ise çamur ve çakıllardan oluşan yaklaşık bir metrelik rampalardır ve bu rampalar genelikle yine bir metrelik çukurlarla çevrilidir. Bunlar Batı Şeria'da hemen hemen her şehre, kasabaya veya kampa giden her yolu keser. Bu gibi gerçekler Filistin halkı tarafından, her ne kadar İsrail hükümeti resmen kabul etmek istemese de, İsrail'in sivil halkı cezalandırmak için geliştirdiği yöntemler olarak algılanmaktadır. Ve onlara inanılmaz acılar vermektedir... Bu gibi **baskıların -asla açıklanmayan- asıl amacı Filistinlilerin mücadele etmekten vazgeçmelerini sağlamaktır.**[55]

Filistin yerleşim alanlarının etraflarında oluşturulan bu barikatlar, halka ilaç ve su gibi temel ihtiyaç malzemelerinin ulaşmasını da engellemektedir. Alt yapı

sistemleri ve su tesisatı olmadığı için tankerlerle su ihtiyacını karşılayan pek çok kampa, kazılan çukurlar sonrasında tankerler ulaşamamaktadır. Bu durumda pek çok insan su ihtiyacını yağmur sularından karşılamaya çalışmaktadır.

Bunun yanı sıra mülteci kamplarında yaşayan çocukların eğitim hakkı da engellenmektedir. Mülteci kamplarına ve köylere öğretmenler genellikle diğer şehirlerden geldiğinden abluka, öğretmenlerin görev yerlerine ulaşmalarına engel olmaktadır. Abluka Filistinli çiftçileri de olumsuz yönde etkilemektedir. Ürünlerini taşıdıkları kamyonlar İsrail askerlerinin kazdıkları çukurlara düştüğü için, Filistinli çiftçiler ürünlerini ancak sırtlarında taşıyarak bir yerden bir yere ulaştırabilmektedir.

Vaktinin büyük kısmını işgal edilmiş topraklarda geçiren ve Müslümanların yaşadıkları zorluklara şahit olan İsrailli gazeteci Gideon Levy *Women in Black* (Siyahlar İçindeki Kadınlar) başlıklı makalesinde işgal altındaki topraklarda kuşatılmış kasaba ve kamplardaki yaşamı dile getirmiş ve Filistin halkının yaşadıkları zorlukları anlatmıştır:

Batı Şeria kuşatma altında, kasabaları ve köyleri ablukaya alınmış, ana yollar ise yalnızca Yahudiler için açık... Şoförler birbirlerine el hareketleri ile bilgi aktarıyorlar. Ancak bunlar yol durumunu bildiren trafik raporları değil, bunlar yerleşimcilerin ve askerlerin neler yaptığını gösteren ölüm-kalım mesajları. Askerler ise olanları izliyorlar, bazen hızla jipleri ile trafiği keserken, bazen de durdurdukları arabaların lastiklerini bıçak darbeleri ile parçalıyorlar. Elbette stepneyi unutmuyorlar. Bazen hiçbir gerekçe göstermeden yolcuların kimliklerini alıkoyuyorlar. Bazen şoförleri indirip dövüyorlar. Bazen yaya olarak yolculuk yapanları kovalıyorlar. Bazen de yolcuların üzerine ateş açıp ölümlerine neden oluyorlar, geçen Pazar komşu kasabadan ziyarete gelen Fatma Abu Jish'i öldürdükleri gibi.[56]

Yerleşim Birimleri ile Abluka Altına Alınmış Filistin Toprakları

Bunların da ötesinde, ilk bakışta fark edilemeyen ikinci abluka ise, Filistin halkının yaşadığı alanların sürekli inşa edilen Yahudi yerleşim bölgeleri ile sınırlandırılmasıdır. İsrail yeni yerleşim alanlarının açılması konusunda sistemli bir politika izlemektedir. Üstelik birimlerin yerleşim kapasitesi kadar inşa edildikleri alanlar da İsrail açısından son derece büyük önem taşımaktadır. Örneğin, Gazze Şeridi ve Batı Şeria gibi Filistin Özerk Yönetimi'ne bırakılması düşünülen alanlarda bulunan yerleşim birimlerine İsrail büyük önem vermektedir. Bu topraklar Filistin halkına bırakılsa bile, İsrail, yerleşimcilerin bu alanlardan çıkarılmasını asla kabul etmemekte, üstelik Filistin polisi bu alanları denetleme ve kontrol etme yetkisine

de sahip olamamaktadır. Bu durum İsrail'in fiili olarak işgal ettiği toprakları asla terk etmeyeceği anlamını taşımaktadır.

Bu yerleşim birimlerinin diğer bir önemi de bir şekilde Filistinlilerin bulunduğu alanları çevreliyor olmalarıdır. Yerleşimciler bir birimden diğerine İsrail Devleti'nin inşa ettiği tünellerden, Arap topraklarına uğramadan kolaylıkla ulaşabilmektedir. Bir Filistinli'nin yaşadığı kamptan çıkıp bir başka kampa akrabasını ziyarete gitmesi veya her sabah işine ulaşabilmesi içinse, birçok kez İsrail askerlerinin kontrolünden geçmesi gerekmektedir. Eğer Filistin bugünkü haliyle bağımsızlığını ilan etse bile, toprakları birbirinden bağımsız ve birbirine uzak bölgelerden oluşacaktır. Üstelik kurulacak Filistin Devleti'nin ara bölgeleri İsrail güçlerinin kontrolünde olacaktır. Böyle bir devletin sınırlarının nasıl belirleneceği, ekonomisinin nasıl kalkınacağı, sağlık ve eğitim alanlarında ne şekilde yatırımlar yapabileceği ise meçhuldür. İsrail'in amacının, bu şekilde fiili olarak yok edemediği Filistin gerçeğini zaman içinde asimilasyon yöntemi ile yok etmek olduğu gayet açıktır. Böylece İsrail Devleti birbirinden uzak ve birbirine ulaşamayan Filistin toplulukları oluşturmayı ve zamanla bu toplulukları birbirinden kültürel ve sosyolojik olarak koparmayı planlamaktadır.

Aslında İsrail'in yerleşim bölgelerini özellikle Filistin halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerin ortasına konuşlandırması, çatışmaların temel nedenini oluşturmaktadır. Ortadoğu konulu kitaplarıyla tanınan ve Fransız *Le Monde Diplomatique* dergisinin Genel Yayın Yönetmeni olan Alain Gresh bir makalesinde İsrail yerleşim bölgeleri hakkında şunları yazmaktadır:

... Filistin topraklarının tam merkezinde bulunan yerleşim bölgeleri, ... Her geçen gün, bu yerleşim bölgeleri Filistinlilerin topraklarını azar azar yiyip bitiriyor. Bunların "korunmaları" için binlerce İsrail askeri bölgeye yerleştiriliyor, sayısız "kontrol noktaları" oluşturuluyor ve bunlar Filistinliler için her türlü küçük düşürme bölgeleri haline getiriliyor. Yerleşim bölgeleri için yollar yapılıyor. Sadece bunların varlığı dahi, güçlü ve kalıcı bir bağımsız devlet fikrini zedelemeye yetiyor...[57]

Filistin topraklarında bulunan bu yerleşim bölgeleri, yeni İntifada'nın en çok kan dökülen sürtüşme noktalarından birisidir. Zira direniş gösteren Filistinlilerin verdikleri ilk mesaj çok açıktır: İsrail bu yerleşim bölgeleri ile barış arasında bir seçim yapmak durumundadır. Üstelik **bu yerleşim birimleri, Uluslararası Ceza Mahkemesi tüzüğüne göre de "savaş suçu" olarak sınıflandırılmaktadır.** Meretz sol hareketinden milletvekili M. Yossi Sarid yerleşim bölgelerindeki durumu şu şekilde itiraf etmektedir:

Yerleşim bölgeleri şu anda bir fırtınanın kalbinde bulunuyor ve ezelden beri hem kendi sakinleri, hem de askerler için büyük tehlikeler arz ediyor. Bu yerleşim bölgeleri hiç vakit kaybetmeden en kısa sürede dağıtılmalıdır.[58]

İşgal edilmiş topraklardaki İsrail İnsan Hakları ve İstihbarat Merkezi B'Tselem'in başında bulunan Eitan Felner'in, Batı Şeria'da kurulan "Maale Adumim"

adlı yerleşim birimi hakkında yazdığı yazı da **"Güney Afrika'da buna Apartheid (ırk ayrımı) derler"** başlığını taşımaktaydı. Felner yazısında İsrail yönetiminin yerleşim bölgelerini oluştururken, Filistinlileri zorla evlerinden kovduklarına, sonra bu bölgelere çok büyük yatırımlar yaptıklarına ve insanların buraya taşınabilmesi için hükümet yardımları düzenlendiğine dikkat çekmekteydi. Dönemin Başbakanı Ehud Barak'ın bir yandan barış görüşmeleri yaparken, diğer yandan yerleşim bölgeleri oluşturmaya hız verdiğini ve Maale Adumim'in açılışına gittiğinde **"Sizin burada inşa ettiğiniz her ev, İsrail Devleti'nin bir parçasıdır. Her zaman için. Yeni hükümet İsrail Devleti'ni güçlendirmeye devam edecektir ve bizler Maale Adumim'i güçlendirmeye ve kalkındırmaya devam edeceğiz"** şeklinde bir konuşma yaptığının altının çizildiği makalenin vardığı sonuç ise şöyleydi:

Ama Maale Adumim, lüks broşürlerinde ve görkemli internet sitesinde anlatıldığı gibi yalnızca bir kentsel kalkınmanın başarısının hikayesi değildi. Burası Filistinlilerden alınmış bir mülkiyet üzerine, Abu Dis, El Izeriye, El Issaviye, El Tour ve Anata köylerinin toprakları üzerine inşa edilmişti.[59]

Kontrol Noktalarında Uygulanan Zulüm

Aslında İsrail'in ikiyüzlü politikası "Barış Süreci"nin başından beri devam etmektedir. Hatırlanacağı gibi 1993 yılında yürürlüğe giren Oslo Anlaşmaları ile Filistin Özerk Yönetimi İsrail tarafından da tanınmış oluyordu. Bu süreç, sınırları tam anlamı ile belli olmasa da, bağımsız bir Filistin Devleti'nin gündeme gelmesine vesile oldu. Ancak ilk planda olumlu gibi görünen bu gelişme, aslında İsrail Devleti tarafından Müslüman halka uygulanabilecek yeni bir zulüm yöntemi olarak kullanıldı.

Özerk Yönetimin kabul edilmesiyle birlikte Gazze ve Batı Şeria'da yaşayan Müslümanların yaşam şartları daha da kötüleşti. Önceden işgal edilmiş topraklar üzerinde daha rahat hareket edebilen ve asgari ücretle de olsa kendilerine iş bulabilen Filistinliler, özerklik anlaşmasıyla araya konulan sınırlardan sonra daha büyük kısıtlamalarla karşılaştılar. Bu sınırlardan geçiş vizeye bağlandı. Böyle bir vize uygulaması Filistinlilerin hareket kabiliyetini iyice sınırlandırdı. Normal zamanlarda dahi sık sık kimlik kontrolünden geçirilen, yollara kurulan barikatlarda arabalarından indirilip üstleri aranan ve bu esnada hakarete uğrayan Filistin halkı bu uygulamadan sonra tam bir denetim altına alınmış oldu. Gazetelerde sık sık rastladığınız *"ambülans gelmesine izin verilmediği için hayatını kaybeden yaşlı bir Filistinli"* ya da *"hastaneye götürülmesine müsaade edilmediği için ölen hasta bir kadın"* haberleri işte bu abluka uygulamalarının birer sonucudur.

Filistin Ticaret Bakan Yardımcısı Süleyman Ebu Karş bir röportajında bu ablukaların hayatlarını nasıl değiştirdiğini şöyle dile getirmektedir:

Buraya nasıl geldiğimi biliyor musun? Evimizin bulunduğu bölge ile havaalanı arası İsrail tankları ile dolu idi. **Beni öldürselerdi, kim onlardan hesap soracaktı? İsrail şüpheli olduğumu ve bundan dolayı öldürüldüğümü söyleyecekti.** İsrail askerleri benimle birlikte gelecek heyetin havaalanına gitmesine izin vermedi. Şimdi evime döneceğim, fakat oğlum telefonda bana yolların kapalı olduğunu söylüyor. Evime varıp varamayacağım meçhul.[60]

Avrupa Parlamentosu'nun İngiliz Parlamenterlerinden Bashir Khanbhai ise, Filistin'e yaptığı ziyaret sonrasında bizzat şahit olduğu olaylar neticesinde İsrail'in baskıcı ve saldırgan politikası ile ilgili Parlamento'ya sunduğu raporda şunları aktarmıştır:

İsrail gücünü elkoyma yönünde kullanmıştır, evleri ve tarlaları yakıp yıkmış, masum sivillleri göz altına almış, işkence uygulamış ve infaz etmiştir. Uluslararası kuralları hiçe sayarak sokağa çıkma yasakları ile bir halkı toptan cezalandırmış ve gözdağı vermiştir. İsrail Savunma Bakanlığı en büyük ve en zengin bakanlıktır. Filistin'de dağıtılan tüm basılı malzemeleri; ithal ve ihraç edilen tüm ürünleri; tüm bireylerin ve araçların hareketlerini; yeni binaların inşa edilmesi ve kamu hizmetleri de dahil olmak üzere her türlü toprak kullanımını kontrol eder. Filistin topraklarında adeta mantar gibi biten tüm yerleşim birimlerinin güvenliğini sağlar. Bu yerleşim birimlerinin bazılarında sadece 30-40 kişi yaşıyor olmasına rağmen yüzlerce asker tarafından korunurlar. Özellikle geçtiğimiz yıldan beri uygulanan sokağa çıkma yasağı, okulların kapanmasına, zeytin işçilerinin ürünlerini toplayamamalarına, turizmin baltalanmasına ve 120 binden fazla kişinin işsiz kalmasına neden olmuştur.[61]

Radikal Yerleşimcilerin Uyguladığı Terör

İsrailli yerleşimciler, Filistin'de Müslüman halka karşı yürütülen şiddet ve baskı politikasının her zaman en önemli aktörlerinden biri oldular.

Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi ile birlikte Filistin topraklarına başlayan Yahudi göçü Filistin halkının topraklarından sürülmesi ve onlardan geri kalanların üzerine yeni Yahudi yerleşim birimleri açılması ile neticelenmişti. İsrail Devleti, yerleşim birimlerini Filistin topraklarındaki işgalini genişletmek için bir araç olarak kullandı.

Bugün de bu politika tüm hızı ile devam etmektedir. Örneğin 1993'de gerçekleştirilen Oslo Anlaşmalarından bugüne kadar işgal altındaki topraklarda Yahudi yerleşim birimleri %50 oranında artmıştır. Ve İsrail Devleti yerleşim birimlerinin geliştirilmesi için her yıl milyonlarca dolarlık bütçe ayrımaktadır. Kasım

2000 yılında yapılan açıklamaya göre İsrail Devleti 2001 yılında yerleşim alanlarının genişletilmesi için 500 milyon dolar ayırmaya karar vermiştir.[62]

Söz konusu Yahudi yerleşim birimleri Filistin halkı için pek çok açıdan tehlike içermektedir. Yerleşimciler bir yandan Filistin halkının yurda dönüş umutlarının önünde ciddi bir engel teşkil ederken öte yandan saldırgan tutumları ile de Müslümanlara ciddi rahatsızlıklar vermektedir. İsrail ordusu ve yerleşimciler Müslümanlara yapılan saldırılarda ortak hareket etmektedirler. Ortadoğu uzmanı yazar Ramzy Baroud Amerika'da yayınlanan *The Palestine Chronicle* da yer alan *Exposing Israel: A Nation of Colonialists* (İsrail'i İfşa Etmek: Bir Sömürgeciler Milleti) adlı makalesinde İsrail ordusu ve yerleşimciler arasındaki işbirliğini şu şekilde dile getirmektedir:

Pek çok insan büyük bir hataya düşerek İsrail ordusunu ve yerleşimcileri -sanki ikisi de aynı paranın farklı yüzleri değilmiş gibi- bir ayrıma tabi tutmaktadır. Hatta bazı güvenilir insan hakları gruplarının bile, Filistinlileri yerleşimcilerin saldırılarından korumak için İsrail ordusuna başvurduklarına tanıklık etmekteyiz. **Oysa İsrailli yerleşimciler ve İsrail ordusu, İsrail'in işgal altındaki topraklarda Yahudi Devleti'ni güçlendirmeyi amaçlayan saldırgan stratejisinin bir parçasıdır.**[63]

Bugün sayıları 200'ü bulan yerleşim birimlerinde yaşayan Yahudi yerleşimcilerin önemli bir bölümü ünlü radikal Kach terör örgütü tarafından yönlendirilmektedir. (Haham Meir Kahane önderliğinde kurulmuş olan Kach örgütü Mescid-i Aksa'nın bombalanması girişimi, 1994'de gerçekleşen ünlü El-Halil katliamı gibi terörist faaliyetleri ile tanınmaktadır. Bu konuyla ilgili detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen,* Vural Yayıncılık).

Genelikle silahlı olan yerleşimcilerin, İsrail askerlerinin de destek ve yardımları ile, mülteci kamplarına baskınlar düzenledikleri, masum insanları katlettikleri, bu insanların evlerine ve ibadethanelerine zarar verdikleri bilinmektedir. Ramzy Baroud yazısında bu saldırılardan şöyle bahsetmektedir:

İsrail birlikleri ve yerleşimciler arasındaki işbirliğinin gizlenmesine engel olamayan haberleri bir dinleyin. 'İsrail askerleri Filistinli göstericileri öldürdü, Yahudi yerleşimciler köylülerin üzerine ateş açtı...', 'İsrail ordusu mülteci kampını topa tuttu, yerleşimciler kampa giden ana yolu kestiler...', 'Ordu Filistinlilerin topraklarını askeri alan ilan etti, yerleşimciler yeni bir saha açmak için harekete geçtiler...', 'Askerler Filistinli çiftçilere ürünlerini toplamaya gitmeleri için izin vermedi, yerleşimciler zeytin bahçesinde çalışan çiftçiyi öldürdüler..'[64]

Aksa İntifadası'nın başladığı tarihlerde İsrail birlikleri ile Yahudi yerleşimcilerin birlikte düzenledikleri bu baskınlara Türk basınında da yer verildi. Bunlardan biri 10 Ekim 2000 tarihli *Yeni Şafak* gazetesinde şu şekilde aktarılmaktaydı:

İsrail'in kuzeyindeki Nasıra kentinde ise askerler tarafından desteklenen

Yahudiler Müslümanların yaşadığı bölgelere gece yarısı ani baskınlar düzenledi. Baskınlar sırasında 2 Filistinli şehit olurken yüzlerce kişinin yaralandığı bildirildi... Görgü tanıkları binden fazla İsraillinin Arapların yaşadığı mahalleye giderek evleri taşladığını ve bazı Araplara silahla saldırdığını söyledi. İsrail polisinin saldırganlara destek vermek amacıyla Nasıra üzerinde aydınlatıcı fişekler kullandığı kaydedildi.

Filistin kamplarında çok sık rastlanılan bu manzaralar zaman zaman dünya basınına da yansımaktadır. Amerika'da yayınlanan ve İsrail yanlısı bir politika izlemeyen ender yayınlardan ünlü *The Washington Report* dergisinde yer alan haberlerden birinde böyle bir baskına bizzat şahitlik eden bir Müslümanın ağzından olaylar anlatılmaktadır. Kudüs çevresinde yaşayan Samah Jabr bir nevi kuşatma altında geçen yaşamlarını şöyle dile getirmektedir:

Aksa İntifadası başladığı günden beri geceleri evden dışarıya çıkamıyoruz, hatta çoğu zaman gündüzleri de evde geçirmeyi tercih ediyoruz. Aileden biri şiddetli şekilde hastalansa bile doktora veya hastaneye gidemiyoruz. Eğer marketten süt almamız gerekiyorsa, çok yazık. Beklememiz gerekiyor.[65]

Ailesi ile birlikte evlerinde otururken komşularının **"yerleşimciler saldırıyor"** çığlıkları ile uyarılan Samah Jabr yaşadığı dehşet dolu geceyi ise şöyle anlatıyor:

Filistin'e illegal olarak yerleşmiş olan pek çok yerleşimci Kutsal Toprakları tekrar ele geçirmenin kutsal ve dini bir görev olduğuna inanır ve kendilerini Allah'ın seçilmiş kulları olarak görürler. Haham Meir Kahane'nin takipçileri ise Mabed Tepesi'ni tekrar ele geçirmeleri ve Kutsal Tapınağı yeniden inşa etmeleri gerektiğini düşünürler... Bu seçilmiş insanların bizim evimize en yakın yaşadıkları yer ise Neve Yaqoub yerleşim alanıdır...

Saldırı gecesi her yer zifiri karanlıktı. Camdan baktığımızda hiçbir şey göremiyor, ancak sadece çığlıkları ve silah seslerini duyabiliyorduk. Bu esnada yakındaki cami hoparlörlerinden kendimizi savunmak için taş ve şişe toplamamız ve evlerimizden çıkmamamız gerektiği duyurularını duyduk. Sokaktan taş toplayan çocukların sesleri geliyordu. Bizim yaşadığımız yerde taş toplamak çocukların en asli görevlerinden birisidir... **Yerleşimciler asla gündüzleri ortalıkta görünmezler. Tıpkı kurtların puslu havayı sevmesi gibi, onlar da karanlığı ve geceyi bekliyorlar. Tamamen silahlıdırlar ve genellikle İsrail askerleri tarafından korunurlar.** Her zaman bizi öldürmeye cesaret edemeseler de mallarımıza ve evlerimize zarar verirler ve çocukları korkuturlar... Bu saldırı da böyle oldu. Yaklaşık 4 saat boyunca ailece salonun ortasına toplanıp olayların dinmesini bekledik. Birden bir Hıristiyan olan yan komşumuzun "Yardım edin, Yerleşimciler camiyi yakıyorlar" diye bağırdığını ve bizim gibi "Allah-u Ekber" diye dua ettiğini duyduk.[66]

Yukarıda okuduğunuz olayların benzerleri ve hatta daha da şiddetlileri, Müslüman ülkelerin medyasında, internet sayfalarında ve Filistin topraklarında yaşananlara tarafsız olarak yaklaşan az sayıdaki Batı medyasında sık sık yer

almaktadır. Ve bu olaylar 50 seneyi aşkın bir süredir Filistin halkının günlük hayatının bir parçası haline gelmiştir. Üstelik Yahudi yerleşimciler yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi bu eylemlerini İsrail askerlerinin desteği ile gerçekleştirmektedirler. İsrailli gazeteci Amnon Denker, yerleşimcilerin İsrail askerlerinin desteği ile uyguladıkları terörü bir yazısında şöyle belirtmektedir:

Basit bir gerçek; bir Yahudiyi vurmaya yeltenen Arap bunu sadece ve sadece hayatını ortaya koyarak yapar. **Ama bir Arabı vurmaya yeltenen bir Yahudi, eğer askeri emirlere göre hareket ederse askerlerin gazabına uğramayacaktır. İsrail askeri, onu bir Arabı öldürmekten alıkoymayacak ya da engellemeyecek, havaya ya da bacaklarına ateş etmeyecek ve tabii ki, alçakça suç işlemesinden önce onu vurup öldürmeyecektir.**

Denker yazısının devamında İsrail'in izlediği bu politikanın "bu eylemleri sırasında kıllarına bile dokunulmayacağı güvencesiyle tüm fanatik yerleşimcileri Arapları vurmaya davet ettiğini" söylemektedir.[67]

İsrail Hapishanelerinde İşkence

İsrail Devleti'nin Filistin halkına karşı uyguladığı bir başka yıldırma ve sindirme politikası da hiçbir gerekçe gösterilmeden yapılan tutuklamalardır. Müslümanlar hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınır ve mahkemeye çıkarılış süreçleri de kasıtlı olarak uzatılır. Gözaltı süreleri kimi zaman haftalarca sürebilmektedir. Uluslararası Af Örgütü'nün 14 Haziran 2000 raporunda bu konudaki çarpıcı bir örnek yer almaktadır. Buna göre 15 yaşındaki Suad Hilme Gazal adlı bir kız çocuğu, bir İsrailli'ye saldırdığı gerekçesi ile Aralık 1998'de tutuklanmış, ancak raporun yayınladığı tarihe kadar (yaklaşık 2 yıl) henüz İsrail mahkemelerinin önüne çıkartılmamıştır.[68]

Ağustos 1999 tarihi itibarı ile İsrail hapishanelerinde 3 binden fazla Filistinli tutuklu bulunmaktadır. Bunlardan 1.400'ü ölüm cezasına çarptırılmıştır. Bu tutuklulara ek olarak sık sık çeşitli olaylara katıldığı iddiası ile yeni kişiler gözaltına alınmaktadır. Bu kişiler de oldukça kötü koşullarda, kimi zaman yıllarca haklarındaki karar kesinleşmediği halde cezaevinde tutulmaktadır. Bu şekilde tutuklu yargılanan Filistinlilerden birisi de Ahmed Qatamesh'tir. Qatamesh yaklaşık 6 yıl boyunca suçu yargı tarafından ispat edilmediği halde cezaevinde tutulmuş ve altı yılın sonunda serbest bırakılmıştır.[69]

Bu tutukluların yanı sıra 1989-1998 yılları arasında "idari tutuklu" olarak gözaltına alınan Filistinli sayısı 20 bindir. İdari tutuklu, mahkeme veya yargılama süreci olmadan, yetkili idari kurum tarafından tutulan kişilere verilen isimdir. Bu uygulama sayesinde İsrail, Filistinlileri hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına almakta ve yıllar boyunca neyle suçlandıklarını kendilerine bildirmeden ve yargı

önüne de çıkarmadan hapishanede tutmaktadır. Bu esnada tutukluların avukatlarını veya yakınlarını görmelerine de izin verilmemektedir.

Aşağıdaki tablo, Aksa İntifadası sırasında, gözaltına alınan Filistinli tutukluların sayısını ve gözaltı süresiyle ilgili bazı detayları göstermektedir.

Filistinliler genelde insanlıkdışı şartlardaki çadır hapishanelerinde, çöllerde tutulurlar. Bu hapishanelerden birisi en-Nakab çölünde yer alan Sahra hapishanesidir. Yüzlerce Filistinli, "gizli dosyalar bulundurmak, bazı özel ilişkiler kurmak" gibi düzmece gerekçelerle burada tutulmaktadır. Burada kalan Filistinlilere fiziksel ve manevi işkenceler uygulanmaktadır. Tutuklular arasında ağır hastalar ve yaşlılar da bulunmaktadır. Ayrıca hapishanenin çölün ortasında bulunması ve ulaşımın zorluğu, hapishane koşullarını kötüleştirdiği gibi, tutuklu yakınlarının ziyaretlerini de engellemektedir. Tutuklulara verilen çadırlar yazın aşırı sıcaktan, kışın ise dondurucu soğuktan korumamaktadır. Üstelik tutuklular cezalarının süresi dolsa bile *'cezanın tekrarlanması'* uygulaması ile karşılaştıkları için bir türlü buralardan kurtulamamaktadır. Cezasını tamamlayıp hapishaneden ayrılmak üzere olan kişinin eline son anda bir yazı ulaşmakta ve geçmiş yıllardan kalan bir cezasını çekmeye başladığını haber vermektedir.[70]

Gerek gözaltına alınanların sorgulanmasında gerekse hapishanelerde işkence uygulamak, İsrail Devleti'nin en sık başvurduğu yöntemlerden birisi oldu. İsrail Devleti'nin korkunç işkence yöntemleri ilk kez 1977 yılında Londra'da *Sunday Times*'ın yayınladığı uzun bir araştırma sonucunda ortaya çıkmıştı. Bu araştırma sonucunda İsrail Devleti'nin yaptığı işkence, belgelenen vakalar ile ortaya kondu.

Buna göre İsrail'in Nablus, Ramallah, El-Halil ve Gazze'deki hapishanelerinde, Kudüs'teki Rus sitesi yada Moskoviya olarak bilinen sorgu ve gözaltı merkezinde ve Yona, Ramle, Safarand, Nafha gibi özel askeri hapishanelerde inanılmaz işkenceler uygulanıyordu. Sistemli dayak dışında İsraillilerin kullandıkları işkence metodları arasında; **cinsel organa elektrik verme, tutukluyu çırılçıplak buzlu suya sokma, gözleri bağlanmış olan tutuklunun üzerine özel eğitilmiş köpekleri saldırtma, vücudun değişik yerlerinde sigara söndürtme, tırnakların ve sağlam dişlerin sökülmesi** gibi yöntemler vardı. Bazı tutukluların kızları da tutuklanmış ve bunlara babalarının gözleri önünde tecavüz edilmişti. Hatta sonra tutuklu kendi kızı ile cinsel ilişkiye girmesi için zorlanıyordu.

Ünlü Ortadoğu uzmanı Robert Fisk ise İsrail hapishanelerinde yaşananları dile getirdiği makalesinde, işkenceleri ile ünlü Khiam hapishanesinden şöyle bahsetmektedir:

Khiam berbat bir yerdir. Erkeklerin cinsel organlarına ve ayaklarına elektrik verilir, sürekli dayak atılır, yarı çıplak tutukluların üzerine soğuk gecelerde buz gibi sular dökülür. Khiam'da bir yıldan uzun süre kalan birisiyle, serbest bırakıldıktan yaklaşık on gün sonra görüştüm. **"Beni sorguya aldıklarında önce**

başıma sonra sırtıma kaleşnikof dipçiği ile vurdular. Yere düştüm. Adamlardan biri botuyla çeneme bastırdı, o sırada çenem kırıldı. Kulak zarım delindiği için sağ kulağımda kısmi işitme kaybı oldu. Şu anda nefes alma problemlerim var ve doktorum hayatım boyunca bunun tedavi olamayacağını söylüyor" diye anlattı yaşadıklarını. Bunların hepsi doğru. Kızılhaç, Af Örgütü, İnsan Hakları Derneği bu hikayelerin doğru olduğu konusunda hemfikir.[71]

Filistinli Müslümanların mahkemeye çıkarılmadan önce toplu olarak tutuldukları ve ölüm kampları olarak adlandırılan yerler de Müslüman halk için gerçek anlamı ile bir işkence merkezi haline gelmiştir. Yazar Norman Finkelstein, İsrailli gazeteci Ari Shavit'in pek çok Filistinlinin yargılanmayı beklediği bir ölüm kampında gördüklerine kitabında şu şekilde yer vermektedir:

Aralarında, henüz çok genç ve küçük oldukları yüzlerinden belli olan gençler vardı. Hapishanenin 12 kontrol kulesi vardı. Shin Beth (İsrail iç güvenlik servisi) her gece askerlere buradaki çocukların arkadaşlarının bir listesini veriyor, askerler ava çıkıp 15-16 yaşında bir sürü çocuk ile geri dönüyorlar. Çocuklar dişlerini sıkıyorlar, gözleri yuvalarından fırlamış. Buraya getirilene kadar çoktan dövülmüşler bile... Genç bir adam, gece yarısı uyandırılıp buraya getirilmiş, ayakları çıplak, yaralanmış, sara krizine tutulmuş gibi titriyor, sırtına, kalbine ve karnına vurularak dövüldüğünü söylüyor. Vücudunda çirkin kırmızı lekeler var. Doktor genç adama dönüyor ve bağırıyor: **"Ölürsen öl!" Sonra bana dönüyor ve gülerek "Hepsi ölebilirler"** diyor.[72]

İsrail'de işkencenin bu derece yaygın ve olağan karşılanmasının nedenlerinden birisi de, İsrail'in iç güvenliğinden sorumlu Shin Beth'in -yakın bir zamana kadar- sorgulamalarda işkence yapmasının İsrail kanunlarınca meşru görülmesiydi. Böylece Shin Beth görevlileri rastgele gözaltına aldıkları kişilere istedikleri gibi davranabiliyor, suçunu itiraf ettirme iddiası altında Filistinlileri hayali suçları kabul etmeye zorluyorlardı. İşkence ile yapılan sorgulamaların ardından suçunu "kabul edenleri" ise yıllarca sürecek hapishane hayatı bekliyordu. İsrail'in anti-Siyonist yazarlarından Gideon Levy, Shin Beth tarafından işkenceye uğramış ve yıllarca hapishanede kalmış bir Filistinli ile yaptığı görüşmenin ardından şunları yazıyordu:

Omar Ranimat otururken zorluk çekiyor. Aynı şekilde ayakta durmak, yürümek ya da merdiven çıkmak da ona çok acı veriyor. Bir kaç hafta önce onunla buluştuğumda, 45 gün boyunca geceli gündüzlü Shin Beth tarafından sorgulanmış ve iki buçuk yıl süren hapishane hayatı sonrasında yeni serbest bırakılmıştı. Tam bir enkaz halindeydi... Raminat ve Ahmed, Shin Beth'in rutin uygulamaları haline gelen kurbağa oturuşu, uykusuz bırakma, yüksek sesle aralıksız müzik dinletme, başa kötü kokulu çuval geçirme, testislerin üzerine basma, ellerin kelepçe ile bağlı tutulması gibi işkencelerden payını alan Filistinlilerden sadece bir kaçı. Bu

insanların çoğunun olaylarla bir ilgisi de yok.[73]

Ekonomik Kuşatma

İsrail Devleti'nin Filistin halkını yıldırmak için kullandığı yöntemlerden birisi de başta Gazze Şeridi ve Batı Şeria'da olmak üzere Filistin halkını ekonomik bağımlılık ve baskı altında tutmaktır. Bu yöntemle Filistinlilerin tek başlarına ayakta durabilme ve insanca yaşama imkanları yok edilmektedir. Siyonist ideolojiye göre Filistin halkı ilkel koşullarda ve sefalet içinde yaşamaya mahkum bir halktır ve Filistinlilerin ihtiyaçlarının İsrail Devleti için bir anlamı yoktur. İşgal altındaki Gazze ve Batı Şeria'da Filistin halkı için bugüne kadar hiçbir harcama yapılmamış olması, öte yandan bu bölgelerde yaşayan Yahudi yerleşimcilerin en lüks imkanlar içinde varlıklarını devam ettirmeleri, bu durumun göstergelerinden birisidir.

Örneğin Gazze'de kurulu olan Yahudi yerleşim bölgeleri sahil şeridinin büyük bir kısmını ve en değerli alanları kapsar. Dikenli teller ve elektrikli çitlerle çevrelenmiş olan bu yerleşim bölgeleri yemyeşil büyük ağaçlarla kaplı, kamu binalarının bulunduğu ve ticari aktivitesi olan alanlardır. Biraz ileride Filistinlilerin yaşadığı mülteci kamplarında ise manzara içler acısıdır. Yaklaşık dört bin İsrailli yerleşimci, bu çöl bölgesindeki kısıtlı suyun çoğunu, tarım ve lüks bir otelin önündeki suni göl gibi işler için kullanır. Filistinlilere ise sadece kurak kuyulardan su kullanma hakkı tanınmıştır.[74]

İsrailli gazeteci ve savaş muhabiri Ze'ev Schiff 1993 Mart'ında İsrail'in Gazze Şeridi politikası için şu sözleri dile getirmekteydi:

Kalitesi yıldan yıla kötüleştiği halde Gazze Şeridi'nin suyunu çalmaya, sanki sakinlerini bilerek umutsuzluğa, kaybedecek hiçbir şeyleri olmadığı düşüncesine itmek istiyormuşuz gibi davrandık. Giderek daha fazla yerleşimciye yer bulmak için, Şerid'in kıt toprak kaynaklarını çalmaya devam ettik.[75]

İsrail Devleti'nin Filistin halkını köşeye sıkıştırmak için izlediği yöntemlerden birisi de yerleşim bölgelerini verimli topraklar üzerine kurarak Filistinlilerin tarım imkanlarını elinden almaya yöneliktir. Bu şekilde İsrail Devleti Filistin halkının sınırlı olanaklarla gerçekleştirmeye çalıştığı tarımsal faaliyetleri ve geçim kaynaklarını da engellemektedir. Gazze Şeridi'ndeki pek çok Filistinlinin tek geçim kaynağı olan balıkçılığın yasaklanması da bunun örneklerinden biridir. Öte yandan Filistinlilerin bahçelerine İsrail askerleri ve yerleşimciler tarafından yapılan saldırılar da üretimin azalmasına ve Filistinlilerin gelir seviyesinin düşmesine neden olmaktadır. Aynı zamanda tüm ürünün İsrailli aracılar tarafından İsrail'de satılması, ya da sadece İsrailli firmalar tarafından ihraç edilmesi gibi getirilen yeni kurallar da, Filistin halkını ekonomik yönden büyük sıkıntıya sokmaktadır. Bu durumda Filistinli üreticiler kendi ürünlerini doğrudan doğruya satamamaktadır. Örneğin Gazze'de başlıca gelir kaynağı olan portakal ihracatına konulan ağır sınırlamalar, üreticilerin elindeki ürünün yarısından fazlasının çürüyüp atılmasına neden olmaktadır. Bu şartlarda İsrailli gazeteci-yazar Danny Rubinstein'ın

deyimiyle, **"Gazze halkının ya İsrail'de dayanılmaz koşullar altında sadece ekmek parasında çalışmak, ya da endüstri devriminin ilk günlerindeki gibi, çocuk ve kadınların evde İsrail endüstrisi için fason işler yapmaktan"** başka seçenekleri kalmamaktadır.[76]

Gazze üzerine araştırmalar yapan Sara Roy ise İsrail'in izlediği politikanın ana amacını şu şekilde belirtmektedir:

... Gazze'nin bazı kesimlerini öncelikle İsrail çıkarlarına hizmet edecek şekilde planlanan bir yan işletmeye dönüştürmek. Böylece İsrail, toprak, su ve yerel öz yönetime bırakılan alanlarda meydana gelebilecek herhangi bir gelişmeyi yakından takip edebilecektir.[77]

Gazze Şeridi'ndeki fabrikalar ve Batı Şeria'daki kantonlar, aşırı ucuz ve kolay sömürülebilir iş gücü sunduğundan, bu toprakların ekonomik olarak İsrail'e bağımlı olması İsrail politikasının önemli bir unsurudur. Aksa İntifadası başladığı günden beri İsrail yönetiminin sokağa çıkma yasakları ve kampların ablukaya alınması nedeniyle en büyük hasarlardan birini de Filistin ekonomisi görmüştür. 5 Aralık 2000 tarihinde yayınlanan BM raporuna göre, İsrail'in Filistin işçilerinin ve ürünlerinin seyahatini yasaklaması, Filistin ekonomisine 500 milyon dolardan fazla bir zarar vermiştir. Ayrıca raporda yer verilmemiş olmasına rağmen, İsrail askerlerinin Filistinli çiftçilere ürünlerini toplamaya ve satmaya izin vermedikleri için, Filistin'in tarım gelirinde 120 milyon dolarlık bir düşüş olmuştur. Bir yandan askeri güçle baskı altında tutulan Müslüman halk, diğer yandan ekonomik olarak köşeye sıkıştırılmakta ve bu şekilde kendisine yaşama hakkı tanınmamaktadır.

Zeytinliklerin Yakılması

Filistin halkının geçmişten beri en büyük gelir kaynaklarından birini zeytin bahçeleri oluşturur. Ancak Filistinliler, evleri ve sahip oldukları daha pek çok şey gibi zeytin bahçelerini de geride bırakıp topraklarından göç etmek zorunda kalmıştır. Filistin'de yüzlerce yıllık zeytin ağaçlarının (hatta bazı zeytin ağaçları bin yıldan daha yaşlıdır) bulunduğu bahçelerin bir çoğu ise bugün tahrip edilmiştir. Filistinlilerin şu anda ellerinde kalan birkaç dönümlük küçük zeytin bahçeleri ise sık sık yerleşimciler tarafından saldırıya uğramakta, yerleşimciler Müslümanların ellerinde kalan son birkaç ağacı da yakarak ya da keserek yok etmektedirler. *The Washington Report* dergisinde bu durum şu şekilde anlatılmıştır:

Binlerce zeytin ağacı zarar görmektedir. **Yaşamlarını sahip oldukları bahçelere bağlayan ve nesillerdir bu bahçelere sahip olan Filistinliler, sabah uyandıklarında veya bir akşam üstü bahçelerine gittiklerinde İsrail askerlerinden ve yerleşimcilerinden geriye atılmış boş kütükler kaldığını görmektedir.**[78]

Birinci İntifada sırasında, İsrail ordusu taş atan çocukların ağaçların arasına gizlendikleri bahanesi ile, 1988-1992 yılları arasında 90.000 zeytin ağacını kesmiştir. Bugüne kadar ise 181 bin ağaç kesilmiş ve yaklaşık 3,5 milyon km^2 ekili alan da tahrip edilmiştir.

Üstelik çoğu zaman da zeytinliklerde çalışan kadınların ve kız çocuklarının üzerine İsrail helikopterlerinden ateş açılmaktadır. Daha önce bahçelerinde zeytin toplarken dayak yiyen Filistinlilerin pek çoğu ise artık bahçelerine uğramamaktadır. İsrail askerlerinin zeytin bahçelerinde çalışanların üzerine ateş açmak için hiçbir geçerli mazaretleri de yoktur. Bu insanlar, ne İsrail askerlerine taş atmakta ne de herhangi bir eyleme katılmaktadır. Onlar sadece geçimlerini sağlayabilmek için ellerinde kalan son toprak parçalarında çalışmaktadır. Ne var ki İsrail yönetimi buna da izin vermemektedir. Sosyal yaşamın her alanında olduğu gibi ekonomik açıdan da büyük bir açmazın içinde bırakılan Filistinlilerin kendi ürünlerini yetiştirmelerine bile izin verilmemektedir.

Biraz daha kapsamlı düşünüldüğünde İsraillilerin zeytin bahçelerini veya tarımsal alanları yok etmeye yönelik politikalarının rastgele saldırıların neticesi değil, kapsamlı bir stratejinin parçası olduğu açıkça görülebilir. Kesilen bir zeytin ağacının yerine yeniden ürün verecek bir ağacın yetişmesi 6-7 yıl almaktadır. Pek çok Filistinli de, ailesinin geçimini zeytin bahçelerinden veya yetiştirdiği diğer ürünlerden sağlamaktadır. Ancak tarım alanları sürekli tahrip edilen insanlar bir müddet sonra çalışamayacak hale gelmekte ve tarımla ilgilenmek yerine günü birlik iş arayışına girmektedir. Bu şekilde Filistin köyleri ve kasabaları üretken birimler olmaktan çıkıp, İsrail sanayisi için ucuz iş gücü potansiyeline dönüşmektedir.

Aslında tarih boyunca Filistinlilere yapılan zulüm ve baskıların benzerleri, geçmişin otoriter ve baskıcı liderleri tarafından pek çok halka uygulanmıştır. Bu kişiler de tıpkı bugünün zalim diktatörleri, baskıcı yöneticileri veya ırkçı liderleri gibi idareleri altındaki halka şiddet, işkence ve baskı uygulamışlardır. Üstelik Allah'ın Kuran'da bize bildirdiği gibi birer "bozguncu" olan bu kişiler, yönetimde oldukları veya iktidara geçtikleri zaman halka sadece fiziksel olarak şiddet uygulamakla kalmamış, aynı zamanda "neslin ve ekinin" yok olması için özel bir çaba göstermişlerdir. Yani tıpkı bugün İsrail yönetiminin yaptığı gibi sistemli ve planlı bir şekilde halkı yok etmeye çaba gösterip, bunun için her türlü yönteme başvurmuşlardır. Bu yöntem, Kuran'da şöyle bildirilir:

O, iş başına geçti mi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesili helak etmeye çaba harcar. Allah ise bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Ayette belirtilen "ekini ve nesli helak etmeye çabalamak" bugün Filistin'de

yoğun olarak tecelli etmektedir. İsrail yönetimi bir yandan sistemli bir etnik soykırım uygulamakta, bir yandan da Filistin halkının tüm tarımsal faaliyetlerine zarar vermektedir. Böyle bir ortamda huzur ve güvenlik olmadığı gibi, bereketsizlik de yaygınlaşır. Oysa Allah bozgunculuğu sevmez ve tüm insanları **"barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girmeye"** (Bakara Suresi, 208) davet eder.

Ev Yıkma

1984 yılında Mohana ile bir terzi olan babası Selman Bethelem, pazardan evlerine döndüler. İki katlı evlerinin yerinde bir buldozer ve onun evden geriye bıraktığı yıkıntılar vardı. O sıralarda Gilo (Doğu Kudüs tarafında bir şehir) çevresindeki Arap toprakları gizemli şekilde Kudüs Belediyesi tarafından istimlak ediliyordu. Mohana Osmanlı ve İngiliz Mandası döneminden kalan belgelerle toprağın kendisine ait olduğunu ispatlamış ve bu şekilde istimlakten kurtulmuştu. Evinin, zaten tanımadıkları İsrail kanunlarına göre dahi "kanunsuz" bir şekilde yıkıldığını, yine İsrail mahkemelerinde ispat edince Kudüs Belediyesi Mohana'nın ailesinden "hata" için özür diledi ve yıkımın tazminatı olarak kendisine bozuk bir otobüs verdi. Eski evini yeniden yapma veya tamir etme hakkı tanımadı ona. Mohana'ya toprağını terk etmek veya otobüste yaşamak arasında tercih yapmak kalmıştı. Tercihi onu "otobüsteki adam" yaptı.[79]

Yukarıda aktarılan alıntı Filistin topraklarında bugüne kadar belki yüzlerce defa yaşanmış örneklerden sadece bir tanesidir. Üstelik pazardan döndüklerinde tüm eşyaları ile birlikte evlerinin yıkılmış olduğunu gören yüzlerce Filistinli, bozuk bir otobüse sahip olabilecek kadar şanslı değildir. İsrail Devleti sadece istimlak kararı ile sahipleri evde yokken evleri yıkmakla da kalmamaktadır. Pek çok Filistinli'nin evi operasyon gerekçesi ile bombardımana tutulmakta, içinde yaşayanlara birlikte bu evler toprağa gömülmektedir.

14 Haziran 2000 yılında yayınlanan Uluslararası Af Örgütü raporuna göre **1987 başından Ocak 1999'a kadar geçen süre içerisinde Batı Şeria ve Kudüs'te Filisitinlilere ait 2.650 ev yıkılmıştır.** Ev yıkma uygulaması sebebiyle 16.800 Filistinli evsiz kalmıştır. Bunların 7.300'ünü ise çocuklar oluşturmaktadır. Bu rapora göre Arafat ve İsrail Devleti arasında 1993 yılında imzalanan Oslo Anlaşması'ndan sonra da ev yıkma uygulamalarında hiçbir gerileme olmamıştır.[80]

Bu arada İsrail Devleti ev yıkımlarını ev sahiplerine önceden herhangi bir uyarıda bulunmadan gerçekleştirmektedir. Önce yıkılması gereken ev buldozerler ve modern silahlarla donatılmış İsrail askerleri tarafından kuşatılmakta, daha sonra ev sahiplerine içerideki eşyalarını almaları için 15 dakika süre verilmektedir. Bu sürenin sona ermesi ile birlikte askerler içeri girip eşyaları sokağa fırlatmakta ve

buldozerlerle evi yıkımaktadırlar. Eğer ev sahipleri bu uygulamaya direnmek isterlerse acımasızca dövülürler ve hatta bazen İsrail askerleri bu kişilerin üzerine ateş açar.

Örneğin, Ocak 1999'da Kudüs yakınlarındaki İseviye köyünde oturan Filistinlilerin evlerinin yıkılmasını protesto etmeleri üzerine İsrail askerleri bu insanların üzerine ateş açtı ve 28 yaşındaki Zeki Ubeyd bu esnada hayatını kaybetti. Af Örgütü'nün raporuna göre Zeki Ubeyd yakın mesafeden ensesine kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Bu da öldürme işleminin herhangi bir kaza neticesinde değil, kasten ve bilinerek gerçekleştirildiğini göstermekteydi.

Bununla birlikte İsrail özellikle Doğu Kudüs'te yaşayan Filistinlilere geçici yerleşim belgeleri vermekte ve yerleşim süreleri dolan Filistinlilerin yeni belge çıkarmaları zorlaştırılmaktadır. Bu şekilde Filistin halkı bölüm bölüm topraklarından çıkarılmaktadır. Yerleşim haklarını kaybeden Filistinliler bununla birlikte sosyal güvencelerini de kaybetmekte ve bir nevi sürgüne mahkum edilmektedirler. İsrail İçişleri Bakanlığından alınan bilgiler yalnızca 1996 yılı içerisinde 1.641 Filistinlinin ailesi ile birlikte Kudüs'te yaşama hakkını kaybettiğini göstermektedir.[81]

İsrail'in Filistinlileri topraklarından, evlerinden çıkarma girişimleri 2001 yılında çok büyük bir hızla hala devam etmektedir. Robert Fisk *Kutsal Topraklarda Paskalya: Aileler Evlerinin Yıkımını Seyrediyorlar* başlıklı yazısında 2001 yılının Nisan ayında yaşanan gelişmeleri şu şekilde tarif etmiştir:

... Kutsal günlerden birinde Ortadoğu'da, İsrail'in Gazze'deki evleri vahşi bir şekilde yıkmasını bir kişi nasıl açıklayabilir? 35 yaralı var, bir çocuğun bir İsrail topçu mermisi yüzünden bacağı kopmuş, omuz kemiğine bir şarapnel saplanan gencin ise sol eli felç olmuş durumda. Sivil vatandaşların evlerine yapılan böylesine bir saldırı bir trajedi mi yoksa bir savaş suçu mu?

İsrail ordusu büyük bir yalan söyleyerek Rafah'taki Filistinlilerin evlerinin yıkımını sadece "bir mühendislik işi için" olduğunu bildirdi. Tankların ve buldozerlerin yıktığı evlerde kimsenin oturmadığını duyurdu. Ancak bu kesinlikle doğru değildi, çünkü bu kulübelerin üzerindeki büyük müstakil evlerde yaşayan İsrailliler bunu çok iyi biliyorlardı. Cumartesi günü zırhsavar mermilerle en yakındaki apartman bloklarını vurdular ve hatta 300 metre ilerideki açık bir marketi de. Bu yüzden yüzlerce erkek kadın ve çocuk çığlıklar atarak civar sokaklara koşuştular. Batı medyası ise olayı küçümsemekle meşguldu... Filistinli Sabah Zaanoun "Tüm bunlar, İsraillilere göre geçen hafta Han Yunus'da yıkılan 30 evde olduğu gibi 'güvenlik' adı altında yapılıyor." diyor.[82]

Buraya kadar incelediğimiz tüm olaylar ve ortaya konan tüm bilgiler açık bir gerçeği gözler önüne sermektedir: Filistin'de yaşanan bunca zulmün ana hedefi Müslümanlardır. Ve Filistin halkı yalnızca Müslüman oldukları, **"Rabbimiz Allah'tır"** dedikleri için yurtlarından sürülmüşlerdir. Ve yine bu nedenle yok edilmeye çalışılmaktadırlar. Bunun karşılığında Filistinli Müslümanların yaptığı ise

binlerce yıldır sahip oldukları ve tüm Müslüman alemine miras bırakılmış olan kutsal toprakları korumaya çalışmaktan başka birşey değildir. Üstelik bu, Filistinli Müslümanlar kadar dünyanın dört bir yanında yaşayan tüm Müslümanların sorumluluğudur. Bu manzara karşısında vicdan sahibi tüm insanların, en başta Kuran ahlakını bilen ve yaşayan Müslümanların üzerine çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Bu topraklara bizi bağlayan manevi değerlerin yanı sıra, tüm dünyanın gözü önünde cereyan eden bu zulüm sistemi, ancak samimi Müslümanların çabaları ile son bulabilir.

Batı Dünyası Yaşananları Görmezlikten Geliyor

İsrail'in terör politikasını incelerken vurgulanması gereken önemli bir nokta daha vardır. Bu kadar büyük katliamlar, cinayetler, sürgünler yaşanırken dünya neden sessiz kalmaktadır? Bunun nedeni İsrail'in ve Yahudi Lobisi'nin, dünya basın yayın organlarının büyük çoğunluğu üzerindeki etkisidir.

Bu öylesine büyük bir etkidir ki, Filistin'de yaşananları aktaran haberler, elden geldiğince İsral'i korumaya yönelik bir üsluba ve kelime dağarcığına sahiptir. Örneğin pek çok önde gelen gazete ve televizyonda, Filistin ile ilgili haberler aktarılırken, 'İsrail'in işgal ettiği topraklar' veya 'işgal altındaki topraklar' sözüne kolay kolay rastlayamazsınız. Aynı şekilde İsrail saldırılarından bahsedilen haberlerde, mutlaka 'İsrail'in misillemesi' sözlerine rastlarsınız. Bu okuyuculara, 'Önce Filistinliler saldırdı, İsrail ise sadece kendini korumak amacıyla karşı saldırıda bulunuyor' mesajını verebilmek içindir.

Yine, Batı medyasında en sık rastlanılan cümlelerden biri de, İsrail askerlerinin öldürdüğü Filistinli çocuklardan bahsedilirken 'Karşılıklı ateş sırasında Filistinli çocuk öldü' haberidir. Bu da 'eğer Filis tinliler saldırgan bir tutum izlemeseydi, bu çocuklar ölmeyecekti' mesajını taşır. Hatta İngiliz *The Independent* gazetesinin Ortadoğu temsilcisi Robert Fisk, İsrail söz konusu olduğunda 'karşılıklı ateş' kelimesinin ne anlama geldiğini şöyle vurgular: **"Ne zaman çatışma kelimesini okusam hemen kaleme sarılırım. Ortadoğu'da bu her zaman İsraillilerin masum bir çocuğu öldürdükleri anlamına gelir."**[83] Batı medyasına göre Filistinliler hep 'karşılıklı ateşte' ölmektedir. Bu ise, İsrail keskin nişancılarının Filistinlileri öldürmek kastıyla hedef alıp ateş ettikleri gerçeğini gizlemek amaçlıdır.

Bu etki günümüzde pek çok siyaset bilimci ve Ortadoğu uzmanı tarafından dile getirilmektedir. Filistin halkının yaşadıklarını ve İsrail'in vahşetini görmezden gelen, İsrail'i masum göstermeye çalışan bu anlayış Amerika başta olmak üzere, hemen her ülkede geçerlidir. Robert Fisk, '*I Am Being Vilified for Telling the Truth*

About Palestinians' (Filistinliler Hakkında Doğruları Söylediğim İçin Kötülendim) başlıklı bir makalesinde bu konuyu şöyle açıklar:

İster akademik çevreden olsun, ister analizci veya gazeteci olsun İsrail'i eleştirmeye cesaret eden herkes tacizlerden ve apaçık tehditlerden payını almıştır. Örneğin Columbia Üniversitesi'nde profesör olarak görev yapan başarılı Filistinli akademisyen Edward Said. Kendisi sırf Filistinlilerin yaşadığı tarihi trajediyi, İsrail'in yıllardır süren işgalleri boyunca yaptığı zulmü ve Oslo "Barış" Antlaşması'nın iflasını gündeme getirdiği için, Amerika'daki Siyonist Organizasyon tarafından görülmemiş biçimde taciz edilmekte, Columbia Üniversitesi'ndeki profesörlük görevinden kovulması için büyük bir lobi faaliyetine maruz kalmaktadır… Çağımızın en büyük felsefecilerinden ve kendisi de bir Yahudi olan Noam Chomsky de İsrail işgali hakkındaki gerçekçi yorumları ve Amerika'nın İsrail'i kayıtsız şartsız destekleyen tutumuna getirdiği eleştirisel bakışı yüzünden şu anda hiç olmadığı kadar pervasız bir tacizle karşı karşıyadır… Şu anda Amerika'da Ortadoğu hakkında o kadar yanlı bir politika uygulanmaktadır ki, sadece bir iki gazete İsrail'in bakış açısını yansıtmayan bir haber yapabilir. Hiçbir zaman *New York Times*'da Chomsky'nin yazısına rastlayamazsınız. *Orlando Sentinel* yazarlarından Charlie Reese son yazılarından birinde bu durumu "Amerikalılar kendi bağımsızlıklarını kazanana kadar Filistinliler kendi bağımsızlıklarına kavuşamayacaklardır" sözleri ile çok iyi ifade etmiştir.

… Dahası şu anda basının İsrail'in kurallarına uyma zorunluluğu uluslararası bir boyut kazanmıştır. Basın, açık açık işgal edilmiş durumdadır. Filistin topraklarından bahsetmek yerine İsrail'in Filistinliler tarafından kuşatılmış olduğunu, Filistinlilerin kendileri mağdur olmasına rağmen Filistinlilerin bu zulümden sorumlu olduğunu, Arafat'a kendi topraklarının %94'ü yerine %60'ı teklif edilmesine rağmen Camp David'de kendisine verilen iyi bir fırsatı geri teptiğini, İsrail kuvvetlerinin niye o kadar Filistinli çocuğu öldürdüğünü sorgulamak yerine Filistinlilerin kendi çocuklarını bu yolda kurban ettiklerini yazmaya zorlanıyorlar.[84]

Robert Fisk'in de ifade ettiği gibi Batılı medya kuruluşlarının büyük bir bölümü konu İsrail olduğu zaman yalan haber vermekten çekinmemektedir. Gerçekler özenle gizlenmektedir. İsrail'in eylemleri, katliamlar, cinayetler, bombalamalar, işgaller, sürgünler ve zulmün yüzlerce çeşiti Batılı medya organlarında ya göz ardı edilmekte ya da İsrail'i elden geldiğince suçsuz gösterebilecek bir üslupta aktarılmaktadır. İsrail halen Birleşmiş Milletler kararlarına aykırı bir biçimde, kendisine ait olmayan toprakları işgal altında bulunduran mütecaviz bir devlettir; oysa dünya kamuoyuna 'Ortadoğu'da barışın ve istikrarın temsilcisi' gibi gösterilmektedir.

Robert Fisk, Aksa İntifadası'nın başladığı tarihlerde, şahit olduğu yalan haberler ve yanlış bilgilendirmeler karşısında şu soruyu sormaktan kendisini

alıkoyamamıştır: **"Neden hep aynı yalanlarla kuşatılıyoruz? Muhabirler tarih kitabı okumuyorlar mı, ya da en azından geçen Arap-İsrail Savaşı sırasında ne yazdıklarını onlara hatırlatacak dosyaları da mı yok? Kullandıkları alıntılar, gösterişli ve klişeleşmiş sözler bile aynı..."**[85]

İsrail'in terörü şiddetlendirdiği dönemde dahi Batı basını açıkça İsrail'den yana tavır almış, insanlık dışı katliamları gündeme alacak kadar kayda değer görmemiştir. Hatta bazı gazeteler İsrail'in sözcüsü gibi davranmış, köşelerini bizzat katliamları yapanlara açmış, sayfalarında İsrail yanlısı röportajlar yayınlamıştır. Noam Chomsky, sonradan İsrail Başbakanlığı koltuğuna oturacak olan eski "Lübnan Kasabı" Ariel Şaron'un, *New York Times* tarafından "terör uzmanı" gibi gösterilişini şöyle anlatmaktadır:

New York Times, terörün nasıl önleneceği konusunda görüşlerini almak üzere bir uzmanı davet etti. Uzmanın *New York Times*'de yazdığı yazının başlığı 'Terörist Caniyi Ezmenin Zamanı Geçiyor' idi. Yazı "(İsrailli) Masum insanların katledilmesini durdurun" türünden laflarla bezeliydi. Gazetede yazarın adı yerine sadece "İsrail Ticaret ve Sanayi Bakanı" ibaresi vardı. Bu kişi Ariel Şaron'du[86]. Şaron'un 1950'lere kadar uzanan terörist kariyeri; 1953'de Kibya'da 69 köylünün ve El Burej mülteci kampında 20 kişinin katledilmesi; 1970'lerde Gazze ve kuzeydoğu Sina'daki terör operasyonları (ki bu operasyonlarda Yahudilere yerleşim alanı açmak üzere on binlerce çiftçi çöle sürüldü ve çiftlikler buldozerlerle yerle bir edildi); FKÖ'nün diplomasisinin yarattığı tehditi yok etmek üzere Lübnan'ı işgali ve Sabra ve Şatilla benzeri sayısız katliam olaylarının tamamını kapsamaktadır... Böyle bir ahlaki ve entelektüel bir atmosferde dünyanın en büyük gazetesinin Ariel Şaron'u bizlere akademik bir kişi olarak takdim etmesi şaşırtıcı olmasa gerek![87]

Batılı medya kuruluşlarının çoğu, Filistin'de yaşananlarla ilgili bir haber yaparken çok basit bir yöntem izlerler. İsrail'in resmi açıklamalarını alır, İsrail Başbakanının yorumuna yer verir ve İsrail kaynaklı ajanslardan gelen görüntülerle haberi süslerler. Üç yıla yakın bir süre Amerika Başkanlarından Lyndon Johnson'ın basın danışmanlığını üstlenmiş ve dünyanın dört bir yanındaki gazetelerde köşe yazarlığı yapmış olan onur ödüllü Ortadoğu uzmanı Grace Halsell bir makalesinde, Batı medyasının İsrail'de yaşananları ne şekilde aktardığını şu şekilde ifade eder:

Filistinlilerin ağlama duvarında ibadet eden Yahudilere saldırdığı şeklindeki habere, tüm Batı medyası istisnasız olarak İsrail'in "resmi" açıklaması şeklinde yer verdi. Halbuki görgü tanıkları, Filistin ve İsrail insan hakları grupları ve üç video kaset, İsrail'in bu görüşünün yanlış olduğunu ortaya çıkardı. Tüm geçerli kanıtlar Arapları destekliyor, **İsrail polisinin çatışmayı başlattığını ve Filistinlileri soğukkanlılık ile öldürdüğünü gösteriyordu.** 9 Kasım'da, BM Güvenlik Konseyi temsilcileri bu video kasetlerden birini inceledi. Sovyet büyük elçisi Yuli M. Vorontsov, filme alınan belgelerle İsrail'in "çatışmayı Filistin başlattı" iddiasını

çürüttü. Buna rağmen İsrail komisyonu, resmi tezi destekledi ve Filistinlileri öldüren kişiyi İsrail Polis Teşkilatı içinde tam yetkili bir kumandan olarak atadı. Bu kişi yalnızca mevki olarak yükselmekle kalmıyor, maaşı da artıyordu. Diğer polislere Filistinlileri öldürmenin "kazançlı" olduğu yönünde resmi bir imaydı bu... Dahası, İsrail'de oturan Amerikan medyasından birkaç düzine yazarın hiçbiri bu saldırıları anlamak ve rapor etmek için girişimde bulunmamıştı. Hiçbir araştırma yapmamış ya da çok az araştırma yapmışlardı. Daha çok İsraillilerin kendilerine bildirdikleri "resmi" açıklamaları aynen kabul etmişlerdi.[88]

Ancak hiç unutulmamalıdır ki, Filistin'deki bu büyük zulmü bizzat yapanlar kadar, bu zulme sessiz kalarak destek olanlar ya da üstü kapalı bir şekilde arka çıkanlar da çok büyük bir sorumluluk yüklenmektedirler. Allah **"... Yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir."** (Rad Suresi, 25) ayetiyle yeryüzünde bozgunculuk yapanların ahirette mutlaka hüsranla karşılaşacaklarını haber vermiştir.

İNTİFADA HAREKETİ

Arapçada "ayaklanma" anlamına gelen intifada, taşlarından başka hiçbir silahı olmayan bir avuç Filistinlinin dünyanın en teçhizatlı ordularından birine karşı verdiği mücadelenin adıdır. Üstelik bu mücadelede karşı taraf atılan taşlara kurşunlarla, roketlerle ve füzelerle cevap vermektedir. Hatta çoğu zaman kendisine taş atmayanlara bile silahlarını doğrultmaktan çekinmemekte, onlarca çocuğu acımasızca katledebilmektedir.

İntifada hareketi dünya siyaset sahnesinin gündemine 1987 yılında geldi. 1987 yılında 6 Filistinli çocuğun İsrail askerleri tarafından öldürülmesine tepki olarak Filistinli gençler İntifada hareketini başlattılar. Hareket 1993 yılına kadar sürdü. İsrail ordusunun Filistinli gençlere verdiği karşılık çok sert oldu ve 'şiddet şiddeti doğurur' prensibi gereği Ortadoğu bir kez daha karıştı. Bu dönem boyunca İsrail askerleri tarafından kolları kırılarak dövülen, başları parçalanan çocuklar tüm dünyanın dikkatini bu bölgeye çekmişti. Filistin halkı, başta çocuklar olmak üzere, en gencinden en yaşlısına kadar işgalci İsrail askerlerinin şiddetine ve baskısına ellerindeki taşlarla cevap verdiler. İsrail askerleri ise bu ilk intifada hareketinde silah kullanmaktan çok dövme, kol kırma, kemik kırma, silah dipçikleri ile karın ve başları ezme gibi yöntemlere başvurdular. 1989 yılında yani İntifada'nın ikinci yılında 13 bin Filistinli çocuk İsrail hapishanelerinde tutuklu olarak bulunuyordu.

Kuşkusuz her ne gerekçe ile olursa olsun şiddete başvurmak asla bir çözüm değildir. Ancak İntifada'nın yaşandığı topraklarda göz önünde bulundurulması gereken önemli bazı gerçekler vardır. Öncelikli olarak, burada bulunan İsrail askerleri BM kararları ile teyid edildiği gibi, işgalci kuvvetlerdir ve uluslararası kanunlara göre bu topraklardan geri çekilmesi gerekir. Buna rağmen İsrail kendisinin bu topraklardaki varlığına tepki gösterilmemesini talep ediyorsa, bunun yolu insanları katletmek olmamalıdır. Tüm sağduyulu insanların hemfikir olduğu gibi, Filistinlilerin şiddete başvurması kadar İsrail askerlerinin bu insanları öldürmeyi göze alması da yanlıştır. Her ülkenin kendisini savunma ve koruma hakkı vardır, ancak Filistin'de yaşananlar savunma hakkı sınırının çoktan aşıldığını göstermektedir.

İntifada yıllarında Beytüllahim yakınlarında, bir Hıristiyan kasabası olan Beit Shaur'da yaşayan Norman Finkelstein'ın, şahit olduğu bir olay İsrail askerlerinin müdahalesinin savunma amaçlı olmadığını gözler önüne seren örneklerden biridir:

Jalazoun mülteci kampında çocuklar etrafına toplandıkları bir lastiği yakıyorlardı. Derken bir araba geldi. Birdenbire kapılar açıldı ve dört adam (ya yerleşimcilerdi ya da sivil kıyafetleri içinde İsrail askerleri) indi arabadan. **Rastgele etrafa ateş açmaya başladılar. Hemen arkamdaki çocuk**

sırtından vuruldu. Kurşun karnından dışarı çıkmıştı. Ertesi gün *Jerusalem Post*'da askerlerin kendilerini korumak için ateş etmek zorunda kaldıkları yazıldı.[89]

Filistin halkının dünyanın en gelişmiş ordularından birine karşı taşla ve sapanla yürüttüğü İntifada hareketi, tüm dünyanın dikkatini bu bölgeye toplamayı başardı. Özellikle de İsrail askerlerinin okul yaşındaki çocukları acımasızca katlettiğini delillendiren görüntüler, işgal devletinin terör politikasını bir kez daha ortaya koydu. Bu süreç, Oslo Anlaşmalarına kadar devam etti ve İsrail anlaşma masasına oturdu. Bu görüşmelerle ilk defa Arafat İsrail tarafından resmi muhatap olarak kabul edildi.

Yapılan bu görüşmelerin ve imzalanan Oslo Antlaşması'nın Filistinliler açısından taşıdığı önemi ileride detaylı bir şekilde inceleyeceğiz. Ancak şu ana kadar görünen odur ki, İsrail Devleti'nin sözde 'barış' adına attığı her adım, Filistinlilere daha büyük sıkıntı ve acı olarak dönmektedir. Barış adına yapılan tüm görüşmeler bir şekilde İsrail tarafından sabote edilmekte ya da İsrail lehine çevrilmektedir. Ancak bunlara değinmeden önce, İntifada hareketi üzerinde durmak gerekir.

İlk intifada hareketinin barış görüşmeleri ile neticelenmesinin ardından, Filistin topraklarında barış ve huzur için sabırlı bir bekleyiş başlamıştı. Ancak bu bekleyiş, 2000 yılının Eylül ayında "kasap" lakabıyla tanınan Ariel Şaron'un yüzlerce İsrail askeri ile birlikte Mescid-i Aksa'ya düzenlediği porvokatif ziyarete kadar sürdü. Bu provokatif ziyaret 'Aksa İntifadası' olarak adlandırılan ikinci intifada hareketinin fitilini ateşledi.

Filistin topraklarında yıllardır dinmek bilmeyen acı ve gözyaşı Aksa İntifadası ile birlikte daha da arttı. Bugün ise Filistin topraklarından sürekli gençlerin ve çocukların ölüm haberleri gelmektedir. Aksa İntifadası'nın başladığı Eylül 2000'den Aralık 2001 tarihine kadar geçen süre içinde hayatını kaybeden Filistinlilerin sayısı 936 kişi olmuştur. (Filistin Sağlık Örgütü'nün verdiği rakamlar)[90]. İsrail birlikleri bu çatışmalar boyunca, okuldan çıkıp evlerine gitmekte olan Filistinli çocuklar da dahil olmak üzere pek çok sivili helikopterlerle bombardımana tutmuştur.

İsrail askerleri Filistinli çocuklara karşı silahlarını, etkisiz hale getirmek için değil, öldürmek veya sakat bırakmak için kullanmaktadır. Filistin Ticaret Bakan Yardımcısı Süleyman Ebu Karş bir röportajda, Filistinlilerin İntifada hakkındaki duygularını şöyle dile getirmektedir:

... Bu intifada Siyonist İsrail'in mukaddesatımıza ve Filistin halkına karşı uyguladığı zulüm ve provoke sonucu doğmuştur. Filistin halkının mukaddesatına olan bağlılığından dolayı -ki bunların başında Müslümanların ilk kıblesi, ikinci mescidleri ve üçüncü Haremeyni Şerifi olan Mescid-i Aksa gelmektedir- İsrail zulüm yapmıştır.[91]

Nüfusunun %70'i gençlerden oluşan Filistin'de çocuklar da 1948'deki işgal ile

birlikte göçü, sürgünü, gözaltıları, hapis ve katliamları yaşadılar. Kendi topraklarında ikinci sınıf insan muamelesi gördüler. Çok zor şartlar altında hayatta kalmayı öğrendiler. Aksa İntifadası'nda da hayatını kaybedenlerin %29'unu 16 yaşın altındaki çocuklar oluşturuyor. Yaralıların ise %60'ı 18 yaşın altında. Çatışmaların yoğun olarak sürdüğü bölgelerde her gün en az 5 çocuk ölüyor ve 10'un üzerinde çocuk da yaralanıyor.

Sivilleri ve çocukları hedef alan İsrail askerleri okullarının bahçesinde oynayan çocukların üzerine ateş açmaktan bile çekinmemektedir. Filistinli çocuklar, İsrail tarafından ilan edilen sokağa çıkma yasağı nedeniyle zaten yılın büyük kısmı okula gidememektedir. Okula gittikleri günlerde ise İsrail askerlerinin saldırısına maruz kalmaktadırlar. Bu saldırılardan birisi de 15 Mart 2001 günü gerçekleşmiştir. El-Halil'de bulunan İbrahimi İlköğretim Okulu öğrencileri, ders arasında okullarının bahçesinde oyun oynarken İsrail askerleri tarafından üzerlerine ateş açılmıştır. Altı öğrencinin ciddi şekilde yaralandığı bu olay Filistin topraklarında yaşanan zulmün ne ilk ne de son örneğidir.[92]

Aksa İntifadası'nda yaşanan insanlık dışı manzaraları gazeteci-yazar Ruth Anderson, *The Palestine Chronicle* da şöyle aktarmaktadır:

Hiç kimse yeni evli bir Filistinlinin sadece protesto için sokağa çıkıp şehit olarak eşini dul bıraktığını duymadı bile. **Kim Filistinli gençlerin barbarca katledilmeden önce kollarının ya da kafataslarının parçalandığından haberdar?** Ya da hangi Amerikan vatandaşı, sekiz yaşındaki küçük Filistinlinin İsrailli askerler tarafından kurşunlanarak öldürüldüğünü biliyor? Yahudi yerleşimcilerin ellerindeki çeşitli silahları nereden temin ettiğini ve Barak hükümeti tarafından cesaretlendirilerek, Filistin köylerini basıp, tarlaları yerle bir ettiğini, Filistinli sivilleri katlettiğini kim anlatıyor?

Filistinli bebeklerin evlerinde uyurken hava bombardımanı sırasında öldüğünü ya da güvenli bir yere götürülmeye çalışılırken İsrail askerleri tarafından kurşun yağmuruna tutulduğunu bilen var mı? Herkes çok iyi biliyor ki bebekler taş atamaz. Herkes bunu biliyor, sadece İsrailliler ve Amerikalılar nedense bilmiyor! [93]

Aksa İntifadası Ariel Şaron'un Eseridir

Özellikle 2001 yılı Nisan ayı ortasında şiddetlenen ve Ortadoğu'yu tekrar kan gölüne çeviren olayların kaynağını anlayabilmek için Aksa İntifadası'nın gelişimini hatırlamak gerekir. Bu olayların merkezinde yer alan kişi, bu kitap yazıldığı dönemde İsrail'in Başbakanı olan Ariel Şaron'dur. Ariel Şaron Müslümanların çok yakından tanıdıkları şiddet yanlısı bir politikacıdır. Tüm dünya onu Filistin halkına yönelik gerçekleştirdiği katliamlarla, provokatif eylemleriyle ve şiddet dolu

sözleriyle tanıdı. Bu katliamların en büyüğü ise, bundan 20 yıl önce, Savunma Bakanlığı yaptığı dönemde, Lübnan'ın İsrail tarafından işgali sırasında Sabra ve Şatilla mülteci kamplarında gerçekleşen vahşi katliamdı. Burada yaklaşık 3.000 kişi hayatını kaybetmiş, savunmasız halka çok ağır işkenceler uygulanmış, büyük bir bölümü yakılarak öldürülmüştü. Cesetlerin büyük bir bölümünün kimliği ise tespit edilemeyecek haldeydi. Bu katliam sırasında karşımıza çıkan ikinci isim ise, o dönemde İsrail birliklerinin başında bulunan, Aksa İntifadası başladığı dönemde ise Başbakan olan Ehud Barak'tır.

Müslüman dünyası ne bu katliamı ne de İsrail ordusunun yarım asırdan fazla bir süredir devam eden katliamlarını asla unutmadı. Bu nedenle de Ariel Şaron'un Mescid-i Aksa'ya yaptığı provokatif ziyaret başka bir politikacının yaptığı ziyaretten çok daha fazla önem taşıyordu. Çünkü Ariel Şaron ve partisi Likud'un programı işgal altındaki topraklardan çekilmemeyi, Yahudi yerleşim merkezlerini daha da genişletmeyi, Kudüs konusunu tartışmaya dahi açmamayı, çok sert ve tavizsiz bir dış politika izlemeyi öngörüyordu. Bugün tüm dünyanın hemfikir olduğu bir gerçek vardır: **Şaron şiddetten yanadır ve eline geçen her fırsatta şiddeti teşvik eder, şiddeti bizzat uygular.**

Son zamanlarda şiddeti sürekli artan olaylar Ariel Şaron'un Müslümanlar için Kutsal sayılan Mescid-i Aksa'ya, 1.200 kadar polisin çemberinde girmesiyle başladı. Şaron'un, normalde Yahudilerin girmesine izin verilmeyen bu kutsal mekanlara girişinin, provokatif bir eylem olduğu İsrailli yöneticiler ve İsrail halkı dahil olmak üzere tüm dünya tarafından kabul edilmektedir. Şaron bu ziyaretiyle Filistin'de gergin olan ortamı daha da gerip, çatışmaları tekrar başlatmayı hedefledi ve bunu da başardı. Çünkü ziyaretin yeri olduğu kadar zamanlaması da çok önemliydi. Bir gün önce Başbakan Ehud Barak Kudüs'ün ikiye bölünebileceğini, Filistinlilerle uzlaşmaya varmanın mümkün olduğunu açıklamıştı. İşte bu açıklama Filistinlilere yönelik tavizleri şiddetle eleştiren ve Kudüs konusunu tartışmaya dahi açmayı kabul etmeyen Şaron'un sebeb-i ziyaretini de ortaya çıkarıyordu.

Asıl Hedef Mescid-i Aksa'nın Yıkılması

İsraillilerin Mescid-i Aksa'ya ve Kudüs topraklarına verdikleri önemi anlayabilmek için, daha önce de değindiğimiz gibi bu bölgenin Siyonistler açısından taşıdığı önem hakkında detaylı bilgi sahibi olmak gerekir. Kitabın başında da değindiğimiz gibi radikal Yahudilerin inancına göre Siyonizmle başlayan süreç Mesih'in gelişi ile devam edecektir. Ancak bu hedefe varılabilmesi için radikal Yahudilerce Mesih'in gelişinden önce yerine getirilmesi gereken üç önemli görev vardır. Bu şartlardan birincisi Kutsal Topraklar'daki Yahudi nüfusunun artırılması ve bağımsız bir İsrail Devleti'nin kurulmasıdır. Kutsal Topraklara Yahudi göçü Siyonist hareketin önderleri tarafından bu yüzyılın başından beri sistemli olarak gerçekleştirilmektedir. İsrail Devleti ise 1948'de kuruldu. İkinci şart, yani Kudüs'ün ele geçirilmesi, 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda yerine getirildi ve 1980'de Kudüs "İsrail'in ebedi başkenti" ilan edildi. Geriye tek kalan şart ise Tapınak'ın yeniden inşa edilmesiydi. 19 yüzyıldır yıkık olan ve sadece tek duvarı (Ağlama Duvarı) ayakta kalan Süleyman Tapınağı…

Ancak Eski Tapınak'ın bulunduğu alan üzerinde bugün iki İslam mabedi durmaktadır: Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra. Radikal Yahudilerin Tapınak'ı yeniden inşa edebilmeleri için bu iki mabedin de yıkılması gerekmektedir. Bunun önündeki en büyük engel ise Filistinliler başta olmak üzere, tüm dünya Müslümanlarıdır. Onlar var oldukları sürece, İsraillilerin bu iki mescidi yıkmaları mümkün değildir. İşte son dönemde Filistin sokaklarını kana bulayan çatışmaların gerçek nedeni de Yahudilerin bu planında gizlidir. Siyonistler, Kudüs'e ve Süleyman Tapınağı'nı inşa etmeyi düşündükleri alana o kadar önem vermektedirler ki, Süleyman Tapınağı'nın yıkıldığı günden bu yana tuttukları orucu, 1967 yılında bu topraklar ele geçirildikten sonra bırakmışlardır.

Ancak Kudüs, kitabın ilk bölümünde de vurguladığımız gibi Yahudiler için olduğu kadar Müslüman ve Hıristiyanlar için de çok büyük bir önem taşımaktadır. Dolayısıyla Siyonistlerin isteğinin gerçekleşmesi, yani üç din için de kutsal olan bu şehrin tamamen Yahudileştirilmesi mümkün değildir. Kudüs için gerekli olan çözüm, kitabın ilk bölümlerinde incelediğimiz gibi, her üç İlahi dinin mensuplarının da barış ve huzur içinde birarada yaşayabilecekleri bir formüldür. Bunu tarihte sadece Müslüman yönetimler başarmıştır ve bundan sonra da yine onlar başarabilecektir. İsrail ise, Müslümanları -ve hatta Hıristiyanları- yok saymaya niyetlenen tavrıyla, Kudüs ve çevresine sadece terör ve baskı getirebilir.

Nitekim İsrail ve Filistin tarafları arasında yapılan tüm görüşmeler Kudüs üzerinde kilitlenmektedir. İsrail Devleti'nin kurulduğu 1948 yılından günümüze kadar Kudüs konusunda birçok farklı çözüm ortaya sunulmuştur. Kudüs'ün hiç kimseye ait olmayan bölge ilan edilmesi, İsrail-Ürdün ortak egemenliği altında olması, tüm dinlerin temsilcilerinden oluşan bir meclis tarafından yönetilmesi,

yüzey hakkının Filistin'de, ancak yeraltı ve gökyüzü haklarının İsrail'de olması ve daha bunun gibi pek çok teklif sürekli dile getirilmiş ama İsrail hiçbirini kabul etmeyerek, Kudüs'ü önce işgal ardından ilhak etmiş ve kendisine ait "ebedi başkent" ilan etmiştir. Oysa İsrail yıllardır izlediği şiddet politikalarından vazgeçmediği, işgal ettiği bölgelerden çekilmediği ve uzlaşmaya yanaşmadığı sürece ne Kudüs anlaşmazlığının ne de diğer sorunların çözülmesi mümkün değildir.

Mescid-i Aksa'ya Bugüne Kadar Yapılan Saldırılar

Yukarıda da belirttiğimiz gibi Mescid-i Aksa'nın üzerinde bulunduğu topraklar Yahudi inanışlarına göre özel bir yere ve öneme sahiptir. Bu nedenle Siyonistler hep saf bir Kudüs'ü istemişler, Kudüs'ün Müslüman ve Hıristiyan unsurlardan arındırılması için çalışmışlardır. Pek çok fanatik Yahudiye göre Mescid-i Aksa bir an önce yok edilmelidir. Mescid-i Aksa'nın yıkılması konusunda hemen tüm Siyonistler hemfikirken, bazıları bunu politik nedenlerle, bazıları da dini inançları nedeniyle istediklerini dile getirmektedirler. Hangi nedenle olursa olsun, ortada açık bir gerçek vardır: **Siyonistler geleceğe yönelik planları açısından Mescid-i Aksa'nın varlığını büyük bir engel olarak görmektedirler.**

Bu nedenledir ki, Siyonistler, bir takım radikal gruplar aracılığıyla yakın geçmişte Mescid-i Aksa'yı yıkmaya yönelik çeşitli girişimlerde bulunmuşlardır. Hatta bazı gruplar kendilerini sadece bu işe adamışlardır. 1967'den bugüne kadar bu gruplar 100'den fazla defa Mescid'e saldırıda bulunmuşlar ve saldırıları esnasında ibadet halinde olan pek çok Müslümanı katletmişlerdir.

Bu saldırılardan ilki 1967'nin Ağustos ayında "Armed Forces" örgütünün lideri haham Shlomo Goren tarafından gerçekleştirildi. Daha sonra İsrail'in Baş Hahamlığını da yapacak olan Goren, denetimi altındaki 50 silahlı kişi ile birlikte Müslümanlar için kutsal olan topraklara girmişti. 21 Ağustos 1969'da ise, Siyonistler doğrudan Mescid-i Aksa'ya ateş açtılar. Bu saldırı sonucunda ahşap ve fildişi mimber parçalandı. BM ise, Müslümanların ibadet alanlarını doğrudan tahrip etmeye yönelik bu girişimi sadece kınamakla yetindi.

3 Mart 1971'de bu defa radikal lider Gershon Solomon'un taraftarları Harem el-Şerif'e yöneldiler. Filistin güvenlik görevlileri ile giriştikleri silahlı mücadele sonunda geri çekildiler. Ancak Solomon ve taraftarları bu yenilgiden yılmamışlardı, bu olaydan tam üç yıl sonra tekrar saldırıya kalkıştılar. Çıkan çatışma İsrail birlikleri tarafından oldukça kaba yöntemlerle bastırıldı. 1980'de bu defa ünlü terörist grup Gush Emunim'in yaklaşık 300 kadar üyesi ağır silahlar yüklenip Mescid'e saldırdılar. Bundan iki yıl sonra 1982'de ise, Amerikan pasaportu da bulunan bir İsrail vatandaşı, elindeki M-16 ile Mescid'e yöneldi ve namaz kılan Müslümanların üzerine ateş açtı. İki Filistinlinin öldüğü pek çoğunun da yaralandığı bu olayda, hiç kimse bu kişinin elindeki M-16 ile nasıl olup da Mescid'in etrafında güvenli 'barikat' oluşturan İsrail askerlerini geçmeyi başardığını sormadı. Olaydan sonra yargılanıp, kısa bir süre tutuklu kalan saldırgan serbest kaldığında, büyük bir gururla "görevini yerine getirdiğini" söylüyordu. Yine aynı yıl ünlü terörist lider Meir Kahane'nin talebelerinden birisi dinamitlerle Mescid'e saldırdı.

Mescid-i Aksa'ya olan saldırılar bununla da bitmiyordu. 10 Mart 1983'de Gush Emunim üyeleri Harem-i Şerif'in duvarlarına tırmanarak, yanlarında getirdikleri patlayıcıları kullanmak istediler. Saldırıyı gerçekleştirenler gözaltına alındıktan birkaç ay sonra serbest bırakıldılar. Bu olaydan kısa bir süre sonra radikal Yahudi teröristler düzinelerce el bombası ve dinamit ve 12 havan topu da dahil olmak üzere pek çok patlayıcı ile donanmış olarak saldırıda bulundular, amaçları Mescid'i havaya uçurmaktı. 1996 yılında ise Siyonistlerin Mescid-i Aksa'ya yönelik yeni bir planı gün yüzüne çıktı. Silahlı saldırılarla amaçlarına ulaşamayan Siyonistler, bu defa Mescid'i temelinden yıkabilmek için, 'tarihi araştırmaları' bahane gösterip Mescid'in altında büyük bir tünel kazmaya başladılar.

Burada arka arkaya sıraladığımız olaylar, Siyonistlerin Mescid-i Aksa üzerindeki hedeflerini gösterebilmek için verilen birkaç örnektir. Tüm bu saldırıları yaşayan ve yeryüzündeki tüm Müslümanlar adına Mescid-i Aksa'nın ve Kudüs'ü korumanın sorumluluğunu üstlenmiş olan Filistin halkının, Ariel Şaron'un boy gösterisi yapmak amacıyla gerçekleştirdiği ziyarete gösterdikleri tepki bu nedenle son derece önemlidir. 1.200 askerin eşliğinde Müslümanların kutsal topraklarına giren Şaron'un başlattığı çatışmalar bugün halen tüm hızıyla devam etmektedir. Rakamlar Şaron'un öncülüğünde başlayan ve bugün onun liderliğinde yürütülen şiddetin hangi boyutlara vardığını tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir...

Rakamlarla Aksa İntifadası

Aksa İntifadası sırasında ilk günden beri, İsrail askerleri helikopterlerden ateş açmış, Filistinli çocuklara tanklar ve gelişmiş silahlarla karşılık vermiştir. Bu olaylar esnasında 1000'den fazla sivil hayatını kaybetmiş, 20 bine yakın kişi de yaralanmıştır. (İntifada halen devam ettiği için bu rakamlar değişiklik göstermektedir). Filistinlilerin evleri ve bahçeleri İsrail buldozerleri tarafından yıkılmış, Filistin ekonomisi büyük zarara uğramış, Filistin halkı %50 fakirleşmiştir. Öte yandan taş bloklarla, açılan yeni yerleşim alanları ve yerleşim alanları için inşa edilen otoyollarla Filistinliler büyük bir kuşatma altına alınmıştır.

Filistin'de yaşanan tüm bu insanlık dışı manzaralara karşı dönemin Başbakanı Ehud Barak'ın verdiği cevap ise İsrail Devleti'nin anlayışını yansıtması bakımından oldukça dikkat çekicidir:

Bana Gazze'de, Batı Şeria'da ve diğer mıntıkalardaki çatışmaların nasıl dineceğini sormayın. Filistinli kalabalıklara karşı her türlü aracı kullanmak meşrudur. **Kaç Filistinlinin öldüğü beni alakadar etmez. Benim için önemli olan halkımın emniyetidir**.[94]

İsrail ordusunun generallerinden Eytan'ın verdiği cevap ise çok daha çarpıcıdır:

Yaptığımız hiçbir şeye pişman değiliz. Biz halkımızın ve askerlerimizin emniyeti için her şeyi kullanmaya hazırız. Filistinli göstericilere karşı askerlere silah kullanma emri verilmiştir. Özellikle göğüs ve başlara vurularak halkın kalbine korku verilmelidir.[95]

Bir başka önemli açıklama da Ariel Şaron başkanlığında kurulan Ulusal Birlik Koalisyonu'nun ortaklarından aşırı dinci Şas Partisi'nin 'akıl hocalarından' olduğu belirtilen haham Ovadia Yosef'ten gelmiştir. Yosef **"Araplara acımamak ve üstlerine füze yağdırmak, bu kötü adamları, bu uğursuzları yok etmek gerekir"** demektedir[96].

Rakamlar İsrail askerlerinin bu emri eksiksiz yerine getirdiğini göstermektedir. Filistin Sağlık Örgütü'nün hazırladığı rapora göre Aksa İntifadası'nda hayatını kaybeden 1000'den fazla kişinin %23'ü 18 yaşından küçüktür. Ancak asıl önemli olan **ölenlerin %84'ünün gösterilere veya çatışmalara katılmamış kişiler oluşudur.** Batı Şeria'da yaralananların %33'ü gerçek kurşunlarla yaralanmıştır ve bunların da %65'i vücudunun üst kısmından yaralanmıştır. Gazze Şeridi'nde yaralananların ise %37'si gerçek kurşunlardan yaralanmış ve bunların da %60'ı vücudunun üst kısmından yani göğsünden vurulmuştur. Yaralıların toplam sayısı 20 bine yaklaşmıştır. 2.000 kişide ise kalıcı sakatlıklar meydana gelmiştir. Bunun yanı sıra yaralıların tedavi edildiği hastaneler de sık sık saldırıya uğramıştır. %50'si çocuk olan toplam 1.850 kişi gözaltına alınmıştır ve bu kişilerden 900'ü hala İsrail hapishanelerinde bulunmaktadır.

Toplam 4000 bina ağır hasar görmüştür. 6584 evin büyük kısmı tahrip olmuş, bu evlerden 580'i tamamen yıkılmıştır. Hasar gören binalar arasında 30 cami, 12 kilise ve 134 su kuyusu bulunmaktadır. 66 okul tamamen kullanılamaz hale gelmiştir, 275 okul ağır hasar görmüştür. Hatta bu okullardan 7 tanesi İsrailliler tarafından askeri depo olarak kullanılmaktadır. 30 okul binası ise İsrail askerleri tarafından yakılmış, bu durum yaklaşık 400 bin dolarlık bir hasara neden olmuştur. Aksa İntifadası'nın ilk iki ayında ise okuldan evlerine dönen 132 öğrenci öldürülmüştür.[97]

Tüm bu rakamlar tek bir şeyi göstermektedir: İsrail Devleti Filistin halkına karşı bilinçli ve sistemli bir yok etme politikası uygulamaktadır. Yetkili ağızlar tarafından çoğu zaman dile getirilen 'güvenlik gerekçesi ile' sözü ise büyük bir yalandan ibarettir. Bu rakamlar İsrail askerlerinin güvenlik gerekçesi ile etkisiz hale getirme amaçlı değil, öldürme ve sakat bırakma amaçlı silahlarını kullandıklarını göstermektedir. Hayatını kaybedenlerin ve sakat kalanların büyük çoğunluğu başından veya göğsünden ve arkadan vurulmuştur. Sadece etkisiz hale getirmeyi amaçlayan bir askerin karşı tarafı başından ve göğsünden, üstelik de arkasını dönüp kaçarken vurmayacağı açıktır.

Öte yandan Aksa İntifadası'nın şiddetlendiği günlerde Gallup tarafından gerçekleştirilen ve 8 Ekim 2000 tarihli İsrail *Ma'ariv* gazetesinde yer alan anketin sonuçları da İsrail halkının Filistinlilere karşı yürütülen saldırgan politikayı desteklediğini gözler önüne sermektedir. İsrail halkı her ne kadar şahin, güvercin, barış yanlısı gibi kategorilere ayrılsa da bu anket çok önemli bir gerçeği gözler önüne sermektedir: Şiddet İsrail halkının büyük çoğunluğu tarafından olağan karşılanan bir olgudur. Söz konusu ankete göre İsrail halkının sadece %7'si İsrail ordusunun Filistinlilere karşı aşırı şiddete başvurduğunu düşünmektedir. Geri kalan %93 ise, ordunun tepkisinin yerinde olduğunu ve hatta daha da keskin davranması gerektiğini düşünenlerdir. Ankete katılanların %60'ı ise Arapların tamamen Kutsal Toprakları terk etmeleri gerektiğine inanmaktadır.[98] Nitekim dönemin İsrail Savunma Bakanı Eprahim Sneh de Aksa İntifadası'nda İsrail askerlerinin aşırı şiddete başvurması ve 2 silahsız kadının gaddarca öldürülmesi karşısında; **"Biz bu topraklarda oyunu kendi kurallarımızla oynuyoruz. Kimse cezalandırmadan muaf tutulamaz"** demiştir.[99]

Peki bu oyunun kuralı nasıl ve ne şekilde belirlenmektedir? Oyunun kurallarını şekillendirenler kimlerdir? Aslında tüm bu soruların cevabı, daha önce de değindiğimiz gibi, İsrailli liderlerinin ırkçı ideolojisinde saklıdır. Buna göre dünya, Yahudi olanlar ve olmayanlar olarak iki sınıfa ayrılmıştır ve Yahudi olmayanlar her zaman için potansiyel düşmandır. Düşmana karşı takınılacak tavır ise bu ırkçı ideoloji uyarınca şiddet ve baskı içermelidir.

Mescid-i Aksa'ya yaptığı provokatif ziyaret ile çatışmaları yeniden alevlendiren İsrail Başbakanı Ariel Şaron da bu bakış açısına sahip liderlerdendir. Şaron'un sorumlu olduğu olayların başında Sabra ve Şatilla'da 3000'e yakın sivilin katledilmesi, komutanı olduğu 101. Birliğin Filistin köylerine yaptığı baskınlarda yüzlerce insanın işkence ile öldürülmesi gibi eylemler bulunmaktadır. Şaron bugün de Filistin'de yaşanan zulmün mimarlarındandır. İsrailli yazar Uri Avnery, Şaron'un hayatını ve kişiliğini ele alan bir makalesinde bu durumu şu şekilde özetlemektedir:

Şaron klasik Siyonist öğretilerine inanır. Onun dünyası Yahudi olanlar ve Goyimler (Yahudi olmayanlar) olarak ikiye bölünmüştür. Yahudiler mümkün olan her türlü yolu kullanmakta serbesttir, aksinde Goyimler onları yok edebilir. Evrensel değerler birer saçmalıktır. Biz hepsine karşıyızdır, onların hepsi de bize karşıdır. Popüler bir İsrail şarkısında geçtiği gibi: Tüm dünya bize karşı, ama bu bizi hiç ilgilendirmez.[100]

İsrail liderlerinin Filistin halkına bakış açısını belirleyen diğer önemli bir unsur ise, İsrailli psikoloji profesörü Benjamin Beit Hallahmi tarafından şöyle açıklanır:

İsrail toplumunun özelliği hep kazananlardan yana olması ve kaybedenlere hiç acıma duymamasıdır. 'Onlar gibi olmak istemiyorsan hiçbir zaman zayıflara acıma', işte İsrail hayatını yönlendiren ruh budur... Bir İsrailli subay hiçbir

durumda kurban olmaz. Tek bildiği gerçek diğer insanlardan üstün olmak, onları kontrol etmek ve onlara hükmetmektir... İsrailli olmanın insana kazandırdığı deneyim savaşmaktır. Devamlı barış umudu olmaksızın savaşmak. Savaş sadece bir hayat tarzı olmakla kalmaz, ayrıca hayata bir bakış açısı halini de alır. Bu bakış açısı bir boğaz kesme yarışı halini alır, insanların ve milletlerin arasındaki sosyal ilişki dünyasını sadece en güçlünün yaşamını sürdürebileceği vahşi bir ormana döndüren bir bakış açısı olur. İsrail'in dünyaya olan bakış açısı, Sosyal Darwinizm denilen şeye, yani dünyanın yöneten ve yönetilenler, hükmedenler ve hükmedilenler olarak ikiye bölündüğünü savunan düşünceye dayanır.[101]

İsrail yöneticilerinin Sosyal Darwinist bakış açısını yansıtan bir başka önemli örnek de İsrail'in ünlü liderlerinden İzak Şamir'in 1975 yılında sarf ettiği sözlerdir. Birleşmiş Milletler'in Siyonizmi ırkçılığın bir kolu olarak gören kararının onaylanmasının ardından, Şamir aşağıdaki sözleri ile Siyonistlerin sadece Filistin halkına değil, diğer tüm dünya halklarına hangi gözle baktıklarını açıkça ortaya koymaktadır:

Ağaçlardan inen insanlardan meydana gelen ulusların dünyanın liderliğini üstlenmeleri kabul edilebilecek bir şey değildir. İlkeller nasıl kendilerine ait fikirlere sahip olabilirler? Birleşmiş Milletler'in kararı bir kez daha bize göstermiştir ki, biz diğer uluslar gibi değiliz.[102]

1940'lı yıllarda pek çok kanlı eyleme imza atmış bir terörist olan, ancak daha sonra İsrail siyasetinin ünlü liderlerinden biri haline gelen Menahem Begin ise daha da ileri giderek, Filistinlileri "iki ayaklı hayvanlar" olarak tanımlamakta bir mahsur görmemiştir.

Tüm bu sözler ve buraya kadar incelediklerimiz 50 yıldan uzun süredir Filistin topraklarında yaşanan zülmün İsrail Devleti tarafından adeta kutsal bir teröre dönüştürüldüğünü ve bu bölgede Müslüman halkın yok edilmesi için sistemli ve planlı bir politika izlendiğini gözler önüne sermektedir. Uygulanan ekonomik ambargodan, yeni açılan Yahudi yerleşim birimlerine, masum çocukların sokak ortasında katledilmesinden, hapishanelerde Müslümanlara uygulanan işkencelere kadar İsrail'de yaşanan her türlü terör olayı, bir milletin yok edilişinin planlı aşamalarıdır.

I. Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar bölgede gelişen her stratejik olayda, bu planın rolü vardır. Filistin topraklarının Osmanlı'dan koparılıp İngiliz hakimiyetine bırakılması, Yahudilerin bölgeye akın akın göç etmeye başlamaları ve nihayet kendilerine ait olmayan bu topraklar üzerinde bağımsız bir devlet kurmaları, Siyonistlerin ırkçı hayallerinin gerçeğe dönüştürülmesidir. Bu nedenledir ki bazı İsrailli liderler **"Batı Şeria ve Gazze, Yahudilere Tanrı tarafından vadedilmiş topraklardır, girdiğimiz yerden çıkmayız"** diyerek tüm dünyaya başkaldırabilmektedirler. İsrail'in birçok Siyonist geleneğindeki vadedilmiş topraklar, üstün ırk gibi kavramlara sıkı sıkıya bağlıdır. İsraillilerin bu dini

kavramlara olan bağlılıkları ise, samimi (yani Allah'a yönelik) bir dindarlık anlayışından değil, sahip oldukları ırkçı ve faşist ideoloji ile Muharref Tevrat'ın sapkın bazı açıklamaları arasında ilişki kurmalarından kaynaklanır. Bir başka deyişle, İlahi bir din olan Yahudiliği, dünyevi bir ideoloji olan Siyonizm için bir araç haline getirmektedirler. Eğer dindarlıklarında samimi olsalar, o zaman buraya kadar anlattığımız vahşet ve işkence yöntemlerinden de vazgeçeceklerdir. Çünkü Siyonizme karşı çıkan Haham Dovi Weiss'in dediği gibi; "Sonsuz Kudret Sahibi Allah, Yahudi halkına, dünyanın üstündeki tüm insanlarla ve uluslarla barış içinde yaşamayı emretmiştir."

Kuran Ahlakına Uygun Bir Mücadele Yürütmek

İşgalci İsrail Devleti'nin, Filistin halkına karşı yürüttüğü katliamlar hakkında bilgi verirken, üzerinde durulması gereken bir diğer önemli konu da Müslümanların bu terör karşısında nasıl bir tavır takınmaları gerektiğidir.

Bir Müslüman tüm hayatını Allah'ın Kuran'da emrettiği ahlak üzerine kurmalıdır. Günlük hayatında, ticaret sırasında, bir iş üzerindeyken ya da insanlarla ilişkilerinde nasıl adaletli, hakkaniyetli davranıyorsa, savaşta, savunma sırasında ya da topraklarından sürüldüğü zaman da aynı ahlakı göstermelidir. Yine tevekküllü olmalı, adaleti ayakta tutmalı, Allah'ın emir ve tavsiyelerine titizlikle uymalıdır.

Bilindiği gibi İslam kelimesi, Arapçada 'barış' kelimesiyle aynı anlama gelmektedir. Kuran ayetlerinde insanlar, yeryüzünde hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırılmaktadır. Allah, insanlar arasında hiçbir ayrım yapmadan adaletle hükmetmeyi, insanların hakkını korumayı, zulme asla rıza göstermemeyi, zalime karşı mazlumdan yana tavır almayı, ihtiyaç içinde olanlara yardım eli uzatmayı emretmektedir. Bu adalet, bir karar vermek gerektiğinde her iki tarafın da hakkını korumayı, olayları çok yönlü değerlendirmeyi, ön yargısız düşünmeyi, tarafsızlığı, hakkaniyeti, dürüstlüğü, hoşgörüyü, merhameti ve şefkati gerektirmektedir.

Kuran'da, **"Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır"** (Maide Suresi, 8) ayetinde de bildirildiği gibi kin, nefret ve öfke gibi duygular iman eden bir kişinin aldığı kararları, ahlakını ve uygulamalarını etkilememelidir. Müslüman her zaman Kuran ayetlerine göre hareket etmeli, sabırlı, tevekküllü ve itidalli davranmalı ve fevri bir tepki göstermekten şiddetle kaçınmalıdır. Allah'ın **"Andolsun, Biz sizi biraz**

korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele" (Bakara Suresi, 238) ayetinde de bildirdiği gibi dünya hayatında bir denemeden geçirildiğini asla aklından çıkarmamalıdır. Allah sıcak savaşla, saldırılarla, baskılarla ve türlü zorluklarla müminleri denemektedir. Önemli olan bu denemeye Allah'ın razı olacağı şekilde karşılık vermek ve şartlar ne olursa olsun Müslümanca davranmaktır.

İşte bu nedenle Filistinliler de İsrail işgaline yönelik tepki gösterirken başlarına gelen her zorluğun Rabbimiz'den bir deneme olduğunu unutmamalı ve Allah'ın güzel ahlak, adalet, ve 'haddi aşmamak'a dair emirlerine titizlikle uymalıdırlar. İsrail ordusunun saldırılarına, baskılarına ve adaletsiz uygulamalarına karşı çıkarken sadece Kuran'da tarif edilen mücadele yöntemlerini izlemelidirler. Böyle bir mücadelenin sonucu ise mutlaka büyük bir kurtuluştur, çünkü **"Yardım ve zafer' (nusret) ancak üstün ve güçlü, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ın Katındandır."** (Al-i İmran Suresi, 126)

Savunmasız Yahudilere Yönelik Saldırılar

"Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever." (Mümtehine Suresi, 8) ayeti Filistin halkının Siyonist İsrail Devleti'ne karşı mücadele ederken, sivillere karşı nasıl bir tutum içinde olmaları gerektiğini ortaya koymaktadır. Allah Kuran ayetlerinde hiçbir suçu olmayan, savunmasız kadınların, yaşlıların ve çocukların öldürülmelerini yasaklamıştır. Peygamberimiz (sav) savaşa çıkan kumandanlarına bu konuda detaylı emirler vermiş, sivillere hiçbir zarar vermemeleri için onları uyarmıştır.

Oysa son yıllarda bazı Filistinliler tarafından savunmasız sivillere, çocukların, kadınların ve yaşlıların bulunduğu sivil yerleşim alanlarına yönelik intihar saldırıları gerçekleştirilmektedir. Bu saldırılar kimi zaman bir kafeteryayı, kimi zaman bir okul servisini, kimi zaman da gençlerin bulunduğu eğlence yerlerini hedef almakta ve onlarca sivilin ölümüyle sonuçlanmaktadır. Haber ajanslarında yer alan İsrail çıkışlı bilgilere göre, Eylül 2000 tarihinden bu yana gerçekleştirilen intihar saldırılarında 18 yaşından küçük 30 İsrailli çocuk hayatını yitirmiş ve 272 çocuk ise yaralanmıştır. Bu saldırılarda ölen 177 kişinin 128'i, yaralanan 1743 kişinin ise 1216'sı sivildir.[103] Bu saldırılar doğal olarak dünya genelinde çok büyük bir tepkiyle karşılanmakta ve Filistin halkının haklı mücadelesine faydadan çok zarar vermektedir. İsrail'in yıllardır devam eden işgal politikasına karşı çıkan insanlar dahi, İsrailli sivillere yönelik bu saldırıların ardından Filistin halkına karşı tavır almakta, onlara verdikleri desteği geri çekmek durumunda kalmaktadırlar.

Sivil halka yönelik bu gibi saldırıların mazur görülemeyeceği açıktır, çünkü yukarıda da belirttiğimiz gibi, böyle bir yöntem İslam'a kesinlikle aykırıdır. Kuran ayetlerini ve Peygamber Efendimiz'in uygulamalarını incelediğimizde sivillere yönelik saldırılara İslam ahlakında hiçbir şekilde yer olmadığı açıkça görülmektedir. Peygamberimiz (sav) gerek Mekke'nin fethinde gerekse diğer savaşlarında masum ve savunmasız insanların haklarını titizlikle korumuş, onlara bir zarar gelmesini engellemiştir. Müminlere bu konuda çeşitli hatırlatmalarda bulunmuş, **"Resulullah'ın dini üzerine sefere çıkın. Ancak; ihtiyar, kadın ve çocuklara ilişmeyiniz. Islah ve ihsan elinden olunuz. Allah muhlisleri sever"**[104] şeklinde emretmiştir. Bir diğer hatırlatması ise şu şekilde olmuştur:

Çocukları öldürmeyiniz. Kiliselerinde kendilerini ibadete vermiş kimselere dokunmaktan sakınınız! Kadınları, yaşlanmış pir-i fanileri öldürmeyiniz. Ağaçları yakmayınız ve kesmeyiniz. Evleri de yıkmayınız![105]

Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde de görüldüğü gibi Müslümanların mücadelesi Kuran ayetlerine uygun, yani adil ve hoşgörülü olmalıdır. Bu mücadelede hiçbir aşırılığa yer yoktur. Nitekim Allah Bakara Suresi'nin 190. ayetinde **"Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez."** şeklinde buyurmakta ve müminleri itidalli davranmaya davet etmektedir. Müslüman her türlü haksız uygulamanın, gereksiz silah kullanımının, zorbalığın ve barbarlığın karşısında yer almaktadır. Bir diğer ayette ise müminlerin her zaman barıştan ve uzlaşmadan yana olmaları gerektiği şu şekilde bildirilmektedir:

Eğer onlar barışa eğilim gösterirlerse, sen de ona eğilim göster ve Allah'a tevekkül et. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Enfal Suresi, 61)

İsrail ve Yahudiler konusu da bu temel prensipler ışığında değerlendirilmelidir. Tüm hayatını Kuran ayetleri doğrultusunda şekillendiren bir Müslümanın Yahudilere olan bakışı da Kuran ahlakına uygun şekilde adil ve itidalli olmalıdır.

Kitabın başında da vurguladığımız gibi Yahudiler tevhid inancına sahip, Allah'ın elçileri vasıtasıyla indirdiği bir dine mensup kişilerdir ve Kuran'da Yahudilerden Ehli Kitap olarak bahsedilmektedir. Ehli Kitap, temeli Allah'ın vahyine dayanan birçok ahlaki değere, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Kuran'a baktığımızda Müslümanlarla Ehli Kitap arasında dostane bir ilişki olduğu görülür. Kitap Ehlinin yemeği Müslümanlara, Müslümanların yemeği de onlara helaldir; Müslüman erkekler Kitap Ehli'nden kadınlarla evlenebilirler. (Maide Suresi, 5) Bu hükümler, Müslümanlar ile Hıristiyan ve Yahudiler arasında sıcak komşuluk ilişkileri ve akrabalık bağları tesis edilebileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceğini gösterir. Kuran'daki diğer bazı ayetlerde de Kitap

Ehli ile ortak bir iman kelimesi üzerinde birleşme çağrısı yapılmaktadır.

Bu nedenledir ki, İslam tarihinde de Müslüman toplumlar Ehli Kitaba her zaman için ılımlı ve hoşgörülü davranmışlardır. Bu durum özellikle de varisi olduğumuz Osmanlı İmparatorluğu'nda çok belirgindir. Bilindiği gibi 15. yüzyılda Katolik İspanya'nın hayat hakkı tanımadığı ve sürgün ettiği Yahudiler, aradıkları huzuru Osmanlı topraklarında bulmuşlardır.

Sadece Ehli Kitaba karşı değil, onlara kıyasla Müslümanlara çok daha uzak olan müşrik ve inkarcılara karşı da adalet ve itidal tercih edilmelidir. Kuran'da iman etmeyen, Allah'ı ve dini tanımayanlar hakkında ayırım yapılmakta, dine düşman olanlara karşı tavır alınması gerektiği bildirilirken, böyle bir düşmanlık göstermeyenlere iyilik yapılması emredilmektedir:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkaranları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır. Kim onları dost edinirse, artık onlar zalimlerin ta kendileridir. (Mümtehine Suresi, 8-9)

Kısacası Kuran ayetlerine göre düşünen ve Allah'tan korkup-sakınan Müslümanların, Yahudilere karşı, dinleri ve inançları nedeniyle de bir husumet beslemesi, sadece Yahudi oldukları için onlara düşmanca davranmaları mümkün değildir. İsrail Devleti'nin işgal ve baskı politikaları nedeniyle, bu devletin sivil vatandaşlarının suçlanması da mümkün değildir.(Nitekim İsrail işgaline karşı çıkan pek çok İsrailli vardır.) Dolayısıyla Filistin halkının da haklı mücadelesinde aşırılıktan kaçınması, Siyonist İsrail Devleti'nin yaptığı her türlü haksız, adaletsiz uygulamalara ve şiddete karşı, Kuran ahlakının gerektirdiği bir adalet ve itidal ile karşılık vermeleri gerekir.

İntihar İslam'a Aykırıdır

İsrailli sivillere yönelik söz konusu saldırılar incelenirken üzerinde durulması gereken bir diğer konu ise intiharın İslam'daki yeridir. İslam hakkında yanlış bilgilere sahip olan çevreler, bu barış dininin intihar saldırılarına izin verdiği yönünde son derece hatalı bir düşünceye sahiptirler. Oysa başka insanları öldürmek gibi insanın kendini öldürmesi de İslam'a aykırıdır. Allah, **"Ve kendi nefislerinizi öldürmeyin"** (Nisa Suresi, 29) ayetiyle intiharı açıkça haram kılmıştır. Bir insanın, her ne sebepten olursa olsun, kendisini öldürmesi İslam'a göre yasaktır. Peygamberimiz (sav) de bir hadisinde intiharın haram olduğunu

belirtmekte ve bu hareketi yapanların ateşle karşılık bulacaklarını bildirmektedir:

Kim kendisini dağdan atarak intihar ederse o cehennemlik olur. Orada ebedî olarak kendini dağdan atar. Kim zehir içerek intihar ederse, cehennem ateşinin içinde elinde zehir olduğu halde ebedî olarak ondan içer. Kim de kendisine demir saplayarak intihar ederse, cehennemde ebedî olarak o demiri karnına saplar.[106]

Hadiste de görüldüğü gibi intihar etmek, dolayısıyla intihar saldırısında bulunmak -ve bu saldırıyla birlikte masum insanların hayatına da son vermek- İslam ahlakına kesinlikle aykırıdır. Her Müslüman, Filistin halkının haklı davasına gölge düşüren bu eylemlere karşı çıkmalıdır.

Filistinli gençleri böylesine haksız ve akıl dışı bir mücadele yönteminin içine itenlerin bu yöntemin hem Filistinli hem de İsrailli gençleri sonu gelmeyecek bir kan dökme kuyusunun içine çektiklerini unutmamak gerekir. İntihar saldırılarının devam etmesi bu toprakların geleceği olan gençlerin geleceklerini yok etmek demektir. Hem bombayı üzerine yerleştirip fünyeyi çeken, hem de savaşla doğrudan hiçbir bağlantısı olmayıp sadece o gün o noktada bulunduğu için hayatını kaybeden gençler asla başarıya ulaşamayacak bir yolla yok edilmektedir. Her iki tarafın da masum insanlarına zarar veren, çatışmaları çıkışı olmayan bir noktaya iten bu yönteme Filistinli ve İsrailli tüm masum insanların geleceği için bir an önce son verilmelidir.

Filistin Özerk Yönetimi lideri Yaser Arafat da, 3 Şubat 2002 tarihinde *New York Times* gazetesinde yayınlanan yazısında bu saldırıları şiddetle kınamış ve sivillere yönelik her türlü saldırının, gerekçesi ne olursa olsun, mazur görülemeyeceğini belirtmiştir:

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum, **terörist gruplar tarafından İsrailli sivillere yönelik her türlü saldırıyı şiddetle kınıyorum.** Bu insanlar Filistin halkını veya onların özgürlük taleplerini temsil etmiyorlar... Filistinlilerin barıştan beklentileri, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklar üzerinde özgür bir Filistin Devleti kurabilmek ve hem İsrail hem de Filistin vatandaşlarına barış ve güvenlik sağlayacak bir ortamda yaşamaktır... Baskı ve şiddet ne kadar yoğun olursa olsun, bu sivil insanların öldürülmesini haklı göstermez. Terörizmi kınıyorum. İster İsrailli, ister Amerikalı, ister Filistinli olsun, kim olursa olsun, sivil insanların öldürülmesini şiddetle kınıyorum, bunu yapanlar Filistin vatandaşı olsa bile... Son kırk yıldır Filistin halkı üzerinde devam eden haksız baskılara rağmen, inanıyorum ki İsrail Filistinlileri kendisi ile eşit gördüğünde ve onlara dilediği herşeyi yaptırabileceği aşağı insanlar olarak görmekten vazgeçtiğinde, barış hayalimiz gerçek olacaktır. Bu, olmalıdır.[107]

Çözüm Kuran Ahlakı

Önceki bölümde de vurguladığımız gibi Filistin halkının İsrail işgaline yönelik mücadelesi her yönüyle Kuran ahlakına uygun olmalıdır. Kuran ahlakının dışında herhangi bir mücadele şekli -örneğin komünist ideolojinin öngördüğü 'gerilla' yöntemleri- ne doğrudur ne de başarıya ulaşabilir. Bu nedenle Filistin topraklarındaki mevcut durum çok akılcı ve gerçekçi bir şekilde değerlendirilmeli ve Kuran ayetleri rehberliğinde yepyeni bir strateji belirlenmelidir.

Filistin topraklarında eşit şartlarda savaşmayan iki topluluk vardır. İsrail ordusu dünyanın en gelişmiş, teknolojik altyapısı çok güçlü ve en etkin ordularından biridir. Hava gücü İsrail ordusuna, Filistin topraklarını hiç kayıp vermeden bombalama ayrıcalığı sağlamakta ve Filistinlere karşı İsrail'e büyük bir üstünlük kazandırmaktadır. Filistin ise nizami bir orduya sahip değildir. Mevcut güvenlik birimleri teknik ve askeri donanımdan yoksundur. Hava gücünün olmaması Filistin halkını İsrail bombardımanları karşısında çaresiz bırakmaktadır. Yürütülen mücadelede ise taş ve sapandan başka hiçbir silahı olmayan bir avuç Filistinli genç ve çocuk ön plana çıkmaktadır. Eşit şartlarda olmayan bu savaşın İsrail ordusu lehine sonuçlanması muhtemeldir. Bu nedenle de Filistinlilerin haklı mücadelesinin başarıya ulaşması, ancak silahlı mücadelenin fikri zemine çekilmesi ve çok güçlü bir eğitim projesiyle desteklenmesiyle mümkün olabilir. Bunun için de Filistin halkının, eğitimli, kültürlü, hukuk, diplomasi ve uluslararası politikaya vakıf ve tüm bunların yanında Kuran ahlakına göre hareket eden güçlü bir kadroya ihtiyacı bulunmaktadır.

Elbette Filistin halkı içinde kültürel seviyesi yüksek, açık görüşlü çok sayıda aydın bulunmaktadır. Önemli olan bu aydınların, gençlerin bilinçlendirilmesi, doğru yönlendirilmesi ve Filistin davasının uluslararası kamuoyunda savunulması konularında yapacakları çalışmalardır. Bu çalışmalar, Filistin halkının gerçek İslam ahlakına göre bilinçlendirilmesinde, kültür ve eğitim seviyesinin daha da artırılmasında ve Filistin'in haklı mücadelesinin tüm dünyaya en güzel şekilde anlatılmasında çok önemli bir rol oynayabilir. Günümüzde Filistin halkı hakkında tüm dünyaya çok daha farklı ve gerçekle hiçbir şekilde uyuşmayan bir tablo sunulmaktadır. Barışa şiddetle karşı olan, kimi artniyetli ya da fanatik grupların gerçekleştirdikleri Kuran ahlakına uymayan, akıl dışı eylemler nedeniyle Filistin mücadelesi çok büyük zarar görmektedir. Bu zarar pek çok aydın tarafından dile getirildiği gibi, Türkiye de dahil olmak üzere, çeşitli ülkelerde köşe yazarları tarafından da ifade edilmektedir. Filistin'de yaşayan, Zaman gazetesi yazarlarından Kerim Balcı da bir yazısında bu gerçeğe şöyle dikkat çekmiştir:

İntihar saldırıları İslam'ın temel değerlerine aykırı olmakla kalmayıp, Filistin davasına zarar da vermektedir. Bunu sadece biz değil makul düşünen Filistinliler de söylüyorlar… Filistin davası bütün İslam dünyasının meselesidir. Bu davanın başına

geçmiş olan insanlar kendi kişisel ikballeri, intikam arzuları, onur ve gurur kaygılarıyla hareket edemezler. Filistin'de masum Yahudi çocuklarını öldüren militanlar kendilerini İslam'a hizmet ediyor sanabilirler. Oysa yaptıkları dünyanın dört bir tarafında yara almış Müslüman imajını düzeltmeye çalışan insanların işini zorlaştırmaktan öteye gitmemektedir... Bu tür saldırıların Filistin'den çok İsrail'in işine yaradığı gerçeği apaçık ortadadır. (Zaman, 15 Eylül 2002)

Filistin halkı içindeki gerçek İslam ahlakından habersiz kimseler de kimi zaman farkında dahi olmadan bu provokasyonların içinde yer alabilmektedirler. Filistin mücadelesine katkıda bulunmak isteyen ve bu uğurda fedakarlığa hazır gençlerin iyi niyetleri suistimal edilmekte ve Kuran ahlakından uzak bir yöntem izlendiği için istenen başarı bir türlü elde edilememektedir.

İşte bu nedenle de öncelikle bu bilgisizliğin ve fanatizmin önüne geçebilmek için, tüm Filistin halkını kapsayan ve başta gençler olmak üzere insanlara gerçek Kuran ahlakını öğreten çok büyük bir eğitim seferberliği gerekmektedir. Okullar, üniversiteler ve kitle eğitim araçları ile halkın bilinçlenmesine yardımcı olmak, Filistin davasına yapılabilecek en büyük yardım olacaktır. Çünkü bu insanlar Kuran'da tarif edilen gerçek İslam'ı tanıdıklarında, İslam'ın bir barış ve uzlaşı dini olduğunu öğrendiklerinde, İslam'ın getirdiği şuurla dünya siyasetini kavradıklarında, intihar saldırılarının veya otobüslerdeki, kafeteryalardaki çocukların ve yaşlıların öldürülmelerinin bir çözüm olmadığını (ve ayrıca doğru da olmadığını) kavrayacaklardır. Akılcı politikalarla, dünya çapında büyük bir diplomasi atağıyla, uzlaşı ve hoşgörüyle çözüme ulaşmak çok daha kolaydır. Ve Kuran ahlakına uygun olan da, bu yönde yapılacak bir fikri mücadeledir.

Geçtiğimiz 20. yüzyılda yaşanan pek çok savaş ve dahası 21. yüzyılın hemen başlarında gerçekleşen bir dizi olay, şiddetin şiddetle, vahşetin vahşetle çözülemeyeceği gerçeğini bir kez daha açıkça ortaya koymuştur. Şiddetin önüne geçmenin tek yolu, Kuran ahlakının insanlara öğrettiği barış, uzlaşma, hoşgörü, tevazu ve akılcılık gibi erdemlerin insanların düşüncelerine, fiillerine ve dolayısıyla dünyaya hakim olmasıdır.

Sonuç

Dünyadaki tüm akılcı ve adil insanlar gibi bizim de temennimiz, Filistin'de her iki halkın da razı olacağı barış ve huzurun bir an önce kurulmasıdır. Ancak masum bir halkın tüm haklarını elinden alarak ve onları açlığa ve yokluğa mahkum ederek kurulacak bir barış, tek taraflı olur. Daha da önemlisi böyle bir barış gerçek anlamda bir barış değildir. Çünkü böyle bir barış güvenlik ve huzuru hakim kılamaz, tam aksine karmaşa ve kaosun artmasına neden olur. Her iki halkın razı olacağı bir ortamın hakim olması ise ancak adaletin, eşitliğin ve insan haklarının

her yönüyle gözetildiği bir barış planı ile mümkün olabilir.

Bunun için İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi, Doğu Kudüs'ün Filistin egemenliği altında tüm toplumlara açık bir şehir haline gelmesi, Filistin Yönetiminin bağımsız bir devlet olarak tanınması ve topraklarından sürülmüş olan Filistinlilere geri dönüş hakkının sağlanması gereklidir. Nitekim BM'in 242 ve 338 no.lu kararnameleri de bu koşulları öngörmektedir. Filistinliler 1993 yılında yapılan Oslo görüşmeleri ile topraklarının %78'ini İsrail Devleti'ne bırakmayı zaten kabul etmiş durumdadırlar. Talepleri, kendilerine bırakılan %22'lik bölümde varlık haklarını devam ettirebilmektir. Oslo'da her iki taraf da 1999'a kadar bağımsız bir Filistin devletinin kurulması konusunda hemfikir olmuş, ancak bugüne kadar yaşanan gelişmeler İsrail'in Filistin üzerindeki baskılarını daha da artırması ile neticelenmiştir. İsrail BM kararlarına aykırı olarak yeni yerleşim yerleri inşa etmeye ve Filistin halkını yaşadığı yerlerden zorla çıkarmaya, Filistinlilerin hareket özgürlüğünü sınırlamaya devam etmektedir. Kalıcı barış için hem İsrail'in hem de Filistinli radikallerin zihniyetlerini değiştirmeleri şarttır.

Bu barışın mevcut yapısıyla İsrail yönetimi tarafından sağlanamayacağı görülmektedir, çünkü mevcut yönetimin temelinde Filistinlileri "iki ayaklı hayvanlar" olarak gören ırkçı bir ideoloji vardır. Filistin tarafındaki şiddet yanlısı aşırı gruplar da barış önündeki bir diğer önemli engeldir. Bu durumda her iki taraftan da vicdan ve sağduyu sahibi kişilerin biraraya gelmesi, bu kişilere dünya çapında adaletten, eşitlikten ve barıştan yana olan kişilerin de destek vermesi gereklidir. İşte o zaman Filistin her milletten ve dinden insanın birarada, huzur ve güvenlik içinde yaşayabileceği bir toprak olacaktır.

Ortadoğu'ya barış getirecek insanların, farklı insanları ve kavimleri Allah'ın yarattığı eşit kullar olarak gören, hiçbir soy ayrımı gözetmeyen, bireyleri ve milletleri sadece ahlaklarına göre değerlendiren bir anlayışta olmaları gerekir. Bu kimseler samimi olarak Allah'tan korkan kimselerdir. Çünkü bu üstte tarif edilen anlayış, Allah'ın insanlara emrettiği ahlaktır. Her üç İlahi dinin özünde kardeşlik ve sevgi vardır. Allah'a iman eden ve Allah'ın kendileri için koyduğu sınırları koruyan insanların ittifakı yalnız Filistin'e değil, dünyanın diğer pek çok sorunlu bölgesine huzur ve istikrar getirecektir. Nitekim özellikle son dönemlerde Ortadoğu barışı için faaliyet gösteren Yahudi ve Hıristiyanların sayısında önemli bir artış olmuştur. Örneğin Amerika'da yayınlanan *Tikkun* dergisinin editörlüğünü yapan Haham Micheal Learner ılımlı görüşleri ile tanınan ünlü din adamlarından birisidir. İsrail işgalinin ahlak dışı olduğunu ve yalnızca Filistinlileri baskı altına almakla kalmayan aynı zamanda Yahudi inancına da zarar veren bir eylem olduğunu söyleyen Haham Learner, Ortadoğu'ya barışın gelmesinin hiç de zor olmadığı görüşündedir. Bunun için yapılması gereken, olayların kontrolünü radikal gruplara bırakmak yerine ılımlıların işbirliği yapmasıdır.

Başta Kudüs'te yaşayanlar olmak üzere Hıristiyan din adamları arasında da

Ortadoğu barışı için çaba gösterenler bulunmaktadır. Örneğin 12 Mart 2002'de Beytüllahim'de yaptığı konuşmasında Patrik Michel Sabbah, "İsraillilerin barış ve güvenliğinin Filistinlilerin barış ve güvenliğine bağlı" olduğunu söylemiş ve Şaron'un şiddete başvurmakla çok yanlış bir yola girdiğine dikkat çekmiştir.

Bu durumda Müslümanlara da büyük bir sorumluluk düşmektedir. Müslümanlar konuya sağduyulu ve adaletli yaklaşmalıdırlar. Nitekim Kuran'da adaletin önemine dikkat çeken pek çok ayet vardır. Kuran'da Müslümanların düşmanlarına karşı dahi adaletle davranmaları emredilir. Allah **"Sizi Mescid-i Haram'dan alıkoyduklarından dolayı bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** (Maide Suresi, 2) buyurarak, Müslümanlara, savaş halinde bulundukları müşriklere karşı dahi adaletli olmayı emretmiştir.

Bir diğer ayette aynı emir şöyle tekrarlanır:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Ortadoğu'ya barışın gelmesinin tek yolu ayetlerde bildirilen prensiplere göre davranan bir yönetimdir. Bu yönetim, Filistin toprakları üzerinde koruyuculuk yapmalı, bu toprakları sahiplenip bir diğerini yaşadığı yerden çıkarmaya çalışmak yerine, her dinden ve milletten insanın bir arada yaşayabileceği bir model oluşturabilmelidir. Filistin toprakları Yahudilerin, Hıristiyanların ve Müslümanların birlikte yaşayabilecekleri kadar geniş ve hepsinin de refah içinde hayatlarını sürdürebilecek kadar bereketli topraklardır. Taraflardan birinin Filistin'in tek sahibi olduğunu iddia etmesi hem tarihi gerçeklere aykırı bir durumdur, hem de yıllardır yaşanan olayların da gösterdiği gibi sürekli savaş ve çatışmalara neden olmaktadır. Her üç İlahi din tarafından da kutsal kabul edilen bu topraklarda Yahudiler sinagoglarda, Hıristiyanlar kiliselerde, Müslümanlar camilerde diledikleri gibi ibadetlerini yapabilmeli, geleneklerini devam ettirebilmeli, saygı çerçevesinde ortak bir yaşam kurabilmelidirler. Maddi imkanlar silahlara, bombalara değil, okullara, üniversitelere, hastanelere harcanmalıdır.

Bu, Osmanlı millet ve devlet anlayışının hakim olduğu, insanların dost ve kardeşçe yaşayabildiği, barış ve güven dolu bir ortamın yeniden oluşturulabilmesi, güçlü bir ekonomik ve siyasi birliğin tesis edilmesiyle mümkündür. Çünkü Osmanlı yönetimi ve tecrübesi, günümüzde çatışmaların merkezi haline gelmiş olan bu bölgeye huzurun ve barışın getirilmesinin mümkün olduğunu bizlere göstermiştir. Bu tür bir 'Yeni Osmanlı' birliği oluşturma yönünde atılacak somut adımlar, bölge devletleri tarafından da kabul görecektir. Üstelik bu birlik dünyanın en gelişmiş medeniyetini ve en zengin topraklarını içinde barındıran, 21. yüzyıla damgasını

vuracak bir birlik olacaktır. Bu birliğin öncülüğünü yapabilecek tek millet ise, hiç şüphesiz Osmanlı'nın mirasçısı olan Türk Milleti'dir.

İSRAİL’İN BARIŞ OYUNU

Oslo'da 1993 yılında yapılan görüşmeler Ortadoğu tarihinde yeni bir sayfa açtı. FKÖ lideri Yaser Arafat ile İsrail Başbakanı İzak Rabin, Amerikan Başkanı Bill Clinton'ın önünde gazetecilere poz verdiler, el sıkıştılar ve Oslo'da başlatılmış olan İsrail-Filistin görüşmelerini bir anlaşma ile somut bir sonuca vardırdılar. Bu anlaşma ile, İsrail ve Filistin tarafları tarihte ilk kez birbirlerini tanımış ve ikili bir metne imza atmış oluyorlardı.

Bu anlaşmayla birlikte, tüm dünyada Ortadoğu'da artık barış rüzgarlarının esmeye başladığı kanaati yaygınlaştı. Yakın gelecekte Ortadoğu'daki Arap-İsrail ihtilafının kalıcı bir çözüme kavuşacağı, barışın Ortadoğu'ya refah ve mutluluk getireceği düşüncesi büyük bir kabul gördü. İsrail'in ikinci adamı konumundaki Şimon Peres'in söz konusu mutlu tabloyu tasvir eden "Yeni Ortadoğu" kitabı en çok satan kitaplar listesinde zirveye ulaştı. İsrail'in "barışçı" görüntüsü, çoğu insanı ikna etmişe benziyordu.

Ancak ilk olarak Şubat 1996'da yayınlanan *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda biz bu görüntünün gerçekleri yansıtmadığını, İsrail'in barışının gerçekte bir "sahte barış" olduğunu yazdık. İsrail'in FKÖ ile anlaşarak, FKÖ ile Hamas arasında bir çatışmayı körüklemek istediğini, gerçekte işgal ettiği topraklardan çekilmeye hiç niyetli olmadığını, barışı sadece 'taktik amaçlı bir manevra' olarak kullandığını anlattık. (bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, 1996, s. 508-520)

Aradan geçen 6 yıl, bu görüşün doğru olduğunu ortaya çıkardı. 1990'ların ortalarında esen 'barışçı İsrail' rüzgarlarının gerçekçi olmadığını, İsrail'in işgalci siyasetini sürdürdüğünü bugün tüm dünya kabul ediyor. İsrail'in İntifada'ya bir son vermek için başlattığı sahte barış süreci, İsrail'in baskıcı ve mütecaviz politikasını sürdürmesi üzerine yeni bir intifadaya sebep oldu. Tüm sahte barış tablolarının ardından İsrail'in başbakanlık koltuğuna Lübnan Kasabı Ariel Şaron'un oturması, yani Siyonistlerin barışı değil de işgal ve zulme devamı seçmesi, İsrail'in barışının sahte olduğuna dair yeterince açık bir kanıttı.

Kuşkusuz barışın yok olması ve yerine savaşın yeniden gelmesi sevindirici bir durum değildir. Dilediğimiz elbette Ortadoğu'da barış ve huzurun sağlanmasıdır. Ancak bu barışın adil bir barış olması gerekir. İsrail'in istediği, işgal ettiği bölgelerden çekilmeksizin, yani Müslümanları kendi şartlarına boyun eğdirerek, haksız bir barış elde edebilmektir. Bunun nedeni de, çoğu İsraillinin bir türlü terk etmeye yanaşmadıkları Siyonist ideolojidir.

Adil bir barışın gerçekleşebilmesi için gerekli olan şartlar; İsrail tarafının işgal ettiği topraklardan çekilmesi, mültecilerin vatanlarında tekrar dönmelerinin

sağlanması, İsrail hapishanelerinde haksız yere tutulan Müslümanların adil bir yargı sürecine girmeleri, Kudüs'ün nihai statüsünün belirlenmesi gibi konulardır. İsrail bu konularda sürekli olarak kendi tezlerinde ısrar etmekte ve tavize yanaşmamaktadır. Bunun nedeni Siyonist ideolojidir.

İsrail bu ideolojiyi terk etmedikçe, hak ve adalet kavramlarına aldırmayacak ve dolayısıyla Filistinlilere yönelik her tasarısı haksız ve adaletsiz olacaktır. Siyonist ideolojiye sahip İsrail için, 'barış' gerçekte uzun bir savaşın içindeki 'taktik amaçlı ateşkes'ten başka bir şey değildir.

1993 yılındaki İsrail-FKÖ Barış Antlaşması ile başlayan sürece geri dönüp baktığımızda, bu gerçeğin teyidi ile karşılaşırız.

İsrail-FKÖ Barışı Nereden Doğdu?

Bilindiği üzere İsrail ile Filistin arasındaki çatışmanın uzun bir öyküsü vardır. Ortadoğu, yüzyılın başından bu yana Yahudiler ve Araplar arasındaki çatışmalara sahne olmuş, İsrail'in kurulmasıyla birlikte bu çatışmalar büyük savaşlara dönüşmüştür. 1967'ye kadar olan süreç içerisinde Yahudi Devleti ile Arap komşuları arasında 4 büyük savaş ve daimi bir savaş hali yaşanmıştır. 1967'den sonraki dönemde ise Filistin'in kurtuluşu için çalışan örgütlerin de bu mücadele içinde ağırlığı hissedilir olmaya başlamıştır.

Filistin direnişi, 1967'de İsrail'in tüm Filistin topraklarını işgal etmesi üzerine güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) adı altında farklı grupların birleşmesiyle ortaya çıkan direniş hareketi özellikle 1970'li yıllarda etkinliğini artırdı. 1980'li yıllara kadar FKÖ Filistin halkının mücadelesinde başrolü oynuyordu. Sol görüşlü olan ve Sovyetlerden ve sosyalist Arap devletlerinden aldığı destekle büyük ölçüde ayakta duran örgüt için, 80'lerden sonra İslami hareketin yükselmesi çok şeyi değiştirdi. Özellikle Batı Şeria ve Gazze'de örgütlenen İslami gruplar 1987'de İntifada hareketinin de öncüsü oldular ve hareket bu grupların katkısı ile yürütüldü. 1990'lara gelindiğinde bu hareketler FKÖ ile boy ölçüşecek kadar güçlenmişti. Kuşkusuz bu durum İsrail'in de hedefi değiştirmesine, Sovyet blokunun yıkılmasıyla maddi desteğini yitirip güçsüzleşen FKÖ ile değil, yeni bir kimlik altında güçlenen İslami hareketle ilgilenmesine neden oldu.

Bu dönemden itibaren İsrail, iki ayrı hareketle birlikte mücadele etmek yerine stratejik bir değişiklik yapmaya karar verdi. Yapılacak en akılcı iş, FKÖ'yü Filistin davasının resmi temsilcisi haline getirmek ve FKÖ kozunu diğer Filistinli akımlara karşı kullanmaktı. Elbette bu durum İsrail'in onlarca yıldır devam ettirdiği savaş politikasına göstermelik de olsa ara vermesi anlamına geliyordu. İşte bu strateji doğrultusunda 1990'lı yıllar İsrail ile FKÖ'nün barış sürecini başlattıkları yıllar oldu.

"Savaş İçin Barış" Teorisi

Daha güçlü bir hamle yapmak için geri çekilmek, siyaset sanatının ince yöntemlerinden birisidir. İsrail gerektiğinde söz konusu bu 'stratejik geri çekilme'ye başvurmasını biliyordu. Bunun bir örneği, 1979'da İsrail ile Mısır arasında imzalanan Camp David Barışı'ndan üç yıl sonra yaşanmıştı. İsrail birliklerinin, Camp David'i imzalamış olan Menahem Begin'in emriyle 1982 yazında Lübnan'ı işgal etmesi sonucunda, Ortadoğu'da barış süreci masalına inananlar büyük bir şok yaşamışlardı. Sabra ve Şatilla'da gerçekleştirilen katliamlar ise İsrail'in barış sürecinden ne anladığını bir kez daha gözler önüne sermişti. Sonuçta ortaya şu çıktı: İsrail, Camp David'i Ortadoğu'da barış istediği için imzalamamıştı. Camp David'le hedeflenen tek şey, Mısır engelinin İsrail'in önünden kaldırılmasıydı. Böylece İsrail daha önemli gördüğü hedefler üzerine konsantre olabilirdi.

İşte 1992'de başlatılan FKÖ ile barış süreci de bir nevi 'stratejik geri adım'dı. Bu aslında post-modern bir savaş taktiğinin kamufle edilmesinden başka bir şey değildi. Bu durum Ortadoğu'daki süreci yakından takip eden aydınların ve uzmanların gözünden de kaçmamıştı. Bunlardan biri olan Edward Said barış sürecinin başladığı günlerde FKÖ yönetimini uyarmış ve onlara **"Talmudist bir milletle"** karşı karşıya olduklarını unuttuklarını söylemişti. (Talmudist: Yahudi kutsal kaynağı Talmud'a sıkı sıkıya bağlı). Edward Said'e göre İsrailliler barış sürecinde her satırın, her virgülün ardında bir tuzak hazırlıyor olabilirlerdi.[108]

Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze'nin verilmesini içeren bu ilk barış teklifiyle İsrail Devleti Filistin direnişini sona erdirmeyi planlamıştı ve bu plan gerçekten bir tuzaktı. Nitekim Oslo görüşmeleri sonucunda FKÖ'nün denetimine bırakılan bu bölge toplam Filistin topraklarının %22'sini bile bulmuyordu. Bunun ötesinde İslami hareketin önemli bir güce sahip olduğu Gazze Şeridi'nin FKÖ'nün denetimine bırakılmasıyla, bu direniş örgütleri İsrail için sorun olmaktan çıkıyordu. Bu anlaşmadan sonra bu bölgedeki direniş örgütleri ile FKÖ emniyet güçleri doğrudan muhatap olacaktı. Dolayısıyla bu pazarlık İsrail'e bir şey kaybettirmiyor, bilakis çok karlı bir ticaret oluyordu. Üstelik Oslo'yu takip eden anlaşmalarla özellikle Kudüs'ün Yahudileştirilmesi çalışmalarına da kolaylık sağlanıyordu.

Zaten Oslo Antlaşması'nın hemen ardından Yahudilerin şehrin çevresinde yeni yerleşim merkezleri inşasına başlamaları da bir tesadüf değildi. Bu gelişmeler her adımı önceden düşünülmüş, ustaca kurgulanmış bir stratejinin işleyişiydi.

Oslo Ne Kadar Adildi?

Başta da belirttiğimiz gibi, 1993'de imzalanan Oslo Anlaşması Batı medyası ve Ortadoğu'da barışı isteyen bazı gruplar tarafından büyük bir coşku ile karşılandı. Ne var ki aradan geçen yıllar bu coşkuyu haklı çıkarmadı. Öte yandan pek çok konuda olduğu gibi barış konusunda da Batı medyası İsrail yanlısı bir politika izledi. Hatta Filistin haklı istekleri nedeniyle barış yanlısı olmamakla suçlanıyordu. İsrail'in Filistin'e bir "devlet olma" şansı tanımasına rağmen, Filistinlilerin ellerinin tersiyle bu fırsatı geri çevirdikleri yorumları yapılıyordu.

Oysa gerçekler Batı medyasının yansıttığı gibi değildi. İsrail, Filistin'e hakkı olanları vermiyor, önünde engel teşkil etmemesi için sus payı öneriyordu.

Herşeyden önce İsrail'in Filistin'e vermeyi kabul ettiği topraklar, gerçek Filistin topraklarının %2'sini bile geçmiyordu. Üstelik Filistin'e verilen topraklar da, sadece Yahudilerin kullanımına açık otoyollarla birbirinden ayrılıyor ve İsrail askerleri ile çevreleniyordu. Ayrıca unutulmaması gereken bir diğer detay da, İsrail'in Filistin'e bırakmayı kabul ettiği toprakların verimsiz çöl toprakları olmasıydı. Öte yandan "bağımsız Filistin Devleti"nin sınırları, hava sahası ve yer altı su kaynakları İsrail'in denetimine bırakılıyordu.

Filistin topraklarını A, B ve C bölgeleri olmak üzere üç ana parçaya bölen İsrail, bazı çevrelere göre bu girişimi ile büyük bir özveride bulunmaktadır. Ancak buna göre örneğin Kudüs'te bir cadde Filistin polisinin denetimine bırakılırken, hemen yanı başındaki cadde İsrail askerlerinin denetiminde olacaktır. Bu arada İsrail elbette bugün Batı Şeria ve Gazze'de yaptığı gibi istediği anda, diğer caddeye geçiş yapabilecek, askerleri ile Filistin'e bırakılan topraklara girebilecektir. Elbette bu durumda bir Filistin Devleti'nden söz etmek mümkün değildi.

İsrail'in Kudüs'ün bir kısmını Filistinlilerin denetimine bırakma önerisi ise büyük bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Diğer pek çok konuda olduğu gibi Kudüs'ün denetimi konusunda da İsrail, Filistinlileri kendi menfaatleri doğrultusunda kullanmak arzusundadır. Robert Fisk de bir yazısında bu gerçeğe değinmiştir:

Ve Filistin Yönetimi de, Kudüs'ün kontrol hakkının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir. **Arafat'ın adamları çöpleri toplayıp, trafik sorunu ile mücadele edip, kendi insanlarını denetim altında tutmaya çalışırken, İsrailliler Kudüs üzerindeki tüm yönetim haklarına sahip olacaklar.**[109]

Bunun yanı sıra, 1948'de İsrail terörü nedeniyle topraklarını bırakıp gitmek zorunda kalan mültecilere ise Oslo ile geri dönüş hakkı tanınmamaktadır. Oysa mülteciler evlerine dönmeden Filistin sorununun çözülmesi mümkün değildir.

Sonuçta, 1990'larda başlayan ve 2000 yılında sahteliği ortaya çıkan "barışsever İsrail" görüntüsünün gerçekleri yansıtmadığı açıkça ortadadır. İsrail, Kudüs'ü ve diğer tüm Filistin topraklarını kendi malı olarak gördüğü, Filistinli Müslümanları "iki ayaklı hayvanlar" olarak algıladığı ve dünyaya Sosyal Darwinist

ırkçılıkla baktığı sürece de hiçbir zaman Ortadoğu'ya barış getiremeyecektir.

Ortadoğu'da Barışın Yolu

Ortadoğu'ya barışın, hem de adil bir barışın nasıl gelebileceği sorusunun cevabını bize tarih göstermektedir. Kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz gibi, son 2000 yıl içinde Filistin'de her üç İlahi dinin mensuplarına barış, huzur ve birarada yaşama şansı getiren tek idare, başta Osmanlı İmparatorluğu olmak üzere, Müslümanların idaresi olmuştur. Çünkü Müslümanların Siyonizm veya Haçlılık gibi vahşet ideolojileri yoktur. Müslümanlar dünyaya Siyonistler gibi Sosyal Darwinizm gözüyle bakmazlar. Bir topluluğa olan öfkeleri, onları adaletsizliğe sürüklemez. Müslümanlar, diğer dinlerin mensuplarını Kitap Ehli olarak görür, hayat ve ibadet haklarını tanır, varlıklarına saygı duyar ve müsamaha gösterirler.

Dolayısıyla Ortadoğu'da ve dünya genelinde Müslümanların güçlenmesi, sadece İslam dünyasına değil, diğer milletlere ve diğer inançlara da barış ve huzur getireceklerdir. Müslümanlar tarih boyunca gayrimüslimlerin dahi rızasını kazanan adil yönetimler kurmuşlardır ve gelecekte de böyle olacaktır. Müslümanlar Kudüs'ü asla terk etmeyecekler, bu kutsal şehrin "İsrail'in Ebedi Başkenti" olmasını kabul etmeyeceklerdir. Arafat'ın dediği gibi **"Kudüs'ü verecek bir Müslüman henüz doğmamıştır".** En makul çözüm ise Doğu Kudüs'ün Filistin yönetimi altında, ancak her üç dinin mensuplarının eşit düzeyde temsil edildiği bir kurum tarafındansilahsızlandırılmış ve serbest bir şehir olarak yönetilmesidir. Elbette bu yöneticilerin gerçek din ahlakını bilen ve yaşayan kişiler olması gerekir. Böyle bir idare altındaki bir Kudüs'te, Müslümanlar kadar Hıristiyanlar ve Yahudiler de özgür olacaktır. Filistin'in ve Ortadoğu'nun gerçek kurtuluşu bundadır.

Asırlar süren Osmanlı İmparatorluğu döneminde yaşanan barış, adalet ve hoşgörü ortamı bunun en açık örneğidir. Ortadoğu'da Osmanlı Devleti'nin ardından, aradan geçen bunca zamana ve denenen her türlü rejim ve uygulamaya karşın, huzur ve istikrar hala sağlanamamıştır.

Ancak, Osmanlı İmparatorluğu'nun mirasçısı Müslüman Türk Milleti, geçmişte olduğu gibi bugün de dünyanın, etnik ve dini mozaik çeşitliliği bakımından en geniş yelpazeye sahip ve idaresi en güç bölgelerine nizam verme görevini üstlenmeye hazırdır. Türkiye jeo-stratejik ve jeo-ekonomik olarak bu bölgede kilit bir noktada yer almaktadır. Üstelik Türkiye'ye derin bir gönül bağıyla bağlı olan Ortadoğu halkları, kendilerine uzanacak yardım elini beklemektedirler. Türkiye Ortadoğu'daki tüm toplulukları bir çatı altında toplayabilecek ve en hakkaniyetli şekilde idare edebilecek bir tarihi birikime sahiptir. Hiçbir güç tarihe yön vermiş, insanlığa barışı, adaleti ve huzuru armağan etmiş dev bir kültüre ve tecrübeye sahip, köklü ve zengin bir medeniyetin kurucusu olan bir milletin sahip olduğu

duyarlılığı yok edemez.

Geçmişte olduğu gibi bugün de Müslüman Türk Milleti sabrı, imanı ve güzel ahlakı ile mazlumun yanında, zalimin karşısında yer alacak, farklı kültürlerden ve kökenlerden gelen insanları adalet ve hoşgörü potasında birleştirecek ve tüm dünyanın özlemini çektiği barış ve güvenlik ortamını oluşturacaktır.

SONSÖZ

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler bize şunu göstermektedir: İsrail'in asıl amacı Filistinlileri olabilecek her yönden kuşatmak ve yaşamlarını dayanılmaz hale getirmek, böylece Filistin halkının bu topraklarda kalmakla hiçbir şey elde edemeyeceklerini düşünmelerini sağlamaktır. Ben Gurion, Begin, Şamir, Netanyahu, Barak ve Şaron gibi İsrail liderleri aynı ideolojinin takipçisidir. Ve bu ideoloji her zaman yayılmacı ve saldırgan bir politika izleyen Siyonizm'dir. Siyonistlerin ideallerini gerçekleştirmeleri önündeki en önemli engel ise Müslüman Filistin halkıdır.

İşte bu nedenle yarım asırdır Filistin topraklarında büyük bir soykırım yaşanmakta ve tüm bir halk hiçbir suçları olmadığı halde yok olmaya mahkum edilmektedir. Bundan elli sene önce yaşadıkları evlerinden, bahçelerinden, topraklarından sürülen bu halkın sahip olduğu herşey ellerinden alınmıştır. Onların geride bıraktıklarının üzerinde ideolojisi teröre ve anarşiye dayanan yepyeni bir devlet yükselmiştir. Müslüman Filistinlilerin terk etmek zorunda kaldıkları toprakların üzerinde İsrail fabrikaları, binaları, otelleri, alışveriş merkezleri yer almaktadır. Ancak İsrail Devleti bununla da kalmamış, Filistinlileri sürüldükleri topraklarda da rahat bırakmamıştır.

Yaşamlarını sürdürebilmeleri için en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamayan bu Müslümanlar sürekli işkenceye ve insanlık dışı muamelelere maruz kalmaktadırlar. Ekonomik olarak da bir kuşatma altında tutulan Filistin halkına kendi ayakları üzerinde durabileceği bir imkan tanınmamaktadır. Balıkçılıkla geçinilen bölgelerde balıkçılık yasaklanmakta, meyve ihracatı yapılan bölgelerde ise ihracat sınırlandırılmaktadır. Bu durumda Filistin halkına İsrail fabrikalarında asgari ücretle yarı köle statüsünde çalışmak dışında bir seçenek kalmamaktadır.

Sapan ve taşlarından başka hiçbir silahları olmayan genç insanlar ise attıkları taşlar karşılığında gerçek kurşunların hedefi olmaktadır. Çatışmalarda vurulanların pek çoğu baş ve boyun bölgesinden ve arkalarından vurulmaktadır. Üstelik İsrail askerleri sadece kendilerine taş atanlara karşı değil tüm sivil halka karşı acımasız bir katliam politikası izlemektedir. Evine ekmek götüren bir baba, hamile eşinin ve çocuklarının gözleri önünde hiçbir gerekçe gösterilmeden vurulmaktadır. Tarlalarda çalışan kadınların üzerlerine helikopterlerden ateş açılmakta ama gerekçesi hiçbir zaman dile getirilmemektedir. Okuldan eve dönen çocuklar İsrail tanklarından açılan ateş neticesinde hayatlarını kaybetmektedirler. Yaralananlara ambulans gelmesine veya hastaların hastaneye götürülmesine İsrail askerleri izin vermemekte, çoğu insan bu şekilde can vermektedir.

Filistin'den sürekli ölüm haberleri gelmektedir. Siz bu satırları okurken bir Filistinli çocuk daha vuruluyor, masum kadınlar, çocuklar ve yaşlılar hayatlarını

kaybetmeye devam ediyor olabilir. Bu durumda hiçbir samimi iman sahibinin "benim elimden ne gelir" düşüncesiyle bir kenara çekilip tüm bu olup bitenlere seyirci kalması olmaz. Vicdan sahibi hiçbir insan böyle büyük bir katliama duyarsız kalmasının gerekçesini vicdanına açıklayamaz. Elbette her Müslümanın kendi imkanları çerçevesinde bu zulme "dur" demek için çaba göstermesi gerekir.

Sadece Filistin'de değil, dünyanın dört bir yanındaki mazlum Müslümanlara yardım etmek için yapılacak en büyük hizmet ise, tüm bu zulmün ve acımasızlığın temel dayanak noktası olan **'dinsizlik felsefesi'** ile olan mücadeledir.

Dünya üzerindeki pek çok Müslüman, anti-İslami güçlerin baskı ve işkenceleri ile "ateş altında" iken, diğer Müslümanlar, bu mazlumların sesini dünyaya duyurmak, onlara zulmeden güçleri deşifre etmek, bu güçlerin fikri temellerini çürütmek, İslam'ı güçlendirmek ve yaymak için çalışmaya devam etmek, İslam aleyhindeki her türlü propagandayı fikri mücadeleyle etkisiz hale getirmek gibi görevlerle sorumludur. Filistin'de öldürülen, yaralanan, zulüm gören her Müslüman, bize bu görevi bir kez daha hatırlatmalıdır. Müslümanların bu görevi yerine getirmeleriyle birlikte, İslam'a düşman olan her türlü ideoloji ve sistem de en temel noktasından yıkılacaktır. Zira Allah'ın **"De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur."** (İsra Suresi, 81) ayeti gereği, hakkın ortaya konmasıyla birlikte, batıl sistemlerin yok olması kaçınılmazdır.

EK BÖLÜM: İSRAİL'DE SON DURUM

Bu kitap hazırlanmaya başlandığında, Aksa İntifadası'nın ilk ayları yaşanmaktaydı. İntifada'nın ilk gününden itibaren İsrail yönetimi, Filistin halkının yaptığı sokak gösterilerine karşı çok sert tedbirler almıştı, ancak aradan geçen süre içerisinde bölgedeki çatışmalar daha da yoğunluk kazandı. İsrail hükümeti, bazı radikal Filistinliler tarafından gerçekleştirilen intihar saldırılarının karşılığında işgal altındaki topraklarda baskısını daha da artırdı. Havadan, denizden ve karadan yürütülen operasyonlar çoğunlukla sivil Filistin halkını hedef aldı. 2002 yılı başından itibaren de Aksa İntifadası'nın belki de en şiddetli günleri yaşanmaya başlandı.

Yetkililer tarafından işgal altındaki topraklarda son yirmi yıldır yaşanan en büyük operasyon olarak nitelendirilen bu harekatta İsrail ordusu yaklaşık 20 bin askerini bölgeye sevketti. Büyük bir kıyımın habercisi olan bu sevkiyatla birlikte İsrail ordusu Filistinlilerin yaşadıkları bölgeleri tek tek ele geçirmeye başladı. Aslında bu durumun ilk sinyalleri aylar öncesinden verilmişti. Önceki bölümlerde 'Ariel Şaron Savaşa Hazırlanıyor' başlığı altında ele aldığımız gibi, yabancı kaynaklar böyle bir işgalin beklentisi içindeydiler. İsrail hükümetinden sızan haberler, İsrail'in büyük bir savaşa hazırlandığını göstermekteydi.

İşgalle birlikte 1982'de Lübnan işgaline benzer manzaralar yaşanmaya başlandı. Ele geçirilen her kampta, her bölgede aynı şeyler yaşanıyordu. Önce uzaktan tank ve silah sesleri duyulmaya başlanıyor, sonra bölgeye elektrik sağlayan jenaratör vurularak kamplar karanlığa gömülüyor ve halkın dış dünya ile bağlantısı kesiliyor daha sonra da tanklara F16'lar eşlik etmeye başlıyordu. Üstelik bu operasyon, çok daha büyük bir kuşatmanın ilk adımıydı.

Yaşananlar tam bir savaşı andırıyordu. Bir yandan İsrail tankları Filistin idaresinde bulunan Gazze, Ramallah, Nablus, Tulkarem gibi şehirlere girip önüne gelen ne varsa yıkıp geçerken, bir yanda F16'lar kamplarda yaşayan halkın üzerine bombalar yağdırıyordu. Filistin Özerk Yönetimi Lideri Yaser Arafat yaşadığı yerden dışarı çıkamaz hale geldi, diğer bir deyişle ev hapsine alınmış oldu. Bir günde 40 kişinin hayatını kaybettiği bu saldırılar sırasında, görme özürlüler için BM tarafından inşa edilmiş olan okul da dahil olmak üzere okullar, ambulanslar, hastaneler de İsrail ordusunun hedefleri arasında yer aldı. Olay yerinde bulunan yabancı gazeteciler saldırılar sonrasında yaralanan halkın hastaneye götürülmesinin mümkün olmadığını, çünkü İsrail tanklarının hastanelerin etrafını kuşatıp ambulans giriş çıkışlarına engel olduklarını bildiriyorlardı. Bunun yanı sıra binlerce kişi gerekçesi gösterilmeden gözaltına alındı, göz altına alınanlardan onlarcası İsrail hapishanelerine yollandı. Pek çok mülteci kampında, kampta yaşayan 14-60 yaş arasında tüm erkekler sorgulanmak üzere götürüldü. Gözleri

bantlı ve elleri bağlı olarak iki gün boyunca tutulan kişilerin bir kısmı daha sonra tutuklandı. Örneğin Dheish kampında 600 erkek zorla göz altında alındı ve bunlardan 70 tanesi hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklandı. Sorgu sırasını bekleyen gözlü bantlı sivil halkın basına yansıyan görüntüleri, İsrail ordusunun keyfi uygulamalarının yalnızca bir tanesiydi.

İsrail işgali sırasında daha pek çok acımasız uygulama basına yansıdı. Bunlar arasında İsrail askerlerinin öldürdükleri Filistinlinin üzerine basarak arkadaşlarına poz vermeleri, yol ortasında bir Filistinlinin teslim olmasına rağmen askerler tarafından önce dövülüp sonra öldürülmesi, İsrail tanklarının yol kenarına park etmiş ambulansları ezip geçmeleri, Filistinlilerin roketlerle parçalanması vardı. Üstelik İsrail ordusunun işgal altındaki topraklarda estirdiği terör çoğu zaman olduğu gibi yine çocukları hedef almaktaydı. İsrail'in çocuklara yönelik bu politikası, haklı olarak, yalnızca Filistinliler tarafından değil İsrail vatandaşları da dahil olmak üzere tüm dünya tarafından tepkiyle karşılandı. İsrail'in işgal altındaki topraklarda yaptıklarını eleştiren ünlü İsraillilerden Gideon Levy de bu politikayı kesin bir dille eleştiriyor ve kamuoyuna şu soruları yöneltiyordu:

Bu çocukların başlarına ateş etmeleri için askerlere herhangi bir emir verilmiş midir, yoksa askerler kendi insiyatifleri ile mi böyle davranmaktadır? Bu bir şeyi değiştirir mi? Bu olaylar sadece sıra dışı birkaç uygulamadan mı ibarettir? **Yoksa "taş atan kimse, çocuk ya da yetişkin farketmez, vurulur" şeklinde prensip haline gelmiş bir uygulama mıdır?** Ve bu da savaş suçu olarak saymamız gereken eylemlerden biri midir? İsrail ordusunda, kendi askerlerinin bu şekilde davranmasını umursayan bir kişi bile yok mudur?[110]

Ramallah'da yaşayan Amerikalı insan hakları savunucusu Adam Shapiro ise işgal topraklarında görev yapan İsrail askerleri ile ilgili düşüncelerini şöyle aktarıyordu:

İşgal, insanlık dışı eylemler üzerine bina edilmiş. İsrail askerleri bu sayede Filistinlilere böyle muamele edebiliyorlar- **onların insan olmadığını düşünmeleri yönünde eğitim alıyorlar.** İsrail askerlerinin hepsinin kötü olduğuna inanmıyorum, ama göreve gelirken insani yönlerini evde bıraktıklarını düşünüyorum... İsrail bu bölgedeki çatışmaların ana kaynağının bu işgal olduğunu anladığı ve işgal ettiği topraklardan geri çekilip Filistinlilerin özgürce yaşamalarına izin vermeye başladığında, dünyamızı açıklamak ve anlamak için kullandığımız sözcükler yeniden anlam kazanmaya başlayacak. O zamana kadar, 'insan' sözcüğü uygulaması olmayan bir sözcük olarak kalmaya devam edecek.[111]

İsrail'in uyguladığı bu şiddet politikası daha çok şiddeti doğurdu. Filistinli radikal bazı gruplar, İsraillli sivilleri hedef alan intihar saldırılarına hız verdiler. Buna karşılık Ariel Şaron ve İsrail hükümeti itidalli bir politika izlemek yerine şiddeti ve baskıyı artırmak gerektiği görüşündeydiler. Ariel Şaron yaptığı açıklamada, şöyle diyordu: **"Kayıplarını artırmalıyız ki bu yolla bir şey**

kazanamayacaklarını anlasınlar... Onları vurmalıyız, bir daha bir daha vurmalıyız, bunu iyice anladıklarına kanaatimiz gelene kadar." Gazeteciler kendisine, "Peki neden siyasi yollarla bu sorunu çözmeye çalışmıyorsunuz?" diye sorduklarında da Şaron'un cevabı, "Siyasete vakit olmadığı, sorunun sadece askeri yollarla çözüleceği" oldu.[112] Likud Partisi üyesi Meir Sheetrit ise Parlamentoda yaptığı konuşmasında, İsrail ordusunun Filistin topraklarında uyguladığı şiddeti desteklediğini söylüyor ve **"Filistinlilerin 'barış istiyoruz diye can havliyle bağırıncaya kadar' vurulması gerektiğini"** savunuyordu.[113] Oysa bu yöntem her şeyi kısır bir döngü içine itmekten başka bir işe yaramadı. Daha önce de belirttiğimiz gibi yaşananlar, şiddetin sorunları hiçbir şekilde çözemeyeceğini bir kez daha kanıtladı.

İsrail ordusunun bu operasyonu sırasında, BM'in açıkladığı rakamlara göre, on gün içinde toplam 1620 ev, okullarında dahil olduğu 14 kamu binası ağır hasar gördü. Cenin'de 14 bin Filistinlinin barındığı 2.500 evden 550'si hasar gördü, bunlardan üçü tamamen yıkıldı, altısı kısmi hasar gördü ve 541'de belli derecelerde hasar gördü. Balata'da 20 bin insanın yaşadığı 3.700 evden 670'i zarar gördü, bunlardan 10'u tamamen yıkıldı, 14'ü ağır 646'sı da kısmi hasar gördü. Nur Al Şams'da 8.000 Filistinlinin yaşadığı 1.500 evden 100'ü hasar görürken, üçü tamamen yıkıldı. Tulkarem'de 16 bin kişinin yaşadığı 2.900 evden 300'ü hasar gördü, 9 tanesi tamamen yıkılırken 30'u ağır hasar gördü. Maddi kayıp ise 3.5 milyon dolara yakındı. (Operasyon halen devam ettiği için bu rakamlar değişiklik göstermektedir).[114]

Birleşmiş Milletler ve Avrupa Birliği'nin İsrail'i sert bir dille eleştirdikleri bu dönem, Amerika'nın geç de olsa bölgeye elçisini göndererek olaylara müdahale etmesi ile çatışmalara ara verilmesi için gerekli olan ilk adımın atılması ile son buldu. İsrail tankları, arkalarında harap edilmiş bir bölge bırakarak Filistin topraklarından çekilmeye başladı ve iki taraf arasında güvenlik görüşmelerine geçildi.

Bu kısa süreli çekilme zarfında barışın sağlanabilmesi için yapılan önemli girişimlerden birisi Suudi Prensi Abdullah'ın *New York Times* gazetesinde yayınlanarak gündeme gelen barış planı olmuştur. Buna göre Prens Abdullah, İsrail'in (daha önceki BM kararlarının da öngördüğü gibi) 1967 öncesindeki sınırlara çekilmesi karşılığında, Arap ülkelerinin İsraille ilişkilerini normalleştirebileceklerini söyledi. Bu teklif Filistinlilerin çoğunluğu tarafından da olumlu karşılandı. Ne var ki gerek İsrail gerekse Filistin tarafında yer alan bazı radikal unsurlar, bu barış planının hayata geçirilmesini sabote ettiler.

Dolayısıyla da İsrail tanklarının geri çekilmesi, İsrail ordusu için adeta bir zaman kazanma süreci oldu. Bir iki gün içinde yeni ve daha kapsamlı bir işgal başladı, bu sefer hedef yine Batı Şeria ve özellikle de Yaser Arafat'ın karargahının bulunduğu Ramallah'tı. Arafat'ın karargahını kuşatma altına alan, Filistin liderini

neredeyse tek bir odaya zapteden bu operasyon masum Filistin halkına da büyük zarar verdi. Üstelik İsrail ordusu sadece Ramallah'ı işgal etmekle kalmadı, Batı Şeria bölgesindeki diğer Filistin şehirleri de teker teker İsrail tarafından ele geçirildi. İşgal edilen şehirlerin elektrikleri kesildi, elektrik kesintisi bir süre sonra su kesintilerine neden oldu. Sokağa çıkma yasağının olduğu bu bölgelerde, yiyecek stokları tükenen insanlar açlık tehlikesi ile karşı karşıya kaldılar. Hastaların, çocukların ve yaşlıların son derece zor koşullarda yaşamlarına devam etmeye çalıştıkları bu ortamda, yaşları 14-50 arasında olan neredeyse tüm erkekler de İsrail askerleri tarafından tutsak alındı. İsrail askerlerinin girdiği Filistin güvenlik güçlerine ait binalardaki görevliler ise teslim olmalarına rağmen başlarından vurularak öldürüldüler. Filistin halkının dünya ile bağlantısını kesebilmek için işgalden bir iki gün sonra bu bölgeler "kapalı bölge" ilan edildi. İsrail'in amacı yapılan zulmün dünya tarafından duyulmasına engel olabilmekti.

Buna rağmen dünya televizyonlarına Filistin'de hakim olan dehşetle ilgili pek çok görüntü yansıdı. Başlarından tek kurşunla vurulmuş olan Filistinliler, elleri ve gözleri bağlanmış ve meçhule götürülen esirler, mum ışığında dünyaya seslenen bir devlet başkanı, ıssız ve karanlık Filistin sokakları, İsrail askerlerinin baskınına uğrayan hastaneler, İsrail tankları tarafından vurulan rahipler ve rahibeler ve masum Filistin halkına "canlı siper" olmak için bu topraklardan çıkmayı reddeden sivil toplum örgütü üyelerini gösteren anlar tarihe geçecek görüntüler arasındaydı. Bölgede mahsur kalan gazetecilerin dünyaya aktardığı bilgiler Ramallah'da ve işgal edilen diğer şehirlerde bir katliam yaşandığını göstermekteydi. İlk önce, Ramallah'da hastanelerin morgları dolduğundan, bir kişilik bölmeye iki ceset konulmaya başlandı. Daha sonra ise bölgeden, katledilenler için toplu mezarlar yapıldığı haberi geldi. Tulkarem, Beytüllahim, Kalkilya gibi yerler de tam anlamıyla kan gölüne döndü. Hz. İsa'nın doğduğu topraklar olarak kabul edilen Beytülllahim'de pek çok Filistinli tek çareyi kiliselere sığınmakta buldu. Ne var ki İsrail ordusu için bu da bir engel değildi, çünkü bölgeden gelen haberler kiliselere de ateş açıldığını hatta Hıristiyan din adamlarının öldürüldüğünü bildirmekteydi.

İnsanlık dışı bu işgalin acımasızlığının bir diğer göstergesi de bölgede faaliyet göstermek isteyen sivil toplum örgütü üyelerine ve gazetecilere yönelik tutumdu. İsrail yönetimi bölgede görev yapan gazetecileri zorla buradan çıkardı, bir kısmı bölgede rehin kaldı, kalanlar arasında İsrail kurşunları ile hayatını kaybedenler oldu. Sivil toplum örgütü üyeleri ise daha sıkı bir takip altına alındı. Bazıları, İsrail kanunlarını çiğnedikleri gerekçesi ile tutuklanırken, bazıları da göz yaşartıcı bombalarla etkisiz hale getirilmeye çalışıldı. İnsani yardım örgütlerinin ise faaliyetlerine hiçbir şekilde izin verilmedi. Bölgeye yiyecek ve ilaç götüren BM yetkililerine izin verilmemesi ve üzerlerine göz yaşartıcı bomba atılması bunun örneklerinden sadece birisiydi.

Şu anda Ortadoğu'da katliam ve şiddet tüm hızıyla devam ediyor. Daha fazla can kaybı olmaması, akan kanın bir an önce durması, her iki taraf için de aydınlık ve barış dolu bir gelecek sağlanabilmesi için İsrail'in bir an önce bu işgale son vermesi ve karşılıklı görüşmelere başlanması gerekir. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, bölgede düşmanlıkların sona ermesi, barışın tesis edilmesi, huzur ve güvenliğin hakim olması ancak köklü zihniyet değişiklikleri ile mümkün olacaktır. Bu da tarafların ılımlı, hoşgörülü ve uzlaşmacı bir yaklaşımı benimsemeleriyle, diğer bir deyişle Allah'ın emrettiği ahlakı yaşamaları ile sağlanacaktır.

Cenin'de Bir Katliam Yaşandı

Bölgeden gelen bilgilerin de açıkça gösterdiği gibi, İsrail'in terörle mücadele adı altında başlattığı 'Savunma Kalkanı Operasyonu' büyük bir Filistinli kıyımına dönüşmüştür. Operasyon, isminde belirtildiği gibi savunma amaçlı değil yok etme amaçlı gerçekleştirilmiştir. Operasyon boyunca Ramallah'ta, Nablus'ta, Beytüllahim'de tam anlamı ile bir vahşet yaşanmıştır, çünkü İsrail askerleri silahlı kişileri değil sivil halkı hedef almış, savaşla hiçbir ilgisi olmayan kadınları ve çocukları öldürmüştür. Operasyonda görev alan bir İsrail askerinin BBC'ye yaptığı açıklama da bu gerçeği ifade etmektedir:

Bize bir kasabada teöristlerin olduğuna dair istihbarat geliyor. Hemen kasabayı kuşatıyoruz ve içeri giriyoruz ama karşımıza 17 yaşında birşeyden habersiz bir çoban çıkıyor. Onu tutuklamalı mıyım? Gözlerini bağlamalı, ellerini kelepçelemeli miyim? 'İçeri gir' diye bağırmalı mıyım? **Bizler askerlerle ve ordularla savaşmak için eğitildik, ama hep böyle (sivil) insanlarla karşı karşıya geliyoruz... En korkunç durum ise bir eve daldığımızda, sıradan bir aile ile karşılaştığımızda yaşanıyor. Çocuklar gözleri korkudan dev gibi açılmış bir halde bize bakıyorlar. Bu çok ağırıma gidiyor.** Hepimizin evinde çocuklarımız var.[115]

Filistin'de Mart 2002'nin son günlerinden itibaren yaşanan dehşet sırasında, özellikle bir kuşatma vahşetin ve kıyımın doruğa çıktığı olay olarak tarihe geçti. Batı basınında 'İkinci Sabra ve Şatilla katliamı' olarak nitelendirilen bu baskın, Cenin Mülteci Kampına düzenlenen baskındı. Cenin 1948 yılında topraklarından sürülen Filistinlilerin yaşadığı mülteci kamplarından biri. Yaklaşık 15 bin kişinin yaşadığı Cenin kampı da İsrail'in son operasyonu sırasında, tıpkı diğer Filistin şehirleri ve kampları gibi kuşatma altına alındı. Ancak Cenin'de yaşananları diğer yerlerde yaşananlardan ayıran önemli bir nokta vardı. Cenin sadece kuşatma altında alınmamış, Cenin'de son yılların en kapsamlı katliamlarından biri yaşanmıştı.

İsrail tankları ile kuşatılan Cenin kampının üzerine önce helikopterlerden aralıksız füze yağdırıldı, sonra kampa giren buldozerler evleri yerle bir etti, bir yandan da tanklar hareket eden her şeye ateş açtılar, daha sonra ise İsrail askerleri neredeyse bütün erkekleri toplayıp götürdüler. Böylece füzelerle vurulmayanlar, yıkılan duvarların altında kalıyor, duvar altında kalıp halen hayatta olanlar ise İsrail askerleri tarafından yok ediliyordu. BM kararlarının bunu suç saymasına rağmen kampa ambulansların girmesinin tamamen yasaklanmış olması ise ölenlerin sayısını daha da artırıyordu. Kuşatma sonrasında bölgeden gelen haber pek çok kadın ve çocuğun, ambulans ve doktor gelmediği için kan kaybından, acılar içinde bağırarak öldüğünü gösteriyordu.

İsrail yönetimi kuşatmanın bittiğini açıkladıktan sonra da kampa gazeteci, doktor ve insan hakları örgütleri görevlilerinin girmesine izin vermedi. Öldürülen Filistinlilerin İsrail ordusu tarafından, Ürdün sınırında bir alana toplu olarak gömülecekleri açıklandı. Tüm bunlar İsrail'in yaptığı kıyımı dünyadan saklama çabasında olduğunun açık bir deliliydi aslında. Nitekim İsrail Dışişleri Bakanı Şimon Perez de, parlemantoda yaptığı konuşmasında İsrail ordusunun katliam yaptığını kabul ediyor ve şöyle diyordu:

Dünya burada neler yaptığımızın resmini görürse, bu bizim imajımızı derinden zedeler. Her ne kadar aradığımız kişileri öldürmüş de olsak, her ne kadar terör yuvalarını etkisiz hale getirmiş de olsak yine de **bunların hiçbiri bu kadar büyük bir yıkımın gerekçesi olamaz.**[116]

Katliamın büyüklüğü kamptan dışarı haber ulaştırmayı başaran Filistinliler ve kampa girip az sayıda da olsa görüntü almayı başaran muhabirler tarafından bir süre sonra dünyaya duyurulmaya başlandı. İsrail'in katliam kanıtlarını yok etme için yaptığı tüm hukuksuzluklara rağmen, Filistinliler yaşadıklarını el yazısı notlar halinde çoğaltarak dünyaya ulaştırdılar. Kuşatmanın henüz ilk günlerinde *The Times* gazetesinde yer alan 'Children Scream for Water' (Çocuklar Su Diye Yalvarıyorlar) başlıklı haberde ise Cenin'de neler yaşandığı şu şekilde anlatılıyordu:

Hamid'in Cenin Mülteci Kampına dair hafızasındaki son imaj burasının artık ölüler şehri olduğu. **14 yaşındaki** bu öğrenci, İsrail kuvvetleri tarafından kuşatılan bu kampta 30 saat süren bombardıman boyunca neler yaşandığına tanıklık etmiş, bu **korkunç manzarayı anlatırken halen titriyor. Ceset parçaları buldozerler tarafından dümdüz edilmiş.** Evler bir harabe haline gelmiş. **Çocuklar su diye yalvarıyorlar,** bazıları idrar içmek zorunda kalıyormuş. Hamid'in üstünde kendisine ait olmayan bir kıyafet var, çünkü İsrail askerleri tarafından iç çamaşırlarına kadar soyulmuş. Kendisinin kaldığı evde ise üç kişi eve isabet eden roketler nedeniyle ölmüş. **'Ama en korkuncu İsrail askerlerinin sekiz erkeği dışarı çıkarıp sıraya dizip kurşunlamasıydı'** diyor Hamid, tüm prosedürleri ve nerelerinden vurulduklarını en ince detayına kadar tarif ederek. Hamid'in arkasından ikizi Ahmed ve ağabeyisi Khadir de beyaz bayraklarını

göstererek İsrail askerlerine teslim olmuşlar. Başka seçenekleri kalmamış çünkü. Diğer 100 Filistinli ile birlikte, gözleri bağlı, elleri kelepçeli olarak Salem Askeri Merkezine götürülmüşler. Burada dövülmüşler ve kendilerine İsrail lehine ajanlık yapmaları teklif edilmiş. 48 saat süren sorgulama sonrasında Batı Şeria yakınlarında bir yere bırakılıp, nereye istiyorlarsa oraya gitmeleri söylenmiş, ayakları çıplak yürümek zorunda kalmışlar... Ahmed sırtından dayak yediği için **böbrekleri fena halde hasar görmüş, yerde acı içinde kıvranıyor,** Khadir'in ise gözü morarmış. Diğerleri onlar kadar şanslı değil. Camide kuşatılan bazı erkekler, İsrail askerleri tarafından **canlı kalkan olarak kullanılmışlar...** Mustafa Muhammed yüz üstü yerde yatıyor. Sırtında bandajları var. **Khalid'in iki kaburga kemiği kırılmış ve iç kanaması var**, ancak ona yardım edebilecek tek tıp adamı, günlerdir uykusuz hastaların yardımına koşmaya çalışan bölgedeki tek doktor olan bir diş hekimi... Dr. Farouk 'Bir katliam yapılmasından korkuyoruz' diyor. Bir başka görgü tanığı ise Cenin'de kadınlarla çocukların erkeklerden ayrı tutulduklarını ve yakındaki bir ormanlık araziye götürüldüklerini söylüyor... Mültecilerin asıl korkusu geride bıraktıklarına neler olacağı ile ilgili. **Sabra ve Şatilla mülteci kampında yaşananlar halen hafızalardan silinmiş değil.**[117]

Cenin Belediye Başkanı Walid Abu Muweis ise yaşananların ve gördüklerinin kelimelerle tarif edilmesinin imkansız olduğunu söylüyordu: "Kendi gözlerimle şahit olduğum olaylar tarif edilebilir gibi değil. Bir insan böylesine bir vahşeti nasıl gerçekleştirebilir bunu hiç anlıyamıyorum?" Bugün Cenin'de yaşananların 54 yıl önce Deir Yassin'de yaşananlardan çok daha dehşet verici olduğunu söyleyen Abu Muweis, *Palestine Monitor* gazetesine verdiği demeçte gördüklerini ise şöyle anlatıyordu:

Molozların arasından fırlamış çocuk cesetleri gördüm. 60-70 yaşındaki insanların parçalanmış bedenlerini gördüm. Üstelik bu sadece bizim girmemize izin verilen sınırlı bir alanda şahit olduğum manzaraydı... Yüzlerce savunmasız erkek, kadın, çocuk ve yaşlı acımasızca katledilirken, tarihin bu en barbar vahşetine şahit olan dünyanın sessizliği modern dünyanın utancı olarak nesiller boyunca anılacaktır.[118]

Cenin'de yaşananlar Abu Muweis'in de belirttiği gibi insanlık tarihinde bir utanç sayfası olacaktır. Basında yer alan katliam manzaraları bunun bir göstergesidir. Örneğin, *The New York Times* gazetesinde Cenin'den ilk ulaşan katliam manzaraları şöyle tarif edilmektedir:

Kamp sakinleri pek çok sivilin öldürüldüğünü söylüyorlar. Cesetler tanınmaz halde. Burada yatan iki cesetin birisi erkek. Sağ ayağında ayakkabısının bir parçası hala duruyor. Sol ayağı ve elleri ise parçalanmış. Siyahlar içindeki kadın cesetinin üzerinde ise sinekler uçuşuyor. Bir kaç kapı uzaktaki diğer ceset ise yıkılmış duvarın altında kalmış. Simsiyah olmuş, hatları kayıp yüzü kısmen ayırdedilebiliyor. Yanı başında bir çocuğun spor ayakkabısından kalan bir parça

var. Cesetlerin hiçbirinin yanında herhangi bir silah yok.[119]

The Independent gazetesinden Justin Huggler da, 'The Camp That Became A Slaughterhouse' (Mezbahaya Dönüşen Kamp) başlıklı yazısında dünyanın bu aleni katliama göz yummasını şiddetle eleştiriyor ve yazısına şöyle devam ediyordu:

9 gün boyunca Cenin kampı bir mezbahaya dönüştürüldü. 15 bin insan bir kilometrekarelik alana hapsedildi. Kadınlar, çocuklar, binlerce korkmuş sivil evlerinin içine saklanıp İsrail helikopterlerinden yağmur gibi yağan füzelerden ve tankların kurşunlarından korunmaya çalıştılar. Yaralananlar ölüme terk edildi. İsrail ordusu yaralıları tedavi etmek için kampa girmek isteyen ambulansları, bu bir savaş suçu olmasına rağmen geri çevirdi. Kızıl haç insanların, İsrail ambulansların içeri girmesine izin vermediği için, öldüklerini açıkladı... İsrailli yetkililer kanıtları belki saklamayı başarabilirler, ama bu vahşetten kaçanların sesini hiçbir zaman susturamaz, hikayelerini anlatmalarına engel olamazlar... Munır Washashi helikopter ateşi evlerinin duvarını hedef aldıktan saatlerce sonra kan kaybından öldü. Onu kurtarmak için gelen ambulansın üzerine İsrail askerleri ateş açtılar. Munır'in annesi Meryem oğluna yardım çağırmak için sokağa çıkınca askerler tarafından vuruldu...[120]

Bunlar Cenin'le haberleşmenin yasak olmasına rağmen elde edilebilen bilgilerdir. Kamptaki kuşatmanın tamamen kalkmasının ardından, kuşkusuz dünya daha pek çok katliam anısına tanıklık edecektir. Yaşanan bu insanlık dramının sona ermesi, her iki taraf için de akan göz yaşlarının dinmesi ve çekilen acıların son bulmasının tek yolu şiddetin tamamen sona erdirilmesidir. Bunun için elbette Filistinli bazı grupların, İslam ahlakına kesinlikle aykırı olan, İsrailli masumları hedef alan saldırılardan tamamen vazgeçmeleri gerekir. Ancak İsrail de Filistin halkını imha etmek için başlattığı bu operasyonu bir an önce durdurmalı ve BM kararlarının kendisine yüklediği yükümlülükleri yerine getirmelidir.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir "tasarım" bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek

daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "bilinçli tasarım" (intelligent design) kavramıyla açıklamaktadırlar. Söz konusu "bilinçli tasarım", tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir delilidir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel

dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.[121]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle,

canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."**[122]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[123]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[124]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[125]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak

DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[126]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrim'in Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[127]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını

yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[128]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[129]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları:
Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[130]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[131]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok

güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[132]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[133]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[134]

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[135]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[136]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[137]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[138]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini

güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın

yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[139]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık

gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah bir başka ayetinde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında

son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[140]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1-The Torah Demands Justice for the Palestinians" Presented by Rabbi Dovid Weiss of NKIAt Time Square in Manhattan on Friday afternoon, June 1, 2001. http://www.netureikarta.org/speeches.htm

2- http://www.linguafranca.com/9708/mahler.9708.html

3- Gideon Levy, *Ha'aretz Book Review,* 3 Kasım 2000

4- Israel Shahak, *Jewish History, Jewish Religion and the Weight of Three Thousand Years*, AMEU, 1994, s. 5

5- Badouin Loos, An Interview With Ilan Pappe, 29 Kasım 1999, www.msanews.mynet.net

6- *The Nation*, An Antiwar Movement Grows in Israel,25 Şubat 2002

7- *The Nation*, An Antiwar Movement Grows in Israel,25 Şubat 2002

8- http://lists.econ.utah.edu/pipermail/rad-green/2002-February/ 003007.html

9- Karen Armstrong, *Holy War,* MacMillan, London, 1988, s. 30-31

10- Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s.91

11- August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 261

12- August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 262

13- Karen Armstrong, *Holy War*, s. 185

14- *Ha'aretz*, 18.8.2000; www.middleeast.org,, August 2000

15- Amnon Rubinstein, The Zionist Dream Revisited, s. 19

16- Washington Post, October 3, 1978

17- *The Origins and Evolution of the Palestine Problem 1917-1988*, http://www.un.org/Depts/dpa/qpal/dpr/DPR_pp_1.htm

18- British Government, *The Political History of Palestine under the British Administration*, Palestine Royal Commision Report, Cmd. 5479, 1937, sf. 279

19- RIIA, *Great Britain and Palestine*, sf. 61

20- Noam Chomsky, Harold H. Saunders, Temel Demirer, Yücel Demirer, Özgür Orhangazi, Gökçer Özgür, *Terör Ne? Terörist Kim? (Avrupa, Asya ve Ortadoğu) Cilt: II*, Ütopya Yayınevi, Mart 2000, s 276

21- Badouin Loos, An Interview With Ilan Pappe, 29 Kasım 1999, www.msanews.mynet.net

22- Noam Chomsky, Harold H. Saunders, Temel Demirer, Yücel Demirer, Özgür Orhangazi, Gökçer Özgür, *Terör Ne? Terörist Kim? (Avrupa, Asya ve Ortadoğu) Cilt: II*, Ütopya Yayınevi, Mart 2000, s 276

23- Uri Davis, *Israel: An Apartheid State*, Zed Books, Londra, 1987, Giriş Bölümü

24-Noam Chomsky, Harold H. Saunders, Temel Demirer, Yücel Demirer, Özgür Orhangazi, Gökçer Özgür, *Terör Ne? Terörist Kim? (Avrupa, Asya ve Ortadoğu) Cilt: II*, Ütopya Yayınevi, Mart 2000, s 277
25- Mark Mazower, Sharon Should Surrender to History, *The Financial Times*, 25 Mayıs 2001
26- Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s 99
27- Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 101
28- Roger Garaudy, *Siyonizm Dosyası,* s. 93
29- Davar Gazetesi, 9 Haziran 1979
30- Dr. Hamdan Badr, *The Role of The Hagana Organization in the Establishment of Israel*, Amman, 1985, s 303
31- Flora Lewis, Israel Defies Itself With These Assassinations of Palestines, *International Herald Tribune*, 12 Ocak 2001
32- www.hatedbooks.com/book/2.htm
33- Arafat Hijazi, *Deir Yassin: The Roots and Dimensions of the Crime in Zionist Thought,* s 63
34- www.hatedbooks.com/book/2.htm
35- Lemi Brenner, *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*, Zed Books, London, 1984, ss. 141-143
36- De'ot, 23 Şubat 1968
37- *The Memoirs of Ariel Sharon*, tercüme Antoine Abir, Beyrut, 1991, s 110
38- www.hatedbooks.com/book/2.htm
39- www.hatedbooks.com/book/2.htm
40- www.hatedbooks.com/book/2.htm
41- Michael Palumbo, *Imperial Israel,* Bloomsbury Publishing, London, 1990 pp. 30 - 32, citing UN General Assembly: Official Record, 11th session supplement, nop.
42- www.ummah.net/unity/palestine/massacres.htm
43- Ahmet Varol, www.vahdet.com.tr
44- Robert Fisk, *Pity the Nation*, Andre Deutsch, Londra, 1990, s 9
45- Robert Fisk, The Legacy of Ariel Sharon, *The Independent*, 6 Şubat 2001
46- Robert Fisk, Pity the Nation, Andre Deutsch, Londra, 1990, s 9
47- Le Monde, 13 Şubat 2001
48- Haithem El-Zabri, Rivers of Blood : A New Sharon Episode, *The Palestine Monitor*, 2 Şubat 2001
49- Noam Chomsky, *Dünya Düzeni: Eskisi Yenisi,* Metis Yayınları, Nisan 2000, s 305
50- Benjamin Beit Hallahmi, *The Israeli Connection*, sf. 237-240
51- Zaman Gazetesi, 6 Mart 2001
52- Mouna Hamzeh-Muhaısen, Israël-Palestıne, La Déchirure, Jours Ordinaires

Dans Le Camp De Dheishe, *Le Monde Diplomatique*, Kasım 2000
53- Ian Gilmour, Israel's Terrorists, The Nation, 21 Nisan 1997
54- Milli Gazete, 1 Mart 2001
55- Graham Usher, Everyday Acts of Resistance, *Al-Ahram Weekly On-Line*, 29 Mart-4 Nisan 2001
56- Gideon Levy, Women in Black, *Ha'aretz English Edition*, 12 Ocak 2001
57- Alain Gresh, Intifada Pour Une Vraie Paix, *Le Monde Diplomatique,* Aralık 2000
58- Alain Gresh, Intifada Pour Une Vraie Paix, *Le Monde Diplomatique,* Aralık 2000
59- Eitan Felner,En Afrique du Sud, On appelait cela l'Apartheid, *Le Monde Diplomatique,* Kasım 1999
60- Yeni Şafak, 19 Aralık 1999
61- European Parliament Review, www.bashirkhanbhai.co.uk
62- Report on Israeli Settlement in the Occupied Territories, Washington, Eylül – Ekim 2000
63- Ramzy Baroud, Exposing Israel: A Nation of Colonialists, *The Palestine Chronicle Online*, www.palestinechronicle.com
64- Ramzy Baroud, Exposing Israel: A Nation of Colonialists, *The Palestine Chronicle Online*, www.palestinechronicle.com
65- The Washington Report, Aralık 2000, s 9-10
66- The Washington Report, Aralık 2000, s 9-10
67- Amnon Denker, Ha'aretz 9 Ocak 1994
68- Human Right Watch, 1999 raporu
69- Human Right Watch, 1999 raporu
70- Ahmet Varol, Filistin Tutuklularının Durumu İçler Acısı, www.vahdet.com.tr
71- Robert Fisk, Khiam Jail, Where Torture is Routine and By Remote Control, *The Independent*, 20 Mayıs 2000
72- Ian Gilmour, Israel's Terrorists, The Nation, 21 Nisan 1997
73- Gideon Levy, Contorted Bodies and Twisted Minds, *Ha'aretz*, 7 Eylül 1999
74- Noam Chomsky, *Dünya Düzeni: Eskisi Yenisi*, Metis Yayınları, Nisan 2000, s 375
75- Davar Gazetesi, 5 Mart 1993
76- Noam Chomsky, Dünya Düzeni: Eskisi, Yenisi, sayfasına bakılacak
77- Sara Roy, "Seperation or Integration, *Middle East Journal*, 48.I, Kış 1994
78- Rachelle Marshall, Palestinians Come Under Siege as They Struggle for Independence, *The Washington Report*, Ocak-Şubat, 200,1 Sf 6-8
79- Kerim Balcı, Otobüsteki Adam, *Zaman*, 4 Mart 2001
80- Akit Gazetesi, 23 Haziran 2000
81- Akit Gazetesi, 23 Haziran 2000

82- Robert Fisk, Easter in the Holy Land: Families Watch as Their Homes are Destroyed, *The Independent*, 26 Nisan 2001
83- Robert Fisk, Where 'Caught in Crossfire' Leave No Room For Doubt, *The Palestine Chronicle Online*, www.palestinechronicle.com
84- Robert Fisk, I Am Vilified for Telling The Truth About Palestinians, The Washington Report on Middle East Affairs, Ocak-Şubat 2001
85- Robert Fisk, Truth is Victim As the Same Old Double Standards Prevail, *The Independent*, 20 Ekim 2000
86- New York Times, 30 Eylül 1986
87- Noam Chomsky, Harold H. Saunders, Temel Demirer, Yücel Demirer, Özgür Orhangazi, Gökçer Özgür, *Terör Ne? Terörist Kim? (Avrupa, Asya ve Ortadoğu) Cilt: II*, Mart 2000, Ütopya Yayınevi, s. 46
88- Grace Halsell, The Hidden Hand of the "Temple Mount Faithful, *The Washington Report on Middle East Affairs*, Ocak 1991
89- Ian Gilmour, Israel’s Terrorists, The Nation, 21 Nisan 1997
90- http://www.hdip.org/reports/ Martyrs_statistics.htm
91- Yeni Şafak, 19 Aralık 1999
92- Defence For Children International, Palestine Section, www.dci-pal.org
93- Ruth Anderson, Intifada Al-Aqsa and American Propaganda, *The Palestine Chronicle Online*, www.palestinechronicle.com
94- Fikret Ertan, İsrail'in Emniyeti, *Zaman*, 14 Ekim 2000
95- Fikret Ertan, İsrail'in Emniyeti, *Zaman*, 14 Ekim 2000
96- Milli Gazete, 14 Nisan 2001
97- Bu rakamlar Eylül 2000- 20 Mart 2001 tarihi arasındaki dönemi kapsamaktadır. Kızıl Haç, BM gibi örgütlerin bölgede çalışma yapan birimlerinin verilerinden elde edilerek Filistin HDIP Enstitüsü tarafından hazırlanmıştır - www.hdip.org
98- *Ma'ariv*, 8 Ekim 2000
99- Rachelle Marshall, Palestinians Come Under Siege as They Struggle for Independence, *The Washington Report*, Ocak-Şubat 2001, s 8-9
100- Uri Avnery, Şaron: A Practical Manual, *The Palestine Monitor*, 24 Şubat 2001
101- Benjamin Beit Hallahmi, The Israeli Connection, sf. 237-240
102- Roger Garaudy, Siyonizm Dosyası, Sf. 193
103-http://www.bridgesforpeace.com/publications/dispatch/signsoftimes/Article-2.html
104- *Ramuz El Ehadis*, cilt 1, 84/8
105- *Ramuz El Hadis*, cilt 1, 76/12
106- Buhari, Tıbb 56; Müslim, İman 175, (109); Tirmizi, Tıbb 7, (2044, 2045); Nesâi, Cenâiz 68, (4, 66, 67); Ebu Dâvud, Tıbb 11, (3872)
107- *The New York Times*, 3 Şubat 2002

108- *The Washington Report,* Haziran 1994
109- Robert Fisk, Sham Summit Promised Little for Palestinians, *The Independent*, 29 Aralık 2000
110- *Haaretz*, 7 Şubat 2002
111- Al-Awda News
112- *The Economist*, 7 Mart 2002,
12 Mart 2002
113- *The Economist,* 5 Mart 2002
114- *Haaretz,* 11 Mart 2002
115- *BBC*, 13 Nisan 2002
116- Ha'aretz, 9 Nisan 2002
117- The Times, 9 Nisan 2002
118- IAP News, 15 Nisan 2002
119- New York Times , 14 Nisan 2002
120- The Independent, 14 Nisan 2002
121- Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
122- Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
123- "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
124- Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
125- Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
126- Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78
127- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
128- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184
129-B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
130- Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
131- Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
132- Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
133- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389

134- J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992
135- Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
136- *Time*, Kasım 1996
137- S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30
138- Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
139- Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
140- Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43